————————————

ÎN CĂUTAREA IDENTITĂŢII

te vezi pe tine însuţi aşa cum te vede Dumnezeu

Josh McDowell

Mulţumiri

Această carte este o revizuire a lucrării mele mai vechi *Chipul Lui, Chipul meu.* Cu ajutorul acestor oameni am rescris cartea pentru a o face mai actuală, mai relevantă pentru lumea de azi. Doresc să mulţumesc lui

Waylon Ward, care a lucrat împreună cu mine la

prima carte. Sfaturile lui şi experienţa lui se văd şi în această nouă carte. Datorez mulţumiri prietenului meu Waylon;

Dr. David Ferguson, pentru ajutorul acordat în a face cartea cât mai relevantă. Mesajele lu' David care au influenţat sute de mii de oameni se simt în aceste pagini;

Ed Stewart pentru cunoştinţele sale excelente şi inima lui plină de pasiune, care au făcut vii cuvintele acestei cărţi pentru tine cititorule;

Dave Bellis, asociatul meu de douăzeci şi unu de ani, pentru coordonarea acestui proiect de la început până la sfârşit;

Lynn Vanderzalm, editor de la Tyndale House Publishers, pentru talentul ei editorial şi remodelarea multor pagini pentru a fi mai clare şi mai concise.

Partea întâia

Cine eşti tu?

CAPITOLUL 1

Tu eşti mai mult decât pari la prima vedere

I

marginează-ţi că primeşti o scrisoare recomandată. Deschizând-o, pupilele ţi se dilată de uimire. Îţi dai seama că această scrisoare îţi poate schimba viaţa şi îţi poate împlini toate visurile tale financiare.

Departamentul de personal al unei corporaţii multinaţionale îţi oferă un post de conducere, cu un salariu de câteva ori mai mare decât salariul tău actual, cu promisiunea unor substanţiale majorări anuale şi alte beneficii, în mod surprinzător, pregătirea ta este suficientă pentru postul plin de responsabilitate pentru care eşti solicitat. Nu trebuie decât să completezi formularul din plic şi să-l trimiţi la sediul central al corporaţiei. Începi imediat completarea formularului.

Formularul precizează că identitatea ta va fi supusă unei examinări riguroase. Departamentul de personal îţi solicită date personale. Vor să ştie cu lux de amănunte cine

eşti.

Ce informaţii le poţi trimite?

Vei anexa probabil o fotografie în care arăţi bine şi care te prezintă drept un om serios. Vei căuta cu frenezie prin sertar o fotografie care să te pună în valoare şi vei da peste o poză de paşaport, o alta în care apari în costum de baie, iar în altă fotografie haina şi freza nu fac o impresie prea bună. Te hotărăşti să mergi la un fotograf să îţi facă poza dorită. Vrei să faci o impresie cât mai bună.

Următorul pas este să pregăteşti o autobiografie în care să prezinţi pe larg studiile pe care le ai, serviciile pe care le-ai lucrat şi activităţile civice şi bisericeşti. Vei fi tentat probabil să scrii şi despre realizările tale cele mai notabile: premii, promovări, diplome de tot felul. Pentru ca şansele tale să sporească, vei mai adăuga şi recomandări laudative din partea unor prieteni şi colegi care sunt convinşi că eşti un om deosebit. Vei încheia cu o scrisoare de recomandare de la pastorul tău, care să îţi ateste altruismul şi spiritul de sacrificiu manifestat în slujirea lui Dumnezeu şi a semenilor.

Trimiţi toate aceste informaţii cu un zâmbet mulţumit.

9? 5

Eşti convins că atunci când oamenii de la departamentul de personal al corporaţiei îţi vor citi materialele te vor angaja pe loc. Dar, spre nedumerirea ta, plicul se întoarce cu următoarele cuvinte: „Cererea de angajare este incompletă. Ne-aţi spus multe lucruri despre cum arătaţi, despre realizările şi pregătirea dumneavoastră, dar nu ne-aţi spus prea multe despre cine sunteţi în realitate”.

CINE EŞTI?

Cum te-ai simţi dacă ai primi un răspuns asemănător? Probabil ai spune: „Dar le-am spus cine sunt. Ce le pot spune mai mult?”

Reflectează puţin la acest aspect. Ce elemente determină identitatea ta? Aşa cum reiese din scrisoarea de răspuns menţionată mai sus, nu contează foarte mult

înfăţişarea ta fizică, studiile tale impresionante, realizările tale remarcabile sau darurile tale spirituale. Mai mult, nu contează nici originea etnică, familia din care provii, convingerile socio-politice sau concepţia ta despre răpirea Bisericii. Aceste elemente, oricât ar fi de importante, nu te reprezintă pe tine însuţi. Ele reprezintă doar învelişurile exterioare ale identităţii tale.

Se spune: „Haina îl face pe om”, dar eu mă îndoiesc că există cineva care să creadă că această afirmaţie este

5

adevărată. Hainele îl pot face pe un om să *arate* mai bine, să se *deghizeze,* să-şi *promoveze* imaginea, dar ele nu-i *reprezintă* identitatea. Ştim că identitatea înseamnă mai mult decât felul în care ne împodobim trupurile. Toate reclamele la curele de slăbire şi la exerciţiile de fitness promit să ne transforme în persoane noi: scapi de kilogramele în plus, îţi creşti masa musculară şi nu trebuie decât să fii spectatorul unei schimbări radicale a vieţii tale. Dar influenţează o schimbare fizică

5 5

Identitatea ta? Evident că nu. Poate că vei avea sentimente mai bune fată de tine însuţi. Poate că vei trăi mai mult.

5 5

Identitatea ta însă are foarte puţin de a face cu faptul că eşti mai gras sau ai o siluetă de invidiat.

Aceste învelişuri exterioare fiind doar hainele identităţii

5

tale, cine eşti tu dacă priveşti dincolo de aceste straturi? Desigur că răspunsul tău la aceste întrebări nici nu te va îndreptăţi să obţii slujba promisă şi nici nu te va descalifica. De fapt, înţelegerea pe care o ai despre cine eşti este mult mai importantă pentru viaţa ta decât realizările tale profesionale.

Identitatea ta profundă – şi mai ales felul în care o percepi – joacă un rol esenţial în felul cum îţi trăieşti viaţa de zi cu zi, în felul cum ştii să te bucuri de viaţă, în modul

cum îi tratezi pe alţi oameni şi în modul cum te raportezi la Dumnezeu. Este important să ştii cine eşti dincolo de înfăţişarea şi acţiunile tale.

5 5 J 5

Eşti fericit – uneori chiar copleşit de bucurie – datorită identităţii tale şi a direcţiei în care se îndreaptă viaţa ta? Ai o pace interioară chiar şi atunci când învelişurile exterioare ale înfăţişării, ale realizărilor sau ale poziţiei tale sunt deficitare? Dacă nu ai o convingere clară legată de identitatea ta excluzând aceste straturi exterioare, vei fi nesatisfăcut de viaţă şi vei trăi un sentiment al inutilităţii. Vei fi mereu deranjat de un sentiment de dezamăgire faţă de propria persoană, la fel cum a fost studentul care mi-a mărturisit: „Josh, cunosc cel puţin 20 de oameni cu care aş schimba bucuros locul”. Sau poate că trăieşti permanent sub umbra unui nor de descurajare, la fel ca omul care mi-a scris: „Sunt singur şi derutat. Simt că nu mai are rost să trăiesc. Adorm în fiecare seară plângând. Uneori prefer să nu mai exist”.

Poate că întrebarea directă „Cine eşti?” este nouă pentru tine. Poate că ai fost preocupat atât de mult de straturile exterioare încât nu ai reuşit să îţi stabileşti identitatea şi să

5 5 5 5

afli că eşti o persoană de mare valoare în ochii Creatorului, care te-a „încununat cu slavă şi cu cinste” (Psalmul 8: 5).

Percepţia despre tine însuţi a fost modelată de mulţi factori. Dacă crezi în behaviorism (curent care reduce psihologia la studiul comportamentului, ignorând factorii interni – n.tr.), vei considera viaţa drept un accident cosmic în care oamenii sunt doar maşini programate. Dacă crezi în existenţialism vei considera viaţa o absurditate. Iar dacă te

5

afli în rândul umaniştilor evoluţionişti, te vei considera doar la câteva mutaţii genetice distanţă de maimuţă. În toate aceste concepţii de viaţă identitatea

omului nu este considerată importantă deoarece valoarea speciei umane este, în cel mai bun caz, discutabilă. Dacă noi oamenii nu suntem mai mult decât o fărâmă neînsemnată în univers, este uşor să afirmi că valoarea şi semnificaţia umană sunt foarte scăzute.

5

O altă concepţie laică despre viaţă, care poate a avut influenţă asupra ta, afirmă că fiinţele umane sunt total independente şi autonome. Adepţii acestei concepţii susţin că ştiinţa şi tehnologia au ajutat omul să depăşească prejudecăţile primitive şi că oamenii nu mai sunt sclavii superstiţiilor şi temerilor strămoşilor lor. Nemaiavând nevoie

5

de Dumnezeu şi de religie, suntem liberi să trăim cum dorim. Problema identităţii este şi în acest caz lipsită de sens dacă oamenii şi-au asumat cu îndrăzneală rolul Creatorului.

j

UNA CU CREATORUL

O tânără a spus următoarele cuvinte despre prietena ei: „Ea este una dintre cele mai drăguţe fete din lume, dar crede că este foarte urâtă; se consideră grotesca. Din această cauză nu are încredere în niciun om care spune că o iubeşte. Este ca şi cum i-ar spune lui Dumnezeu: «Doamne, dacă Tu mă iubeşti, cred că nu eşti sincer.»”.

Unicul adevăr din spusele acestei tinere femei este acela că Dumnezeu o iubeşte. Modul ei de gândire este greşit pentru că nu ştie adevărul că Dumnezeul iubitor are cheia identităţii

— 5

ei. Numai El cunoaşte adevărata ei valoare, care reprezintă mult mai mult decât înfăţişarea, realizările sau poziţia ei socială. Numai El poate împlini nevoia ei de acceptare, dragoste şi sens în viaţă.

Oamenii simt nevoia de a fi siguri că sunt iubiţi şi preţuiţi de Dumnezeul care i-a creat. Răspunsul oferit de creştinism oamenilor care îşi caută identitatea şi scopul

vieţii este că relaţia personală cu Iisus Cristos îi aduce omului libertatea de a fi tot ceea ce a fost creat să fie. Când oamenii se întorc la Cristos, ei fac mai mult decât să îmbrăţişeze o concepţie de viaţă. Ei stabilesc o relaţie personală cu Creatorul lor iubitor, Cel care îi cunoaşte deplin şi îi iubeşte în mod desăvârşit. Identitatea lor eternă este cea de copii ai Regelui regilor. Cine poate fi mai fericit şi mai împlinit decât omul care are acest simt al identităţii?

5 5

Din nefericire, odată cu sosirea celui de al treilea mileniu mulţi oameni, printre care şi creştini, trăiesc o viaţă plină de stres, sunt neîmpliniţi şi chiar descurajaţi. De ce? Pentru că nu îşi cunosc adevărata identitate. Societatea noastră susţine

5 şi transmite ideea că oamenii au o valoare şi o semnificaţie *7*

Intrinsecă foarte mică. Chiar şi Biserica este uneori vinovată, pentru că nu permite oamenilor să vadă care le este adevărata identitate, accentuând exagerat de mult păcătoşenia omului firesc, care a fost răstignit şi îngropat împreună cu Cristos.

Sensul identităţii noastre poate fi influenţat într-un mod negativ şi atunci când suntem caracterizaţi drept „păcătoşi convertiţi”. Nu numim fluture o „omidă convertită”. El este acum fluture. Ceea ce a fost nu mai este, acum este o fiinţă nouă. Lucrurile vechi au trecut, au venit cele noi.

Sper să vă pot ajuta prin intermediul acestei cărţi să aflaţi cine sunteţi cu adevărat şi să vă bucuraţi de identitatea voastră.

J 5

Ştiu din experienţă personală că o concepţie biblică despre Dumnezeu, despre noi înşine şi despre alţii este o forţă eliberatoare în viaţa noastră. Când începi să îţi găseşti identitatea alături de Regele regilor, vei începe să trăieşti ca un prinţ sau ca o prinţesă – ceea ce şi eşti. Identitatea ta de copil al lui Dumnezeu va avea o influenţă

extrem de mare asupra concepţiei tale despre viaţă, asupra problemelor tale, asupra relaţiilor cu oamenii şi cu Dumnezeu.

CINE NU EŞTI

Înainte de a vedea din ce este alcătuită identitatea noastră, trebuie să aflăm cine nu suntem. Trebuie să contrazicem concepţiile predominante ale societăţii, conform cărora identitatea noastră personală se bazează pe înfăţişare, realizări şi statut social.

Mitul numărul 1: Imaginea este totul

O înfăţişare plăcută este atributul personal cel mai valoros în societatea de astăzi. Oamenii se întreabă permanent: „Cum arăt?” Identitatea noastră se formează pe baza laudelor sau criticilor celor din jur.

Totul începe în copilărie. Din păcate, copiii pot fi foarte cruzi unii cu alţii atunci când vorbesc despre înfăţişarea lor. Dacă eşti numit Colţ Alb, Nas Mare, Buză de Maimuţă sau Grasul de către colegii tăi, identitatea ta a fost afectată. Chiar şi unii părinţi adâncesc rănile. O mamă glumea pe seama fiicei ei, numind-o „urâta familiei”. Cum credeţi că s-a considerat fata când a crescut? Dacă ai fost victima unor jigniri de acest fel, probabil că ai un simţ al identităţii denaturat: „Sunt urât, nimeni nu mă admiră”.

Importanţa colosală acordată de societate înfăţişării este dovedită de sumele mari cheltuite pe haine, produse cosmetice, bijuterii şi pentru practicarea exerciţiilor fizice. Multor oameni nu le este suficient să-şi pună în valoare calităţile fizice sau să le-am *bunătăţească.* Ei vor să le *schimbe*

prin operaţii estetice, liposucţiuni şi tatuaje. Oamenii de astăzi îşi „aranjează” totul, de la nas la buric şi îşi străpung sau decorează fiecare părticică a corpului. Cu cât ne apropiem mai mult de „imaginea perfectă”, cu atât creşte sentimentul valorii noastre.

Susan este o femeie al cărei serviciu îi cere să se afle zilnic în prezenţa unor femei frumoase. Prin prisma standardelor contemporane, ea arată foarte bine, dar

părerea ei despre ea însăşi este total diferită. Încă din adolescenţă, mama i-a spus că nu are o înfăţişare frumoasă. În loc să-şi recunoască valoarea pe care i-o atribuie Dumnezeu, Susan se consideră urâtă şi nu îşi găseşte locul în societate. Este convinsă că niciun bărbat nu se va uita la ea din cauza imperfecţiunilor ei. Faptul că lucrează alături de femei pe care ea le consideră frumoase nu face decât să înrăutăţească

9

lucrurile. Nesiguranţa produsă de felul cum îşi percepea înfăţişarea a început să afecteze munca şi rezultatele ei şi, până la urmă, şi-a pierdut serviciul.

Sam era desfigurat în urma unui accident din copilărie care i-a lăsat cicatrice permanente pe faţă. În timpul adolescenţei a fost respins de colegii săi, mai ales de către fete, şi acest lucru l-a durut. Sentimentul identităţii sale putea fi definit într-un singur cuvânt: ciudat. Drept rezultat, Sam s-a izolat de societate şi a trăit într-o lume imaginară, vizionând filme chiar şi douăzeci de ore pe săptămână. Sam considera probabil întunericul din sala de cinematograf un mediu potrivit pentru un om ciudat aşa cum se considera el.

Sentimentul identităţii noastre este format într-o oarecare

9

măsură de felul cum ne văd – sau credem că ne văd – ceilalţi

9

oameni. Am ajuns în mod inconştient să credem că oamenii frumoşi au o valoare mai mare şi, *pentru* că toţi oamenii vor să fie consideraţi valoroşi, ne străduim să fim frumoşi.

Dar este determinată adevărata noastră identitate de înfăţişarea noastră? Bineînţeles că nu; ideea este falsă. Dacă ar fi adevărată, Iisus nu s-ar fi ocupat cu atâta dragoste de leproşi, de săraci, de ologi şi de orbi, oameni care, după standardele umane, nu puteau fi consideraţi frumoşi. Putem fi recunoscători pentru faptul că

identitatea noastră de făpturi ale lui Dumnezeu este mult mai profundă. Biblia ne spune că „Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ce izbeşte ochii, dar Domnul se uită la inimă” (I Samuel 16: 7).

Nu afirm că înfăţişarea nu are nicio importantă. Nu este nimic rău să ai o înfăţişare îngrijită, să porţi haine bune şi să îţi îngrijeşti trupul astfel încât să arăţi bine. Este greşit însă atunci când procedezi aşa pentru a *fi* cineva. Fiind creat de Dumnezeu – oricum ai arăta – *eşti* deja cineva, un om de mare valoare.

Mitul numărul 2: Eşti ceea ce faci

O altă concepţie eronată despre identitate susţine că realizările determină valoarea şi identitatea noastră. Trăim într-o lume pentru care importante sunt realizările şi performanţele şi care îi apreciază pe oameni în funcţie de cât de multe lucruri fac şi cât de bine. În multe cercuri măsura competenţei este comparaţia. Oamenii care lucrează mai mult şi cu mai multă sârguinţă vor promova profesional. În această atmosferă avem tendinţa greşită de a lega identitatea noastră de realizări, mai ales comparându-ne cu realizările celorlalţi. Drept rezultat, ne simţim ameninţaţi când altcineva reuşeşte mai bine decât noi sau simţim o mândrie nesănătoasă atunci

5

când calităţile noastre pun în umbră aptitudinile altora.

Cunosc aceste sentimente din experienţă personală. Cu câţiva ani în urmă am fost invitat să vorbesc la o conferinţă a

5 5

oamenilor necăsătoriţi, dar nu am putut onora invitaţia. Din acest motiv le-am sugerat organizatorilor să-l invite pe un fost coleg de cameră pe care l-am avut la colegiul Wheaton, prietenul meu drag Dick Pumell. Ei mi-au răspuns: „Dar nu-l cunoaştem pe Dick Pumell”. Eu i-am răspuns: „Aveţi încredere în mine. Ascultătorilor le va face plăcere să-l întâlnească”.

După conferinţă am primit un telefon: „Ne bucurăm

că nu aţi putut veni. Dick Pumell a fost extraordinar”. Preţ de câteva minute prietenul meu mi s-a părut o ameninţare la adresa mea. Emoţiile mele negative m-au avertizat că sentimentul identităţii şi siguranţei mele se baza pe capacitatea mea de a vorbi. Am reuşit să depăşesc aceste sentimente şi ulterior le-am împărtăşit altor oameni, spunându-le cu toată onestitatea: „Comentariul despre lipsa mea de la conferinţă a fost un episod foarte benefic pentru creşterea mea spirituală”.

La câteva luni după această întâmplare am fost invitat să vorbesc la o întâlnire a personalului care lucra în aviaţie. De data aceasta nu am putut onora invitaţia din cauza unei boli şi iarăşi l-am recomandat pe Dick Purnell. După un timp, călătoream cu avionul şi una dintre asistentele de zbor participase la conferinţă. Ea mi-a spus: „Bine că aţi fost bolnav. Toţi l-au îndrăgit pe Dick”. De data aceasta inima mea s-a umplut de mulţumire pentru că Dick ştia să comunice atât de bine.

După cele două ocazii când Dick mi-a ţinut locul şi oamenii au fost bucuroşi că nu am putut participa eu însumi, am fost mulţumit că sentimentul identităţii mele nu se

9

Întemeia pe realizările mele, ci pe ceva mult mai profund, înainte, identitatea mea şi prietenia cu Dick ar fi fost ameninţate, dar acum doresc să am sute de oameni ca Dick care să îmi tină locul.

9

Tipul de om care îşi formează sentimentul identităţii pe realizări este omul împătimit de muncă. Mulţi dintre noi avem înnăscută această tendinţă într-o anumită măsură. Pastorii şi

9! alţi lucrători creştini sunt uneori afectaţi de această tendinţă

9 9 9 9

din cauza convingerii lor că valoarea atribuită lor de către Dumnezeu depinde de lucrarea pe care o fac şi de împlinirea marii însărcinări de a vesti Evanghelia în toată

lumea. Unii oameni de acest gen se simt împliniţi numai când sunt morţi de oboseală după un program prelungit de muncă. O femeie a spus: „Mă simt atât de bine în serile când sunt atât de obosită încât abia mă mişc”.

Un prieten mi-a mărturisit că a luptat cu tendinţa de a pune semnul egal între valoarea personală şi realizări. Fusese crescut într-o familie creştină, dar oricât de bine îndeplinea o sarcină pe care o primea, părinţii lui îi spuneau că ar fi putut să o facă mai bine. Nu i-a auzit niciodată spunându-i „Bună treabă ai făcut!” Aprecierile părinţilor lui, mai ales ale tatălui, nu au venit niciodată. El mi-a spus: „Acasă urcam permanent pe o scară fără să ajung vreodată în vârf”.

Acum este adult, dar prietenii mei şi-au dat seama că încă se străduieşte să câştige aprecierea părinţilor săi. Chiar dacă ei au decedat, standardul impus de ei continuă să trăiască. Deoarece nu poate satisface impulsul necontenit de a munci tot timpul, el nu are linişte sufletească.

Ai tendinţa de a munci din răsputeri pentru a-ţi stabili identitatea? Dificultatea relaxării este un indiciu al prezenţei acestei probleme. Îţi poţi lua o zi liberă în care să te odihneşti şi să te simţi bine? Poţi sta nestingherit să citeşti fără să fii chinuit de grijile sarcinilor pe care trebuie să le îndeplineşti? Oamenii înrobiţi de muncă se simt deprimaţi când activitatea lor este stânjenită de calendar (zile libere, weekend-uri, concedii) sau de împrejurări (boală, îmbătrânire, şomaj).

Nu este nimic rău în a munci cu seriozitate, dar dacă crezi că este necesar să fii activ pentru a avea o concepţie pozitivă despre tine, identitatea ta se bazează pe realizări, nu pe valoarea infinită pe care ţi-o atribuie Dumnezeu fără să-ţi ceară realizări. Iisus şi-a ales cei doisprezece ucenici mai întâi „ca să-i aibă cu Sine” şi apoi ca „să-i trimită să propovăduiască” (Marcu 3: 13 – 14). Aşa cum a spus cineva, noi am fost creaţi ca *făpturi*, nu ca *înfăptuitori.* Poziţia ta de copil al lui Dumnezeu nu poate fi înlocuită de nicio realizare.

Mitul numărul 3: Eşti cineva numai dacă eşti puternic

Al treilea mit răspândit în societate este cuprins în întrebarea: „Cât de important sunt eu?” Este vorba de poziţia ta, de statutul tău. Mulţi oameni nu au o concepţie pozitivă despre ei decât dacă au suficientă autoritate, influenţă sau putere asupra altor oameni. Identitatea lor depinde de cât de înaltă este poziţia lor. Acest gen de oameni simt nevoia să promoveze cât mai sus pe scara economică, politică, ecleziastică, sau să aibă cât mai mulţi prieteni importanţi pentru a fi convinşi că sunt persoane valoroase.

Jack şi Grace formau un cuplu creştin încântător în a cincea decadă a vieţii. Copiii au crescut şi erau pe picioarele lor, iar cei doi soţi au devenit tot mai activi în biserica lor locală. Au făcut parte din diverse comitete, au predat la clasele de Scoală duminicală şi au condus grupuri de studiu biblic. Fiind un membru nou şi plin de energie al comitetului însărcinat cu învăţătura din biserică, Jack s-a oferit să preia funcţia de preşedinte. Deoarece nimeni nu avea suficient timp pentru îndeplinirea acestei slujbe, oferta lui a fost acceptată. Grace a fost activă în lucrarea cu femeile şi în scurt timp a devenit conducătoarea unui grup de studiu biblic.

Nu a trecut mult timp de când Jack şi Grace se aflau în noile lor poziţii când au început în mod subtil să acumuleze mai multă putere. Jack a reuşit să-i convingă pe membrii comitetului să înlocuiască programa de predare biblică din biserică cu una folosită de el într-o altă biserică pe care o frecventase. Comitetul a dorit să-l păstreze pe Jack, deci au acceptat schimbarea, dar până la urmă s-a dovedit că ea a creat haos în acest domeniu al bisericii. A fost dat peste cap bugetul alocat acestei activităţi, iar învăţătorii, mulţumiţi de vechea programă, au iniţiat o mică revoltă. Jack a lăsat să se înţeleagă că ar accepta funcţia de conducător al activităţii de studiu biblic din biserică dacă ar fi plătit cu o jumătate de normă.

În acest timp, Grace a câştigat pe nesimţite tot mai multă autoritate în lucrarea cu femeile. A început să

folosească propriile materiale la studiile biblice pe care le conducea, materiale diferite de cele folosite de celelalte membre ale grupului. A reuşit să se impună într-o funcţie de decizie şi în toate activităţile lăsa să se înţeleagă că metodele şi ideile ei erau superioare metodelor şi ideilor tuturor celorlalte femei.

Lucrurile au continuat aşa timp de câteva luni şi entuziasmul celorlalţi lucrători voluntari din biserică a început să scadă. Conducerea bisericii le-a mulţumit pentru eforturile lor, dar i-a rugat să ţină seama şi de talentele celorlalţi membri. Văzându-şi aripile puterii şi a poziţiei frânte, Jack şi Grace au părăsit biserica, dar numai pentru a relua întregul proces în altă parte.

Mulţi oameni cum sunt Jack şi Grace sunt convinşi că

5 5 >

valoarea lor personală şi identitatea lor depind, cel puţin într-o anumită măsură, de poziţia lor. Ei nu se mulţumesc să fie la dispoziţia altora şi să slujească acolo unde este nevoie, ci trebuie să exercite influenţă şi putere pentru a se simţi importanţi. Dacă valoarea şi importanţa noastră de copii ai lui Dumnezeu ar depinde de poziţia sau statutul social la care reuşim să ajungem, cei mai mulţi dintre noi am fi persoane neînsemnate. O firmă are un număr restrâns de conducători, un partid politic, un număr mic de oameni care au puterea de decizie, iar numărul membrilor comitetului unei biserici este limitat.

Biblia afirmă clar că identitatea noastră de oameni ai lui Dumnezeu nu depinde de statutul pe care-l dobândim. Contrar concepţiei că importanţa şi statutul înseamnă valoare personală, Iisus a spus: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. Oricine se va înălţa, va fi smerit; şi oricine se va smeri, Va fi înălţat” (Matei 23: 11 – 12). Iisus a ales doisprezece oameni obişnuiţi ca să fie ucenicii Lui cei mai apropiaţi şi i-a trecut cu vederea pe conducătorii religioşi, plini de ei înşişi datorită statutului şi importanţei pe care şi-o acordau singuri. El i-a format şi apoi i-a însărcinat să vestească Evanghelia în toată lumea.

Tu eşti o persoană importantă pentru Dumnezeu,

oricum te privesc cei din familie, de la şcoală, de la serviciu sau din biserică. Indiferent care sunt realizările tale, importante sau neînsemnate, valoarea ta înaintea lui Dumnezeu este neschimbată. Un sentiment sănătos al identităţii se formează

5

atunci când *te vezi pe tine însuţi aşa cum te vede Dumnezeu, nici mai mult nici mai puţin.*

RUPE LANŢURILE TRECUTULUI

Te-ai regăsit în paginile acestui capitol? Eşti descurajat din cauza faptului că ai considerat că identitatea şi valoarea personală depind de înfăţişarea, realizările şi poziţia ta? Dacă răspunsul tău este afirmativ, să ştii că nu eşti singurul. Părerea mea este că majoritatea oamenilor ajung adulţi având o concepţie denaturată despre valoarea lor în faţa lui Dumnezeu şi în faţa oamenilor, iar rezultatul este că sentimentul identităţii lor are de suferit. Părinţii, profesorii, mas-media, reclamele şi chiar unele experienţe religioase ne-au convins de faptul că identitatea noastră este modelată de felul cum arătăm, de realizările pe care le avem şi de poziţia pe care am câştigat-o. Chiar după ce înţelegem adevărul ne este greu să ne eliberăm de convingerile atât de adânc înrădăcinate în fiinţa noastră prin obiceiurile care ne controlează comportamentul.

Ne asemănăm cu elefantul de la circ al cărui picior este legat de un stâlp cu un lanţ de bicicletă. Cum poate îngrădi mişcările unui animal atât de puternic un lanţ atât de slab? Elefantul nu se zbate să se elibereze pentru că are amintiri neplăcute. Când a fost pui, a încercat din răsputeri să se elibereze din lanţ, dar pe vremea aceea nu avea suficientă forţă. Chiar dacă acum are puterea să se elibereze, el încearcă rareori acest lucru, pentru că experienţele trecute l-au convins de imposibilitatea eliberării. Dar *dacă* se eliberează, elefantul va fi aproape imposibil de controlat prin altă metodă.

Sentimentul nostru de identitate este şi el condiţionat în

5 5

mod similar. Încă din copilărie ni se spune că valoarea noastră depinde de înfăţişare, realizări şi poziţie, iar noi rămânem sclavii acestei concepţii false, chiar când cunoaştem adevărul. Cu toate acestea, adevărul despre identitatea ta este mai puternic decât lanţurile fragile care te-au împiedicat să îţi împlineşti potenţialul unic pe care ţi l-a oferit Dumnezeu când te-a creat. Te poţi elibera de trecut întocmai cum elefantul poate rupe lanţul. Te poţi bucura pe deplin de valoarea şi importanţa pe care ţi le-a conferit Dumnezeu. Această carte îţi va arăta cum să procedezi.

FORMEAZĂ-ŢI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înţelegerea fiinţei lui Dumnezeu şi a sentimentelor Lui faţă de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ţi timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. Dumnezeu este dragoste. În 1 Ioan 4: 16, citim: „Dumnezeu este dragoste şi cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu în el”.

5

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este dragoste?
- Prima parte a acestui verset spune: Şi noi am văzut şi am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu faţă de noi”. Ce înseamnă pentru tine adevărul că Dumnezeu, care este dragoste, te iubeşte pe *tine?*

2. Dumnezeu este Creatorul. În Isaia 44: 24, citim: „Aşa vorbeşte Domnul, Răscumpărătorul tău, Cel ce te-a întocmit din pântecele mamei tale: «Eu, Domnul, am făcut toate aceste lucruri.»”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este Creatorul?
- Ce înseamnă pentru tine adevărul că Dumnezeu, Creatorul, te-a creat pe *tine?*

Al doilea element care contribuie la formarea unei

identităţi adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine.* Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: „Tu eşti copilul Meu”*. În Ioan 1: 12, citim: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”.

- Aplică versetul de mai sus în cazul tău şi spune: „Eu am crezut în Dumnezeu şi L-am primit pe Cristos. El mi-a dat dreptul să fiu copilul Lui”.
- Ce îţi spune faptul că Dumnezeu te-a iubit atât de mult încât te-a făcut copilul Său?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu faţă de tine?

2. *Dumnezeu spune: „Tu eşti ales”*. În Efeseni 1: 4, citim: „În El Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui”.

- Aplică versetul de mai sus în cazul tău şi spune: „Eu am fost ales de Dumnezeu, chiar înainte de crearea lumii, ca să fiu sfânt”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a ales în mod individual, nu doar ca membru al unui grup de oameni, ci chiar pe tine?
- îţi dai seama cât de mult te iubeşte Dumnezeu dacă

s-a gândit la tine înainte de creaţiune?

Fă-ţi timp să îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ţi le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele şi săptămânile următoare adresându-ţi personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta şi să-ţi formeze identitatea.

CAPITOLUL 2

Cum rezolvi problema unui sentiment denaturat al identităţii?

i în portofelul tău fotografii ale familiei tale? Le arăţi

JL m. părinţii fraţii şi surorile tale, soţia şi copiii tăi? Cei mai mulţi dintre oameni sunt nerăbdători să îţi prezinte instantanee cu cei dragi, dar cum te simţi atunci când prezinţi cealaltă fotografie din portofelul tău – cea de

pe buletinul tău? Poate că te sperie acest lucru. Eu sunt mândru să arăt fotografia cu Dottie şi cu cei patru copii ai noştri, dar îmi ascund poza de pe acte. Se pare că oamenii care fac fotografii pentru acte de identitate sunt specializaţi în a ne prezenta în cea mai defavorabilă lumină. Aceste fotografii nu ne reprezintă.

Fiecare om poartă şi o altă fotografie, una mult mai importantă decât poza din portofel sau din geantă. Mă refer la imaginea despre sine, concepţia proprie despre identitatea sa. La fel ca fotografia din actul de identitate, imaginea despre sine poate sau nu să reprezinte adecvat cine suntem în realitate. La fel cum o fotografie nu iese bine datorită defectelor aparatului sau a unei expuneri neadecvate, portretul tău interior poate fi denaturat pentru că informaţiile pe care le-ai primit despre tine au fost necorespunzătoare.

Să luăm exemplul lui Alex. Cuvintele pe care Alex le-a auzit cel mai des în copilărie au fost: „Alex, nu eşti în stare de nimic”. Sunt aceste cuvinte o reprezentare fidelă a persoanei sale? Evident că nu. Alex era neîndemânatic în anumite domenii, aşa cum este fiecare om, dar a spune că nu este în stare de nimic era o exagerare degradantă şi grosolană. Cu toate acestea, mesajul a fost întipărit în inima lui Alex din copilărie. Astăzi Alex duce pretutindeni această imagine distorsionată despre sine. Este imaginea pe care un bărbat de 32 de ani o are despre sine. El se aşteaptă numai la eşecuri şi greşeli. Este stânjenit să-şi arate altor oameni adevărata identitate şi, ca rezultat, este timid şi are o comportare antisocială.

La polul opus, să luăm exemplul Terezei a cărei percepere a identităţii a fost modelată mult mai uşor. Tereza a crescut

5

Într-o familie unde era apreciată şi educată de părinţi creştini iubitori. A învăţat de mică faptul că este o făptură unică a lui Dumnezeu, iubită de Creatorul ei. Ca urmare, atunci când a ajuns adultă era convinsă de valoarea ei înaintea lui Dumnezeu şi a altor oameni. Se împrietenea

repede cu alţi oameni şi Dumnezeu a folosit-o în convertirea multor oameni.

Ce părere ai despre portretul tău interior? Se aseamănă cu porterul lui Alex, te deranjează într-atât încât preferi să-l ţii ascuns? Sau se aseamănă cu imaginea despre sine a Terezei şi te reprezintă ca un copil al lui Dumnezeu? Vorbesc anual în faţa a zeci de mii de adulţi şi tineri şi mă întâlnesc cu sute

5 >»

dintre ei la aceste conferinţe. Din nefericire, întâlnesc mulţi oameni ca şi Alex. Todd, de exemplu, care părea un om foarte echilibrat şi sigur pe sine, mi-a spus: „Josh, mă consider ca un curcan. Sunt speriat de ceea ce cred alţii despre mine. Îmi este greu să mă accept pe mine însumi. Mă tem să îi privesc pe oameni în ochi şi nu mă simt în largul meu în preajma lor. Mă simt ca un gunoi. Teama că oamenii mă vor respinge este foarte mare”.

Oameni ca Alex şi ca Todd poartă în ei portrete care nu îi reprezintă. Puţini oameni sunt fericiţi pentru că au avut în copilărie influenţe pozitive, aşa cum a avut Tereza. Mulţi oameni se chinuiesc în viaţă pentru că mediul familial impropriu în care în au crescut, societatea fără Dumnezeu în care trăiesc sau experienţele religioase nebiblice – sau o combinaţie între aceste trei cauze – îi împiedică să îşi vadă adevărata identitate.

CEEA CE VEZI ESTE CEEA CE EŞTI

Fie că ne place, fie că nu ne place, imaginea pe care ne-am format-o despre noi înşine are o mare influenţă asupra stării noastre emoţionale şi spirituale şi asupra relaţiilor noastre. Studiile au arătat că noi avem tendinţa de ne comporta conform percepţiei pe care o avem despre noi înşine. De exemplu, copiii care sunt ridiculizaţi şi consideraţi incapabili ca adulţi vor comite mai multe greşeli. Oamenii care se consideră neatractivi vor întâmpina greutăţi în păstrarea unor relaţii sănătoase. Dacă te consideri un ratat, vei găsi mijlocul prin care să dai greş, oricât de mult te vei strădui să reuşeşti. Dacă te consideri un om capabil şi valoros datorită relaţiei tale cu

Dumnezeu, vei înfrunta viaţa cu mai mult optimism şi realizările tale vor reflecta potenţialul cu care ai fost înzestrat.

La vârsta de şase ani Ben a început şcoala şi a întâmpinat primele greutăţi. Văzându-i poticnelile, părinţii şi bunicii lui Ben l-au catalogat ca fiind greu de cap şi stupid. Cu cât Ben auzea mai des aceste cuvinte, cu atât îi era mai greu să ţină pasul la şcoală. Drept urmare, portretul pe care şi l-a format Ben în primii săi ani purta un titlu scris cu litere mari: stupid, în tot timpul şcolii Ben s-a comportat conform identităţii pe care a crezut că o are la vârsta de şase ani.

Când Tanya s-a căsătorit cu Ron, nu cunoştea nimic din îndatoririle unei gospodine. Părinţii ei nu au învăţat-o să facă nimic şi rezultatul a fost că Tanya se credea o incompetentă când se afla în bucătărie. Ron era un bărbat de modă veche care dorea ca Tanya să-l aştepte cu o masă delicioasă la întoarcerea lui de la serviciu, cu toate că şi ea lucra. În primele săptămâni după nuntă Tanya fie a ars, fie a lăsat mâncarea nefiartă. De multe ori mâncarea se revărsa din oale. Puiul fript era crud în interior. Ron a întrebat-o fără menajamente: „Tanya, ce se întâmplă cu tine? Nu eşti în stare nici să încălzeşti mâncarea din conservă”. Când se afla în bucătărie, Tanya se imagina cu o banderolă mare în jurul gâtului pe care scria „incapabilă”. Ea a continuat să gătească prost, conform imaginii pe care şi-a format-o.

O percepţie clară a identităţii este nepreţuită pentru a avea o viaţă sănătoasă, fericită şi cu rezultate binecuvântate, dar un sentiment denaturat al identităţii este o piedică în calea atingerii acestor lucruri atât de râvnite. Oameni ca Ben sau ca Tanya, care sunt convinşi că sunt incapabili, imposibil de iubit, urâţi şi neimportanţi, nu se plac pe ei înşişi. Respingându-se ei înşişi, percepţia lor distorsionată îi va determina să creadă că nimeni altcineva, nici chiar Dumnezeu, nu îi poate iubi. Aceste sentimente negative vor genera anxietate, stres şi depresie, afectându-le relaţiile cu oamenii, realizările

profesionale şi maturizarea spirituală.

CONFUZIE SAU CLARITATE?

Oamenii au despre ei înşişi fie o imagine confuză, fie o imagine clară. Persoanele care au o imagine clară a identităţii lor se cred valoroşi. Ei înţeleg că sunt preţioşi pentru Dumnezeu şi pentru oameni şi sunt convinşi să lumea este puţin mai bună datorită prezenţei lor. Sunt capabili să stabilească relaţii normale cu alţi oameni, să le aprecieze valoarea şi calităţile fără să se simtă ameninţaţi. Ei radiază speranţă, bucurie şi încredere pentru că îşi cunosc bine identitatea de copii ai lui Dumnezeu. Ei cred că sunt demni de iubit, valoroşi şi capabili pentru că au fost creaţi de Dumnezeu, au fost răscumpăraţi şi s-au împăcat cu Dumnezeu.

Ei sunt tot ceea ce aşteaptă Dumnezeu de la ei.

Situaţia oamenilor care au o imagine confuză a identităţii lor este total diferită. Ei nu îşi cunosc identitatea de făpturi ale lui Dumnezeu şi au multe slăbiciuni. Să analizăm trei astfel de caracteristici.

1. *Oamenii cu o imagine confuză a identităţii lor întâmpină probleme în stabilirea de relaţii normale cu ceilalţi oameni.* Preocupaţi excesiv de propriile slăbiciuni, oamenii cu o imagine denaturată despre ei înşişi nu au suficientă energie pentru a se raporta pozitiv la alţi oameni. Acest lucru se întâmplă mai cu seamă când se află în prezenţa unor oameni care le reamintesc de defectele lor. Oamenii cu o imagine neadecvată a identităţii lor simt nevoia de a li se acorda o

9

atenţie atât de mare încât nu mai sunt capabili să acorde ei atenţie altor oameni într-un mod altruist. Rezultatul este că

9

sunt deseori consideraţi nepăsători şi egoişti. Complexele lor de inferioritate datorate unei identităţi greşite îi împiedică să-şi iubească semenii.

9

2. *Oamenii cu o identitate neadecvată îşi determină*

j

Imaginea despre sine pe baza părerilor altor oameni. Când în jurul lor se află oameni care îi laudă şi îi apreciază, ei se simt valoroşi, dar când rudele, prietenii sau colegii îi critică, sentimentul lor de identitate devine negativ. Ei sunt sclavii părerilor oamenilor. Nu sunt liberi să fie ei înşişi pentru că identitatea lor depinde de reacţia oamenilor faţă de ei. Acesta este cazul lui Bob.

Bob este un bărbat frumos, cu o ţinută îngrijită, tipul de om care ocupă funcţii de conducere în mari companii. Inspiră un aer de încredere pentru că ilustrează principiul major al meseriei sale: să conferenţieze despre motivaţiile oamenilor care au succes în viaţă. El le vorbeşte oamenilor de afaceri din toată ţara despre subiecte cum ar fi: cum să îţi stimulezi colaboratorii să obţină rezultate mai bune; cum să îţi creşti

9 9 9

vânzările; cum să îţi consolidezi încrederea în tine însuţi. Strângerea fermă de mână a lui Bob şi conduita lui te convinge că este un om de succes, sigur pe sine. Atunci ne întrebăm ce caută în cabinetul unui consilier?

În timp ce Bob vorbeşte despre mânia, spiritul critic şi respingerea soţiei sale, masca încrederii în sine cade. Acasă este un om cu totul diferit. Conflictele din căsnicie i-au erodat siguranţa de sine pe care o afişează. Bob îşi mărturiseşte printre lacrimi teama că va rata totul dacă va pierde sprijinul soţiei sale. Ce s-a întâmplat cu încrederea nezguduită în sine? în mediul oamenilor de afaceri se simte valoros, dar acasă, unde soţia îi spune că este un ratat, încrederea în sine este erodată de îndoieli. Fără o imagine clară a identităţii sale, portretul lui Bob îl va determina să-şi schimbe înfăţişarea ca un cameleon în funcţie de reacţia oamenilor din jurul lui.

3. *Oamenii cu o percepţie negativă a identităţii lor au de luptat cu perspective negative de viitor.* Aceşti oameni trec prin viaţă aşteptându-se la tot ce este mai rău: respingere, dezaprobare, trădare. Pentru că anticipează ceea ce este rău, comportamentul lor creează deseori

condiţiile ca aceste lucruri să se întâmple. Ei îşi formează deprinderi negative care duc numai la înfrângeri. Nu au încredere în alţi oameni şi sunt suspicioşi. Se torturează singuri pendulând de la palida speranţă că vor fi acceptaţi, la convingerea fermă că vor fi respinşi.

Să luăm exemplu lui Karen. Intrând în cabinetul unui consilier creştin, semăna mai degrabă cu o barză: înaltă, slabă, cu umerii încovoiaţi. Înfăţişarea ei trăda depresia profundă prin care trecea şi complexele ei de inferioritate. Modul în care se îmbrăca şi în care se comporta erau indicii ale sentimentelor negative pe care le avea despre persoana ei. Totul la Karen comunica următorul mesaj: „Nimănui nu îi va plăcea vreodată de mine”.

Karen a solicitat ajutorul unui consilier pentru că era convinsă că soţul ei, pastor, ar fi trebuit să renunţe la slujba lui în cazul în care comportamentul ei negativ ar fi ieşit la iveală. De câteva luni începuse să fure din magazine, dar nu a fost prinsă. A început să se poarte abuziv cu un copil de care avea grijă. Sentimentul fals al identităţii i-a scăzut respectul faţă de sine. Considerându-se o păcătoasă lipsită de orice perspectivă, se aştepta la un viitor întunecos şi a deschis astfel uşa multor acţiuni şi obiceiuri păcătoase.

Din fericire, starea lui Karen nu a fost fără speranţă. Consilierul i-a deschis ochii şi inima ca să-şi înţeleagă identitatea reală în Cristos şi Karen a fost transformată. Astăzi ea este o femeie diferită, o soţie de pastor plină de iubire, mamă a trei copii.

O PERSOANĂ, MAI MULTE PORTRETE

Ce vezi când te uiţi la tine însuţi? Ce văd oamenii

apropiaţi ţie, părinţii, partenerul de viaţă, copiii, prietenii? Ce impresie laşi oamenilor care nu te cunosc prea bine, vânzătoarei de la magazinul alimentar, vecinilor, altor membri ai bisericii? Ce vede Dumnezeu când se uită la tine? Răspunsurile la aceste întrebări sunt esenţiale pentru transformarea percepţiei neadecvate despre identitatea ta într-o imagine pozitivă şi clară a ceea

ce eşti cu adevărat.

Este evident faptul că fiecare om te vede diferit în funcţie de propria lui perspectivă. O metodă utilă pentru înţelegerea diverselor perspective este Johari Window, o metodă folosită pentru explicarea proceselor comunicării. Fiecare dintre cele patru „ochiuri de geam” din Johari Window reprezintă câte o perspectivă.

Primul ochi de geam se numeşte *eul deschis* şi reprezintă ceea ce tu şi oricine altcineva poate vedea. Este vorba despre lucruri evidente: nume, înfăţişare, trecut, informaţii de

7 9 9 7 7 9

suprafaţă, orice lucru cunoscut de toţi. Al doilea ochi de geam, *eul ascuns,* reprezintă imaginea pe care o vezi doar tu, ceilalţi neputând să o vadă. Este lumea gândurilor, ambiţiilor şi dorinţelor tale.

9

Privind pe primele două ochiuri de geam îţi formezi o imagine bună despre tine. Privind prin ultimele două ochiuri, sentimentul identităţii primeşte o definiţie mai restrânsă.

Al treilea ochi de geam, *eul orb,* reprezintă imaginea pe care o văd alţii, dar tu însuţi nu o vezi. De exemplu, partenerul tău de viaţă ştie că eşti un părinte grijuliu, răbdător, dar tu ai impresia că nu eşti un părinte bun. Sau pastorul de tineret a observat că ai darul de a-i învăţa pe tinerii de la Şcoala duminicală, dar tu te consideri un învăţător ineficient şi incompetent. În funcţie de modul în care oamenii din jurul tău îţi împărtăşesc opiniile lor, orbirea ta poate fi parţial vindecată.

Al patrulea ochi de geam, *eul necunoscut,* reprezintă ceea ce nici tu, nici alţii, nu pot vedea: experienţe uitate care ţi-au format caracterul, motivaţii îngropate, răni adânci neînchise în subconştientul tău. Eul necunoscut este cel mai greu de transformat pentru că nici tu şi nici oamenii care te iubesc nu-l pot vedea uşor.

Dacă doreşti să îţi transformi portretul negativ, este evident faptul că mai ai nevoie de o perspectivă asupra

identităţii tale. Ai nevoie de ajutorul unei persoane care vede prin toate cele patru ochiuri de geam concomitent, care poate privi imaginea de ansamblu. Mai mult, acea persoană trebuie să te iubească atât de mult încât să te accepte aşa cum eşti şi trebuie să fie atât de puternică încât să te poată ajuta să schimbi ceea ce tu nici nu vezi, nici nu ai puterea să schimbi.

Această persoană nu poate fi altcineva decât Dumnezeu. El este singurul care te cunoaşte deplin şi totuşi te iubeşte. El este singurul care te vede aşa cum ai fost în trecut, cum eşti astăzi şi cum vei fi mâine. Regele David era uimit de cât de profund şi complet îl cunoştea Dumnezeu. El a scris:

Doamne, Tu mă cercetezi de aproape şi mă cunoşti, ştii când stau jos şi când mă scol, şi de departe îmi pătrunzi gândul. Ştii când umblu şi când mă culc, şi cunoşti toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, şi Tu, Doamne, îl şi cunoşti în totul [...] Te laud că sunt o făptură aşa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale şi ce bine vede sufletul meu lucrul acesta. Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, ţesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; şi în cartea ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite" (Psalmul 139: 1 – 4, 14 – 16).

Având această concepţie, nu ne mirăm că David a putut să-i vorbească lui Dumnezeu în rugăciune despre părţile întunecate şi ascunse ale vieţii sale: „Cercetează-mă.

5 A

Dumnezeule şi cunoaşte-mi inima! Încearcă-mă, şi cunoaşte-mi gândurile. Vezi dacă sunt pe o cale rea, şi du-mă pe calea veşniciei" (Psalmul 139: 23 – 24).

Aceasta este încrederea noastră atunci când încercăm să facem ca portretul nostru să semene cu imaginea pe care o vede Dumnezeu. Dumnezeu ne cunoaşte complet şi ne iubeşte pe deplin. Eul nostru orb şi eul nostru necunoscut sunt binecunoscute de El. El ştie că

trebuie să scoatem acele zone

y

ale persoanei noastre la lumină. El este nerăbdător să ne schimbe astfel încât să fim aşa cum ne doreşte El.

PORTRETUL IMPERFECT POATE FI SCHIMBAT

Poate că opinia ta este: „Josh, nu ştii ce probleme grave există în viaţa mea. Sentimentul identităţii mele este distrus. Mai am vreo speranţă?” Credeţi-mă, cunosc din experienţă personală aceste sentimente. Dacă aţi fi citit autobiografia mea, *A Skeptic's Quest (Căutarea unui sceptic),* v-aţi fi dat seama că nu am avut convingerea că sunt o fiinţă valoroasă creată de Dumnezeu din cauza experienţelor copilăriei mele, etapă marcată de un tată alcoolic. Dacă aş fi permis experienţelor copilăriei să dea în continuare tonul culorilor portretului meu interior, astăzi aş fi plin de resentimente şi disperare. Dar imaginea distorsionată a identităţii mele, formată de influenţele negative din viaţa mea, a început să se schimbe când am devenit creştin încă din tinereţe.

Vreau să te asigur pe baza Scripturii şi a propriei mele experienţe că portretul tău interior imperfect nu are un caracter permanent. Cu toate că el este înrădăcinat în conştientul şi subconştientul tău, speranţele nu sunt pierdute. Poţi modifica imaginea despre tine însuţi pentru a semăna tot mai mult cu persoana pe care a creat-o Dumnezeu. Niciodată nu te poţi vedea pe tine însuţi la fel de clar cum te vede Dumnezeu. Slăbiciunile şi incapacitatea ta de a vedea toate aspectele fiinţei tale îţi vor distorsiona imaginea, dar te poţi vedea mai clar decât te vezi acum. Cu cât imaginea despre tine se aseamănă mai mult cu modul în care te vede Dumnezeu – adevărata ta identitate – cu atât mai mult te vei bucura pentru că eşti tu. Dacă portretul tău interior se aseamănă cu imaginea pe care o are Dumnezeu despre tine, îţi vei găsi adevărata identitate.

Bonnie, o creştină tânără, frecventa o biserică foarte legalista şi dominată de un spirit de judecată. Membrii

bisericii o criticau deseori pentru hainele şi faptele ei considerate lumeşti. Bonnie a încercat în acest mediu să îşi dovedească mereu credinţa şi seriozitatea pentru că se întreba dacă va putea fi demnă de dragostea şi mântuirea lui Dumnezeu, daruri pe care ea le primise deja prin credinţă. După ce şi-a schimbat serviciul şi s-a mutat de acolo, identitatea ei a continuat să poarte stigmatul de „nedemnă din punct de vedere spiritual" din cauza reacţiilor negative ale oamenilor în mijlocul cărora trăise.

Biserica pe care a început să o frecventeze Bonnie era radical diferită, în sensul bun al cuvântului. În loc să o critice permanent pentru comportamentul şi ţinuta ei, membrii acelei biserici au primit-o cu căldură şi au acceptat-o aşa cum era. Procedând astfel, ei au convins-o de adevărul că Dumnezeu însuşi o acceptă. Percepţia lui Bonnie despre ea însăşi a fost transformată în acest mediu primitor. Ea a înţeles că este o fiinţă valoroasă pentru Dumnezeu şi pentru biserică, înţelegându-şi adevărata identitate, ea a cunoscut mari satisfacţii în trăirea credinţei ei şi a devenit o martoră vibrantă a dragostei lui Dumnezeu.

Cum se poate efectua o transformare atât de radicală? Răspunsul îl veţi găsi în capitolele următoare, dar acum vreau să vă împărtăşesc din experienţa mea personală. În primul rând, L-am cunoscut pe Dumnezeu prin Fiul Său Iisus Cristos şi am stabilit cu El o relaţie personală, dinamică şi caracterizată de dragoste. În al doilea rând, am hotărât să îmi transform caracterul prin studierea Bibliei pentru a mă asemăna cu Dumnezeu. În al treilea rând, i-am lăsat pe alţi creştini, mai ales pe aceia care înţelegeau mai clar decât înţelegeam eu însumi cine sunt, să îmi schimbe modul de percepţie a fiinţei mele. Acum mă cunosc aşa cum mă cunoaşte Cristos – şi îmi place foarte mult.

Şi modul în care te percepi tu se poate schimba, de la cine *crezi* că eşti la cine eşti cu *adevărat.* Poţi înlocui imaginea denaturată, deprimantă şi stânjenitoare pe care ţi-ai format-o despre tine însuţi din cauza experienţelor şi

mediului în care ai crescut, cu o imagine vie şi emoţionantă a fiinţei tale reale. Doresc să te ajut să te cunoşti aşa cum te cunoaşte Dumnezeu. Doresc să te ajut să descoperi cine eşti tu cu adevărat, fiinţa deosebită pe care a creat-o Dumnezeu ca să o aibă lângă Sine.

FORMEAZĂ-ŢI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înţelegerea fiinţei lui Dumnezeu şi a sentimentelor Lui faţă de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ţi timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. Dumnezeu este atotcunoscător. În Psalmul 139: 1, 5, citim: „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape şi mă cunoşti [...] Tu mă înconjuri pe dinapoi şi pe dinainte, şi-ţi pui mâna peste mine”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu cunoaşte totul despre tine?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeul atotcunoscător ştie că eşti o persoană demnă de iubit, valoroasă şi capabilă?

2. Dumnezeu este Regele universului. În 1 Cronici 29: 11, citim: „A Ta, Doamne, este mărirea, puterea şi măreţia, veşnicia şi slava, căci tot ce este în cer şi pe pământ este al Tău; a Ta, Doamne, este domnia, căci Tu Te înalţi ca un stăpân mai presus de orice!”

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este Regele universului?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu, Regele, domneşte peste toate situaţiile din viaţa ta?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identităţi adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine.* Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. Dumnezeu spune: uâu eşti o capodoperă”. În Efeseni 2: 10, citim: „Căci noi suntem lucrarea [„capodopera” în limba engleză, versiunea NLT – n.tr.] Lui şi am fost zidiţi în Cristos Iisus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele”.

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Sunt capodopera lui Dumnezeu. Dumnezeu m-a făcut o fiinţă nouă prin Iisus Cristos”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te numeşte capodopera Sa, o fiinţă atât de preţuită?
- îţi dai seama de faptul că Dumnezeu se bucură că eşti făptura Lui?

2. Dumnezeu spune: „Eşti iubit – pentru eternitate”. În Ieremia 31: 3, citim: „Te iubesc cu o iubire veşnică; de aceea îţi păstrez bunătatea Mea”.

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Dumnezeu mă iubeşte pentru eternitate şi dragostea Lui mă atrage la El”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te iubeşte pentru veşnicie şi orice ai spune sau ai face nu vei pierde dragostea Lui?
- îţi dai seama de iubirea lui Dumnezeu care te atrage spre El?

Fă-ţi timp să îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ţi le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele şi săptămânile următoare adresându-ţi personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta şi să-ţi formeze identitatea.

CAPITOLUL 3

Portretul tău într-o lumină nouă

C

um poţi afla cine eşti? Pentru acest lucru trebuie să te întorci spre Cel care te-a creat. Poţi afla identitatea ta reală numai dacă ştii ce părere are Dumnezeu despre tine. Pentru a avea o perspectivă mai clară asupra identităţii tale reale, trebuie să te vezi pe tine însuţi în lumina în care te vede Dumnezeu, nici mai mult, nici mai puţin. Deci, întrebarea cea mai importantă este ce părere are Dumnezeu despre tine? Acum voi prezenta doar un răspuns scurt la această întrebare, urmând să intru în mai multe detalii ulterior.

CE PĂRERE ARE DUMNEZEU DESPRE TINE?

1. *Dumnezeu te consideră o fiinţă demnă de a fi iubită*

veşnic. El este Tatăl Tău. El te-a creat după chipul Său (vezi Geneza 1: 26 – 27). Tu eşti opera de artă a geniului Său creator. Psalmistul a fost uimit de fiinţa umană creată de Dumnezeu: „L-ai făcut cu puţin mai pe jos decât Dumnezeu şi l-ai încununat cu slavă şi cu cinste" (Psalmul 8: 5). Ca urmare a credinţei tale în Cristos, Tatăl te-a primit în familia Lui ca pe un copil al Lui (vezi Ioan 1: 12 – 13). Dumnezeu te iubeşte atât de mult încât a trimis Îngerii Săi să vegheze asupra ta (vezi Evrei 1: 14 şi Psalmul 91: 11 – 12). Dumnezeu a stabilit şi va menţine o relaţie personală cu tine pentru că te iubeşte. Nimic din ceea ce faci nu va diminua dragostea Lui pentru tine.

2. *Dumnezeu te consideră o fiinţă de o valoare infinită.* Ce preţ ai în ochii lui Dumnezeu? Dumnezeu a declarat la Calvar, în faţa cerului, a iadului şi a întregului pământ că eşti o fiinţă pentru care a meritat să-L dăruiască pe Fiul Său iubit. Dacă ţi-ai lipi o etichetă cu preţul tău, ar trebui să scrii pe ea „Iisus" pentru că acesta este preţul pe care L-a plătit Dumnezeu ca să te salveze (vezi 1 Corinteni 6: 19 – 20 şi 1 Petru 1: 18 – 19). Moartea Lui pe cruce a fost pedeapsa pentru păcatele tale. Pentru Dumnezeu preţul tău este „Iisus", deoarece atât a plătit El pentru tine. Acesta îţi este preţul în ochii lui Dumnezeu, iar ochii lui Dumnezeu văd întotdeauna adevărul. Cu toate acestea, valoarea ta este o valoare *derivată,* nu o valoare autocreată. Tu ai un preţ atât de mare pentru că aşa te-a creat Dumnezeu. Trebuie să îţi dai seama de faptul că, în cazul în care tu ai fi fost singurul om de pe pământ, Dumnezeu L-ar fi trimis pe Fiul Său pentru tine. Ca o încununare a adevărurilor prezentate până acum, pot să mai spun că Iisus, după ce a biruit păcatul, moartea şi mormântul, s-a întors în cer pentru a-ţi pregăti un loc (vezi Ioan 14: 1 – 3).

3. *Dumnezeu te consideră o persoană foarte capabilă.* Iisus le-a spus ucenicilor: „Voi veţi primi o putere când se va coborî Duhul Sfânt peste voi" (Faptele Apostolilor 1: 8). Datorită promisiunii lui Cristos, Pavel s-a putut lăuda: „Pot totul în Cristos care mă întăreşte" (Filipeni 4: 13). Pavel ne

spune: „Nu că prin noi înşine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou” (2 Corinteni 3: 5 – 6). Dumnezeu ţi-a dăruit această putere prin Duhul Sfânt care locuieşte în tine şi te consideră un ambasador al Lui. Reflectează puţin la următorul adevăr: Dumnezeu te-a lăsat pe pământ ca să termini slujba începută de Iisus de a-i împăca pe oameni cu Dumnezeu: „Ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Cristos: împăcaţi-vă cu Dumnezeu” (2 Corinteni 5: 20). Poate că uneori te întrebi cum de a avut Dumnezeu curajul să aibă atât de multă încredere în tine. Tu îţi cunoşti

? J

foarte bine slăbiciunile. Mulţi alţi oameni par a fi mai capabili decât tine pentru slujba aceasta. Din acest motiv Pavel ne-a spus: „Comoara aceasta o purtăm în nişte vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu şi nu de la noi” (2 Corinteni 4: 7). Meditează la următoarele lucruri: Dumnezeu a folosit un constructor amator ca să construiască o arcă, iar Titanicul a fost construit de profesionişti.

Este important să nu uităm faptul că valoarea şi competenţa noastră, precum şi iubirea lui Dumnezeu pentru noi depind de ceea ce ne-a creat Dumnezeu să fim şi de ceea ce a făcut El pentru noi. Nu există nici în noi înşine, nici în realizările noastre, nimic care să atragă atenţia lui Dumnezeu sau să-i trezească dragostea. Identitatea noastră se datorează numai lui Dumnezeu. Trebuie să ne bucurăm permanent împreună cu psalmistul: „Te laud că sunt o făptură aşa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, şi ce bine vede sufletul meu lucrul acesta” (Psalmul 139: 14).

TRĂIND ÎN LUMINĂ

De ce atât de mulţi dintre noi avem un mod de viaţă care nu reflectă convingerea că Dumnezeu ne iubeşte şi ne consideră valoroşi şi capabili? Apostolul Pavel prezintă situaţia noastră: „Odinioară eraţi întuneric; dar acum

sunteţi lumină în Domnul” (Efeseni 5: 8). Înainte de a deveni credincioşi trăiam în întuneric, dar când i-am dăruit vieţile noastre lui Cristos, El a făcut lumină în ele pentru a putea vedea adevărul.

Ai vizitat o galerie de artă în care luminile încăperii sunt aprinse, dar reflectoarele care luminează tablourile sunt stinse? Datorită luminii sălii, poţi vedea rama tablourilor şi câte ceva din pictură, dar numai când reflectoarele sunt aprinse şi o lumină puternică este îndreptată spre tablouri poţi vedea toate detaliile portretelor: expresia feţei, culoarea pielii, culoarea ochilor, forma gurii. Cu reflectoarele aprinse poţi vedea chipul aşa cum l-a pictat artistul.

Tot aşa acţionează lumina lui Dumnezeu asupra noastră. Ea Străluceşte şi ne arată aşa cum ne-a creat El.

99 >

Totuşi mulţi dintre noi nu am văzut prea clar portretul nostru aşa cum îl vede Dumnezeu. Lumina adevărului Său cu

9

privire la identitatea noastră a fost împiedicată să strălucească sau a avut o intensitate redusă din cauza unor circumstanţe din

5

vieţile noastre. Când lumina lui Dumnezeu este împiedicată să strălucească, nu ne vedem portretul cu toate detaliile şi din acest motiv avem de suferit. Să ne gândim mai întâi la modul în care Dumnezeu a adus lumină în vieţile noastre. Biblia

9

Identifică în lume trei surse ale luminii lui Dumnezeu:

1. *Iisus Cristos este sursa principală de lumină.* Ioan a spus despre Iisus: „În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor” (Ioan 1: 4). Iisus a spus despre El însuşi: „Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii” (Ioan 8: 12). Primim lumina atunci când stabilim o relaţie personală cu Cristos şi devenim tot mai conştienţi de faptul că suntem iubiţi,

apreciaţi şi devenim tot mai capabili pe măsură ce relaţia dintre noi este mai apropiată.

2. *Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, este o altă sursă de lumină.* Regele David a scris: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele” (Psalmul 119: 105). Cu cât ne deschidem mai mult minţile şi inimile Cuvântului lui Dumnezeu, cu atât înţelegem mai bine că Dumnezeu ne iubeşte, ne preţuieşte şi ne face capabili. Credincioşilor care nu studiază şi nu trăiesc Scriptura în viaţa de zi cu zi le lipseşte lumina necesară.

3. *Creştinii sunt o altă sursă a luminii lui Dumnezeu.* Cel >

care a spus „Eu sunt lumina lumii” le-a spus ucenicilor Săi: „Voi sunteţi lumina lumii” (Matei 5: 14). Relaţia cu Iisus, Lumina, ne umple şi pe noi de lumină. împărtăşind lumina lui Cristos şi a Cuvântului Său unul cu celălalt, devenim tot mai conştienţi de faptul că Dumnezeu ne iubeşte, ne preţuieşte şi face din noi persoane capabile. Acesta este unul dintre motivele principale pentru care ni se porunceşte: „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alţii, şi cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie” (Evrei 10: 25). Avem nevoie de interacţiunea cu alţi credincioşi, pentru ca vieţile noastre să fie inundate de lumina lui Dumnezeu, care descoperă adevărata noastră identitate.

AI FOST EXPUS LUMINII?

Există câteva întrebări importante care te pot ajuta să îţi dai seama de ce trăieşti uneori fără a cunoaşte că eşti copilul iubit, preţuit şi capabil al lui Dumnezeu. Pune-ţi următoarele întrebări:

Cât de multă lumină a existat în căminul tău când erai copil? Au fost părinţii şi alte rude ale tale creştini? Dacă da, a fost relaţia lor cu Iisus Cristos un exemplu de iubire, sau „religia” lor se mărginea la un set de reguli, interdicţii şi Condamnări? Dacă ultima variantă este valabilă, atunci tu nu te-ai văzut aşa cum te vede Dumnezeu. Probabil că ai crescut crezând că Dumnezeu este un căpcăun capricios, gata să te lovească imediat ce

ai încălcat o regulă. Ai crescut probabil convins de faptul că dragostea lui Dumnezeu trebuie câştigată. Ai crezut că valoarea ta depinde de realizările tale şi nu eşti iubit necondiţionat de Dumnezeu.

9

Cât de multă lumină divină a strălucit în familia ta? Părinţii, bunicii şi alte rude citeau şi respectau Biblia? Ţi-au citit din Biblie sau din alte cărţi religioase? Avea familia ta un timp de închinare în care ţi se explicau adevărurile Bibliei pe înţelesul tău? Se discutau pasaje şi adevăruri biblice în mod obişnuit? Dacă ai crescut înconjurat de o interacţiune pozitivă cu Sfânta Scriptură, atunci viaţa ta a fost expusă luminii lui Dumnezeu, dar dacă Biblia a lipsit din vieţile rudelor tale şi din educaţia ta, întunericul rezultat a contribuit la confuzia în care te afli astăzi în legătură cu identitatea ta în Cristos.

Ai frecventat o biserică când ai fost copil şi adolescent? Ai învăţat acolo adevărurile Scripturii şi le-ai văzut trăite de către membrii bisericii? Te-au încurajat părinţii să participi la acţiunile bisericii împreună cu copii de vârsta ta, cum ar fi Şcoala duminicală, Şcoala biblică de vacanţă, tabere, întâlniri de tineret sau alte activităţi? întâlnirile cu alţi creştini pentru comuniune şi studiu biblic au adus lumina lui Dumnezeu în viaţa ta. Dacă biserica şi activităţile de grup ale creştinilor nu au făcut parte din educaţia ta, atunci sentimentul tău de identitate suferă din cauza lipsei luminii.

Cât de multă lumină a existat în societatea în care ai crescut? Părerea mea este că societatea noastră (americană – n.tr.) a trecut din perioada postcreştină, aşa cum a numit Francis Schaeffer anii ’70 şi 80, în perioada anticreştină. Creştinii erau pur şi simplu ignoraţi cu o generaţie în urmă. „Dacă religia este bună pentru tine, foarte bine, spunea lumea, dar nu te aştepta să te urmăm”. Astăzi societatea are o atitudine mult mai ostilă faţă de noi şi faţă de valorile Scripturii pe care noi le considerăm adevăruri absolute. „Cum îndrăzniţi să impuneţi concepţiile voastre societăţii?” este întrebarea pe care o

auzim tot mai des. „Binele şi răul trebuie să fie o alegere personală, nu o decizie a societăţii sau a bisericii”.

Dacă ai crescut într-un mediu dominat de apatie şi/sau ostilitate fată de Dumnezeu, Biblie şi creştinism, atunci umbrele societăţii anticreştine au împiedicat lumina să pătrundă în viaţa ta. În loc să prezinte omul ca o fiinţă iubită, preţuită şi capabilă înaintea lui Dumnezeu, societatea a îndreptat reflectoarele asupra bunătăţii şi realizărilor umane. Rezultatul acestei concepţii despre om dominate de întuneric este că societatea ne învaţă foarte puţine lucruri despre identitatea noastră.

Cum stinge societatea lumina adevărului? Una dintre modalităţile principale este mas-media. Mesajele ei sunt: credinţa în Dumnezeu este doar o cârjă pentru ologi, Iisus Cristos a fost doar un învăţător foarte bun în probleme de morală, Biblia conţine greşeli şi nu este inspirată de Dumnezeu, convingerea că adevărurile ei sunt absolute este demodată. Toate aceste idei ne determină să credem că învăţăturile creştinismului pot fi, în cel mai bun caz, tolerate. Programele de televiziune şi internetul sunt pline de mesaje de acest fel.

Cât de multă lumină ai primit prin prietenii tăi? Cu ce fel de oameni te-ai împrietenit când ai fost copil şi adolescent? Ce credeau colegii, prietenii şi alţi membri ai anturajului tău despre Iisus Cristos, despre Biblie şi despre creştinism?

Am efectuat un studiu naţional la care au participat peste 37.000 de tineri creştini care frecventau biserica şi i-am

5 >

Întrebat care sunt lucrurile prioritare pentru viitorul lor. Ei au avut de ales dintre 15 lucruri şi primele trei pe care le-au preferat cei mai mulţi au fost: (1) „un partener de căsnicie pentru toată viaţa”; (2) „sănătate”; (3) „prieteni adevăraţi, apropiaţi”.1 Concepţia pe care o avem despre noi înşine este influenţată de prietenii noştri pentru că fiecare om doreşte să

Cât de multă lumină divină a strălucit în familia ta?

Părinţii, bunicii şi alte rude citeau şi respectau Biblia? Ţi-au citit din Biblie sau din alte cărţi religioase? Avea familia ta un timp de închinare în care ţi se explicau adevărurile Bibliei pe înţelesul tău? Se discutau pasaje şi adevăruri biblice în mod obişnuit? Dacă ai crescut înconjurat de o interacţiune pozitivă cu Sfânta Scriptură, atunci viaţa ta a fost expusă luminii lui Dumnezeu, dar dacă Biblia a lipsit din vieţile rudelor tale şi din educaţia ta, întunericul rezultat a contribuit la confuzia în care te afli astăzi în legătură cu identitatea ta în Cristos.

Ai frecventat o biserică când ai fost copil şi adolescent? Ai învăţat acolo adevărurile Scripturii şi le-ai văzut trăite de către membrii bisericii? Te-au încurajat părinţii să participi la acţiunile bisericii împreună cu copii de vârsta ta, cum ar fi Şcoala duminicală, Şcoala biblică de vacanţă, tabere, întâlniri de tineret sau alte activităţi? întâlnirile cu alţi creştini pentru comuniune şi studiu biblic au adus lumina lui Dumnezeu în

3

viaţa ta. Dacă biserica şi activităţile de grup ale creştinilor nu au făcut parte din educaţia ta, atunci sentimentul tău de identitate suferă din cauza lipsei luminii.

Cât de multă lumină a existat în societatea în care ai crescut? Părerea mea este că societatea noastră (americană – n.tr.) a trecut din perioada postcreştină, aşa cum a numit Francis Schaeffer anii ’70 şi 80, în perioada anticreştină. Creştinii erau pur şi simplu ignoraţi cu o generaţie în urmă. „Dacă religia este bună pentru tine, foarte bine, spunea lumea, dar nu te aştepta să te urmăm”. Astăzi societatea are o atitudine mult mai ostilă faţă de noi şi faţă de valorile Scripturii pe care noi le considerăm adevăruri absolute. „Cum îndrăzniţi

9

să impuneţi concepţiile voastre societăţii?” este întrebarea pe care o auzim tot mai des. „Binele şi răul trebuie să fie o alegere personală, nu o decizie a societăţii sau a bisericii”.

Dacă ai crescut într-un mediu dominat de apatie şi/sau ostilitate faţă de Dumnezeu, Biblie şi creştinism, atunci umbrele societăţii anticreştine au împiedicat lumina să pătrundă în viaţa ta. În loc să prezinte omul ca o fiinţă iubită, preţuită şi capabilă înaintea lui Dumnezeu, societatea a îndreptat reflectoarele asupra bunătăţii şi realizărilor umane. Rezultatul acestei concepţii despre om dominate de întuneric este că societatea ne învaţă foarte puţine lucruri despre identitatea noastră.

Cum stinge societatea lumina adevărului? Una dintre modalităţile principale este mas-media. Mesajele ei sunt: credinţa în Dumnezeu este doar o cârjă pentru ologi, Iisus Cristos a fost doar un învăţător foarte bun în probleme de morală, Biblia conţine greşeli şi nu este inspirată de Dumnezeu, convingerea că adevărurile ei sunt absolute este demodată. Toate aceste idei ne determină să credem că învăţăturile creştinismului pot fi, în cel mai bun caz, tolerate. Programele de televiziune şi internetul sunt pline de mesaje de acest fel.

Cât de multă lumină ai primit prin prietenii tăi? Cu ce fel de oameni te-ai împrietenit când ai fost copil şi adolescent? Ce credeau colegii, prietenii şi alţi membri ai anturajului tău despre Iisus Cristos, despre Biblie şi despre creştinism?

Am efectuat un studiu naţional la care au participat peste 37.000 de tineri creştini care frecventau biserica şi i-am’s 5

Întrebat care sunt lucrurile prioritare pentru viitorul lor. Ei au avut de ales dintre 15 lucruri şi primele trei pe care le-au preferat cei mai mulţi au fost: (1) „un partener de căsnicie pentru toată viaţa”; (2) „sănătate”; (3) „prieteni adevăraţi, apropiaţi”.1 Concepţia pe care o avem despre noi înşine este influenţată de prietenii noştri pentru că fiecare om doreşte să aibă prieteni apropiaţi.

Presiunea anturajului este uneori înţeleasă greşit. Unii oameni cred că ispita de a bea sau de a consuma droguri îşi are originea în dorinţa personală de a consuma alcool sau droguri, iar prietenii sunt doar instrumentele

satisfacerii acestei dorinţe. Dar atracţia pe care o simţim fată de un lucru sau un comportament negativ nu este sursa ispitei, ci, mai degrabă, forţa ce ne atrage spre aceste lucruri este dorinţa de a fi *acceptaţi* de anturaj. Părerea pe care dorim să şi-o formeze despre noi oamenii din anturajul nostru este o forţă motivaţională foarte mare. În măsura în care prietenii noştri se aflau în întuneric în privinţa identităţii omului în faţa lui Dumnezeu, lumina înţelegerii persoanei noastre nu a putut străluci în mintea noastră.

Portretul tău aşa cum îl vede Dumnezeu reflectă adevărul

că eşti iubit, valoros şi capabil. Dacă nu ai văzut clar acest portret, motivul este că lumina adevărului lui Dumnezeu nu a strălucit în fiinţa ta. Ea a fost blocată sau intensitatea ei a

9

fost mult diminuată. Dacă permiţi luminii lui Iisus Cristos, a Bibliei şi a altor creştini să fie îndreptată spre portretul tău, vei începe să te vezi aşa cum te-a creat Dumnezeu.

FORMEAZĂ-ŢI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înţelegerea fiinţei lui Dumnezeu şi a sentimentelor Lui faţă de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ţi timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. Dumnezeu este lumină. În 1 Ioan 1: 5, citim: „Dumnezeu e lumină şi în El nu este întuneric”.

— Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este lumină?

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a creat să fii lumină (Efeseni 5: 8)?

2. Dumnezeu este bun. În Psalmul 145: 8, citim: „Domnul este milostiv şi plin de îndurare, îndelung răbdător şi plin de bunătate”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este bun?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că bunul Dumnezeu te-a ales pe *tine* ca să fii copilul Său?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identităţi adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine.* Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. Dumnezeu spune: „Tu eşti lumina lumii". În Matei 5: 14, citim: „Voi sunteţi lumina lumii. O cetate aşezată pe un munte nu poate rămâne ascunsă".

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Eu sunt una din luminile lui Dumnezeu în lume".
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu are încrederea să te numească o lumină a Lui pe care să o vadă toţi oamenii?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te

j

preţuieşte atât de mult încât te-a numit reprezentatul Său în lume?

2. Dumnezeu spune: „Tu eşti un fiu al luminii". În 1 Tesaloniceni 5: 5, citim: „Voi toţi sunteţi fii ai luminii şi fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopţii, nici ai întunericului".

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Dumnezeu m-a făcut un fiu al zilei. Nu trebuie să mai trăiesc în întuneric".
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a făcut un fiu al zilei?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care îţi

9 9

Inundă viaţa cu lumina Sa pentru că El însuşi este lumină?

Fă-ţi timp să îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ţi le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele şi săptămânile următoare adresându-ţi personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta şi să-ţi formeze identitatea.

CAPITOLUL 4

Cum afectează nevoile neîmplinite sentimentul tău de identitate?

acă cele trei surse ale luminii: Iisus, Biblia şi ceilalţi

9 9

trăieşti cu multe nevoi neîmplinite. Dacă aceste nevoi rămân neîmplinite, ele pot afecta sentimentul identităţii tale. Ioana este un exemplu grăitor în acest sens.

Ioana este o creştină frumoasă, dar iată ce părere are despre ea însăşi: „Dacă mă compar cu un vierme nu reuşesc să-mi exprim sentimentele faţă de mine însămi, pentru că un vierme se poate ascunde sub pământ fără să lase urme. Sunt mai degrabă ca un melc care lasă o urmă oribilă în urma lui. Aşa simt eu. Dau peste cap orice lucru pe care-l fac”. Ce descriere tristă a vieţii unui credincios.

9

Ioana se află în întuneric în privinţa identităţii ei. Nu este nici vierme, nici melc. Comite greşeli la fel ca toţi ceilalţi oameni, dar cu siguranţă că nu „dă peste cap” orice lucru pe care-l face.

În viaţa ei există multe nevoi neîmplinite, iar rezultatul este un sentiment al identităţii distorsionat. Falsa identitate

9

pe care crede că o are a întemniţat-o în depresie, autocondamnare şi disperare, anulând aproape în totalitate creşterea şi mărturia creştină din viaţa ei.

9 9 9 9

Când sentimentul identităţii unui creştin este distorsionat din cauza lipsei luminii, rezultatele sunt patetice. În general astfel de oameni au tendinţa de a se teme de orice lucru, au o concepţie pesimistă despre viaţă, iar capacitatea lor de a face faţă problemelor vieţii este redusă. Pentru ei orice situaţie nouă şi neaşteptată este o ameninţare la adresa fericirii şi siguranţei. Ei cred că lumea le întoarce spatele, le sufocă personalitatea şi o zdrobeşte. Toate dificultăţile lor par a proveni din greşelile lor personale.

Oamenii cu o identitate confuză au tendinţa de a suporta orice problemă care apare în viaţa lor fără a încerca să se opună sau să o schimbe. Ei se consideră victime într-un mediu ostil.

Prin comparaţie, oamenii care trăiesc în lumina adevărului că sunt iubiţi, preţuiţi şi înzestraţi de Dumnezeu consideră viaţa o aventură, o ocazie de a-şi exercita credinţa lor în Cristos. Ei acceptă orice situaţie din viaţă şi, prin harul şi puterea lui Cristos din fiinţele lor, pot schimba în bine mediul în care trăiesc. Ei ştiu că destinul lor depinde de ceea ce face Dumnezeu prin ei şi vor avea realizări semnificative din punct de vedere etern, oricât de dificile ar fi situaţiile prin care trec.

Un sentiment denaturat al identităţii va afecta şi relaţiile

9 9 9

cu ceilalţi oameni. Oamenii cu o identitate confuză trăiesc

9

mereu în defensivă şi interpretează mesajele şi intenţiile celorlalţi în conformitate cu imaginea greşită pe care şi-au format-o despre ei înşişi. Ioana, de exemplu, nu acceptă laude şi complimente. După părerea ei, un melc nu poate fi frumos, generos sau util. Ea spune în continuare: „Este dfemnă de încredere o persoană cu o imagine de sine atât de proastă?” Până când imaginea ei despre sine nu se va transforma, Ioana nu va crede nici cele mai sincere şi bine intenţionate încercări

9

de a o încuraja.

trăind în umbra nevoilor neîmplinite

Cum şi-au format oamenii ca Ioana o imagine despre sine atât de greşită? Eu cred că acest lucru depinde de câtă lumină divină pătrunde în vieţile lor. Atunci când oamenii au o relaţie strânsă şi permanentă cu Iisus Cristos, cu Biblia şi cu alţi creştini, lumina lui Dumnezeu invadează interiorul lor. În acest caz nevoile lor spirituale, emoţionale şi relaţionale sunt împlinite şi ei îşi formează o

imagine mult mai clară cu privire la identitatea lor de copii ai lui Dumnezeu, iubiţi, preţuiţi şi capabili.

Din nefericire, Ioana şi mulţi oameni ca ea trăiesc cu

Î răni sufleteşti şi cu nevoi care cer a fi împlinite şi care aruncă o umbră asupra luminii împiedicându-i să se vadă aşa cum îi vede Dumnezeu. Când aceste nevoi le sunt împlinite prin Cristos, prin Cuvântul lui Dumnezeu şi prin alţi creştini, aceşti oameni cu nevoi neîmplinite ajung să îşi cunoască adevărata identitate.

Cele mai importante nevoi

Care sunt aceste nevoi neîmplinite care aruncă o umbră asupra autoportretelor noastre? Cu toate că putem enumera multe nevoi, vom analiza numai zece dintre ele, pe cele mai importante. Această listă a fost alcătuită în urma muncii şi a studiului efectuat de David Ferguson, conducătorul organizaţiei Intimate Life Ministries din Austin, statul Texas. David şi soţia lui Teresa au ajutat mii de credincioşi să-şi descopere adevărata identitate de copii ai lui Dumnezeu.

În cartea sa, *The Great Commandment Principipie (Principiul marii porunci),* David Ferguson prezintă zece nevoi umane fundamentale din Scriptură care trebuie împlinite, pentru a experimenta intimitatea în relaţia noastră cu Dumnezeu şi cu oamenii.1 Dacă aceste nevoi rămân

j

neîmplinite, oamenii se simt singuri şi sentimentul identităţii lor este afectat. Fiecare om are nevoie de:

1. Atenţie
2. Acceptare
3. Apreciere
4. Sprijin
5. încurajare
6. Afecţiune

5

7. Respect
8. Siguranţă
9. Mângâiere

10. Aprobare

Vom privi mai îndeaproape aceste zece aspecte pentru a înţelege care sunt nevoile principale ale omului.

1. *Atenţia.* Nevoia de a ni se acorda atenţie înseamnă că

?

este necesar să ştim că alţi oameni se gândesc la noi şi ne arată preocupare, interes, grijă şi sprijin. Dacă ne acordăm atenţie unii altora, atunci împlinim cuvântul lui Dumnezeu din 1 Corinteni 12: 25: „Pentru ca să nu fie nicio dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele”. Dacă îi acorzi atenţie unui om, îi transmiţi următorul mesaj: „Voi pătrunde în lumea ta şi o voi cunoaşte pentru că îmi pasă de tine”.

2. *Acceptarea.* Nevoia de a fi acceptaţi înseamnă că este necesar ca oamenii să aibă o atitudine favorabilă fată de noi, să ne considere buni şi valoroşi, chiar dacă nu sunt de acord cu noi. Dacă ne acceptăm unii pe alţii, împlinim porunca biblică din Romani 15: 7: „Aşadar, primiţi-vă unii pe alţii cum v-a primit şi pe voi Cristos, spre slava lui Dumnezeu”. Acceptarea înseamnă: „Chiar dacă nu s-a schimbat nimic în fiinţa ta, eu tot te iubesc aşa cum eşti”.

3. *Aprecierea.* Nevoia de a fi apreciaţi înseamnă că este necesar ca oamenii, pe lângă faptul că îşi dau seama cine suntem şi ce am făcut, să ne comunice prin cuvinte şi sentimente faptul că sunt recunoscători pentru acest lucru. Dacă ne apreciem unii pe alţii, urmăm modelul biblic prezentat în 1 Corinteni 11: 2: „Vă laud că în toate privinţele vă aduceţi minte de mine”. Aprecierea înseamnă: „Îţi mulţumesc pentru grija ce mi-o porţi. Sunt atât de recunoscător că m-ai căutat”.

4. *Sprijinul.* Nevoia de a fi sprijiniţi înseamnă că este necesar ca oamenii să ne ajute cu blândeţe când avem o problemă sau ducem o luptă grea. Dacă ne sprijinim unii pe alţii, aplicăm versetul din Galateni 6: 2: „Purtaţi-vă sarcinile unii altora şi veţi împlini astfel legea lui Cristos”. A acorda sprijin înseamnă a spune: „Îmi dau seama că ai nevoie de ajutor. Permite-mi, te rog, să te ajut să îţi porţi

povara”.

5. *încurajarea.* Nevoia de a fi încurajaţi însemnă că este necesar ca oamenii să ne îndemne să mergem înainte şi să ne fie modele de curaj, optimism şi speranţă. Dacă ne încurajăm unii pe alţii, urmăm porunca biblică din 1 Tesaloniceni 5: 11: „De aceea, mângâiaţi-vă şi întăriţi-vă unii pe alţii, aşa cum şi faceţi în adevăr”. A încuraja înseamnă a spune: „Atât de mulţi vor beneficia de pe urma eforturilor tale încât sunt sigur că îţi vei termina cu bine sarcina”.

6. *Afecţiunea.* Nevoia de a ni se arăta afecţiune înseamnă că este necesar ca oamenii să ne comunice grija şi apropierea lor prin atingeri fizice şi cuvinte afectuoase. Dacă manifestăm afecţiune unii faţă de alţi, împlinim ceea ce scrie în Romani 16: 16: „Spuneţi-vă sănătate unii altora cu o sărutare sfântă”. A fi afectuos înseamnă a pune mâna pe umărul unui om şi a-i spune: „Sunt bucuros că te-am întâlnit”.

7. *Respectul.* Nevoia de a fi respectaţi înseamnă că este necesar ca oamenii să ne preţuiască, să ne recunoască valoarea şi să ne stimeze. Dacă ne respectăm unii pe alţii, trăim conform versetului din 1 Petru 2: 17: „Cinstiţi pe toţi oamenii, iubiţi pe fraţi; temeţi-vă de Dumnezeu; daţi cinste împăratului”. A arăta respect înseamnă a spune: „Am nevoie de părerea ta asupra acestui lucru pentru că ideile tale sunt foarte valoroase pentru mine”.

8. *Siguranţa.* Nevoia de a fi în siguranţă înseamnă că este necesar ca oamenii să ne protejeze de pericole, de lipsuri şi de relaţii dăunătoare. Dacă ne oferim unii altora sentimentul

? *9*

siguranţei, avem aceeaşi dorinţă cu cea exprimată în Psalmul 122: 6 – 8: „Cei ce te iubesc să se bucure de odihnă. Pacea să fie între zidurile tale şi linişte în casele tale domneşti [...1 doresc pacea în sânul tău”. A oferi altor oameni un sentiment de siguranţă înseamnă a spune: „Îţi sunt devotat şi, cu voia şi puterea lui Dumnezeu, îţi voi împlini nevoile atât în prezent cât şi în viitor”.

j

9. Mângâierea. Nevoia de a fi mângâiaţi înseamnă că este necesar ca oamenii, pe lângă alinarea durerilor şi supărărilor noastre, să ne întărească şi să ne ofere speranţă pentru a merge înainte. Dacă ne mângâiem unii pe alţii, aplicăm versetele din 2 Corinteni 1: 3 – 4: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Cristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz”. Când mângâi pe cineva, îi spui: „Îmi pare rău că fiica ta a divorţat. Cât trebuie să îţi fie de greu. Să ştii că mă voi ruga pentru tine şi sunt oricând gata să te ascult şi să fiu alături de tine în următoarele luni”.

10. Aprobarea. Nevoia de a fi aprobaţi înseamnă că este necesar ca oamenii să îşi exprime păreri favorabile despre noi şi să o facă într-un mod satisfăcător. Dacă ne oferim unii altora cuvinte aprobatoare, urmăm modelul biblic prezentat în Romani 14: 18: „Cine slujeşte lui Cristos în felul acesta este plăcut lui Dumnezeu şi cinstit de oameni”. (în traducerea

NLT din engleză, cuvântul „cinstit” este „aprobat” – n.tr.)

Dumnezeu ne-a creat cu aceste nevoi, iar El doreşte să le împlinească, dar a hotărât să le împlinească nu doar prin intervenţia Lui, ci şi prin intermediul altor oameni. După ce Dumnezeu a creat prima fiinţă umană, pe Adam, l-a aşezat într-un loc perfect, grădina Eden, şi apoi Creatorul a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur. Am să-i fac un ajutor potrivit” (Geneza 2: 18). Observăm din acest pasaj că Dumnezeu doreşte să alunge singurătatea omului colaborând cu alţi oameni. Planul Său prevede ca singurătatea noastră să fie alungată atât prin intervenţia Lui directă cât şi prin alţi oameni, cum ar fi partenerul de viaţă, rudele, membrii bisericii.

Dacă nevoile noastre vitale nu sunt împlinite, lumina lui Dumnezeu nu poate pătrunde şi identitatea noastră

rămâne ascunsă. Să analizăm consecinţele acoperirii celor trei surse ale luminii.

ÎN ÎNTUNERIC ÎN PRIVINŢA DRAGOSTEI LUI DUMNEZEU

Kendall participă aproape în fiecare săptămână la un studiu biblic într-un grup mare pentru necăsătoriţi, dar ceilalţi participanţi nici nu ştiu că este şi el prezent. Ajunge exact când începe studiul, stă izolat şi imediat după rugăciunea de încheiere se îndreaptă spre uşă. Când cineva vrea să închege o discuţie cu el, Kendall pare stânjenit şi vorbeşte foarte puţin despre el însuşi.

Alvin, unul dintre conducătorii grupului, l-a observat pe Kendall şi a hotărât să se împrietenească cu el. Timp de mai multe săptămâni, Alvin l-a căutat la încheierea studiului biblic numai pentru a-l saluta. În cele din urmă Alvin a reuşit să obţină o întâlnire cu el. După mai multe întâlniri, Kendall a început să îşi deschidă sufletul în faţa prietenului său atât de insistent.

„Este imposibil ca Dumnezeu să mă iubească”, i-a spus Kendall într-o zi. Mă suportă doar pentru că L-am primit pe Cristos ca Mântuitor. El îmi iartă păcatele conform promisiunii Sale din 1 Ioan 5: 9. Trebuie să mă ierte, dar Dumnezeu nu mă va iubi niciodată ca pe un copil al Său. Ştiu ce am făcut. Poate că în cer lucrurile vor fi altfel, dar acum mă consider norocos pentru că sunt mântuit. Atât şi nimic mai mult”.

Alvin a reacţionat cu înţelepciune şi nu l-a bombardat cu versete biblice despre dragostea lui Dumnezeu, pentru a-l obliga să accepte acest adevăr. El a încercat cu multă discreţie să afle câte ceva despre trecutul lui Kendall. Astfel a aflat că a copilărit într-o familie necreştină. Tatăl lipsea de acasă cu săptămânile din cauza afacerilor, iar când se întorcea mama lui Kendall îi înmâna lista cu greşelile copilului. Tatăl îi aplica o pedeapsă corporală proporţională cu greşelile săvârşite şi îl avertiza să se poarte mai bine în timpul următoarei călătorii. Kendall nu-şi amintea de nicio ocazie când tatăl său l-ar fi atins cu afecţiune sau i-ar fi spus: „Te iubesc”.

De ce nu reuşesc oamenii ca şi Kendall să înţeleagă că Dumnezeu îi iubeşte necondiţionat? Sentimentul lor de apartenenţă suferă din cauză faptului că nu simt iubirea lui Dumnezeu şi a oamenilor. Deoarece nu sunt iubiţi de oamenii de a căror dragoste au cea mai mare nevoie, ei presupun că nu sunt demni de a fi iubiţi. Pe lângă faptul că îşi formează această concepţie despre Dumnezeu şi despre cei din jurul lor, ei comunică inconştient tuturor oamenilor cu care vin în contact următorul mesaj: „Nu te apropia prea mult de mine pentru că nu merit să mă iubeşti”.

Este greu de crezut că Dumnezeu ne iubeşte dacă nevoile noastre nu au fost împlinite mult timp.

1. *Afecţiunea.* Oamenii se simt neiubiţi când nevoia lor de *afecţiune* rămâne neîmplinită. Mulţi oameni au crescut ca şi Kendall, fără îmbrăţişări, sărutări şi mângâieri din partea părinţilor lor. Când nevoia de afecţiune aşezată de Dumnezeu în fiinţa umană rămâne neîmplinită, oamenii caută împlinirea ei pe alte căi, iar rezultatul este de cele mai multe ori un comportament potenţial distructiv.

Reacţia în acest caz este să îi ţinem pe Dumnezeu şi pe oameni la o distanţă sigură. Aceasta a fost şi reacţia lui Kendall, fapt ce a îngreunat eforturile lui Alvin de a se împrieteni cu el. Atât timp cât Alvin rămânea la distanţă, Kendall nu îşi aducea aminte de concepţia lui că nu poate fi iubit. Dar Alvin şi-a dat seama că, rămânând departe de el, nu îşi putea exercita darul primit de Dumnezeu şi nu putea împlini nevoile lui. În acest caz, Kendall ar fi rămas pentru totdeauna un membru inutil al trupului lui Cristos. Kendall nu putea oferi afecţiune celor din jur pentru că îi era greu să îşi exprime dragostea faţă de ei.

Uneori nevoia de afecţiune rămasă neîmplinită îi determină pe oameni să reacţioneze exact opus, agăţându-se cu disperare de prietenii lor, cerând cu gelozie timpul şi afecţiunea lor. Alţii caută afecţiunea printr-o viaţă sexuală plină de promiscuitate, prin pornografie sau prin satisfacerea tuturor dorinţelor. După ce s-au întâlnit timp de mai multe luni, Kendall i-a mărturisit lui Alvin că foamea lui după afecţiune l-a atras spre pornografie şi

masturbaţie.

2. *Acceptarea.* Oamenii se simt neiubiţi atunci când nevoia lor de *acceptare* rămâne neîmplinită. Kendall a crescut în casa părintească cu sentimentul că tatăl său era interesat de fiul pe care *l-ar putea avea,* dacă el s-ar fi comportat mai bine, nu de fiul pe care *îl avea.* Oamenii care nu se simt acceptaţi au tendinţa de a se strădui să fie ceea ce nu sunt, în loc să fie relaxaţi şi să se bucure de ceea ce sunt. De ce? Pentru că au impresia că nimeni nu îi iubeşte pentru ceea ce sunt. Poate că încearcă să obţină şi acceptarea lui Dumnezeu şi depun serioase eforturi religioase.

3. *Aprobarea.* Oamenii se simt neiubiţi atunci când nevoia lor de *aprobare* rămâne neîmplinită. Înainte ca Iisus să fi predicat prima predică şi să fi făcut prima minune, Dumnezeu Tatăl a spus: „Tu eşti Fiul Meu prea iubit, în Tine îmi găsesc toată plăcerea Mea” (Marcu 1: 11). Toţi avem nevoie de siguranţa că cineva ne iubeşte şi manifestă aprobare faţă de noi fără să fim obligaţi să realizăm ceva sau să plătim un preţ. Copiii au nevoie de aprobarea părinţilor lor, indiferent de performanţele lor şcolare sau sportive. Kendall atrăgea atenţia tatălui său numai atunci când făcea ceva rău. Lipsa aprobării l-a făcut pe Kendall să se simtă neiubit.

Oamenii care depistează o atitudine dezaprobatoare din partea altora sunt candidaţii cu cele mai mari şanse la statutul de victime. Ei sunt dispuşi să facă orice pentru a primi o cât de mică aprobare din partea celorlalţi. Multe adolescente cedează atacurilor sexuale ale băieţilor numai pentru că vor să câştige aprobarea de care le-au lipsit părinţii. Nevoia neîmplinită de aprobare îi transformă pe unii credincioşi în persoane rigide şi legaliste. Ei sunt convinşi că trebuie să participe la toate întâlnirile bisericii, să se roage mai mult sau mai tare, să dăruiască mai mulţi bani şi să îndeplinească mai multe sarcini la biserică pentru a câştiga aprobarea celorlalţi, aprobare de care au atât de multă nevoie.

4. *Respectul.* Mulţi oameni se simt neiubiţi pentru că

nevoia lor d*ea îi respectaţi* rămâne neîmplinită. Fiecare om simte nevoia de a fi o persoană importantă, să vadă că personalitatea, darurile şi contribuţia lui sunt necesare. Kendall a crescut cu convingerea că singurul lui rol în viaţă era să îi ofere tatălui o justificare pentru excesele lui de mânie.

Argumentul cel mai convingător că nevoia noastră de a fi respectaţi a rămas neîmplinită este lipsa respectului de sine. Dacă credem că alţi oameni ne consideră neimportanţi, ne considerăm şi noi înşine lipsiţi de importanţă. Respectul de sine scăzut se observă printr-o ţinută neîngrijită şi prin obiceiuri nesănătoase. Lipsa sentimentului importanţei personale va duce la lipsa respectului faţă de lege, de poruncile Bibliei, de alţi oameni şi de demnitatea vieţii, inclusiv a

5 5, 5

propriei vieţi.

Alvin a continuat să se întâlnească cu Kendall timp de mai multe luni. A reuşit până la urmă să-l convingă să participe la întâlnirile unui grup de sprijin pentru necăsătoriţi. Kendall a fost iubit de cei opt-zece membri ai grupului. Nevoile lui neîmplinite până atunci de afecţiune, acceptare, aprobare şi respect au fost împlinite de noii lui prieteni şi părerea lui despre sine s-a schimbat. El a *auzit încă* din copilărie cuvintele Scripturii care afirmau că este iubit. Acum, pe măsură ce *experimenta* dragostea datorită preocupării prietenilor lui, lumina lui Dumnezeu a început să strălucească tot mai tare în sufletul lui şi l-a convins că Dumnezeu îl iubeşte. După doi ani Kendall făcea parte din conducătorii grupului, căutând alţi oameni asemenea lui ca să-i ajute aşa cum l-a ajutat Alvin pe el.

ÎN ÎNTUNERIC ÎN PRIVINŢA VALORII PERSONALE ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU

Katrina avea destinul fixat încă înainte de a se naşte:

j

fotomodel şi actriţă. La şase luni, mama ei necăsătorită, Joyce, s-a mutat la Los Angeles şi a înscris-o pe fiica ei pe o listă a unei agenţii de fotomodele care

făcea reclamă la produse pentru nou-născuţi. Copilăria fetei a însemnat multe ore de modeling, dans, actorie şi participarea la multe concursuri. Dădea nenumărate probe pentru reclame şi mici roluri în seriale de televiziune. Joyce personal îi supraveghea cu stricteţe regimul alimentar şi exerciţiile de gimnastică pentru a fi sigură că fata străluceşte de sănătate şi vitalitate. Era hotărâtă să o menţină pe Katrina pe drumul spre cariera de vedetă.

În seara zilei când a absolvit o şcoală pregătitoare, Katrina a dispărut de acasă. Şi-a luat rămas bun de la mama ei după ceremonia absolvirii, spunându-i că merge la un club pentru a sărbători evenimentul cu colegii ei. Katrina n-a apărut acasă a doua zi dimineaţă. A fost găsită după câteva luni într-un adăpost pentru adolescenţi, murdară şi îngrozită de viaţa de pe stradă.

Joyce i-a plătit drumul spre casă. „Uită-te la părul tău, la pielea ta, au fost primele cuvinte ale mamei când a văzut-o. Ţi-ai distrus viaţa”.

„Nu, mamă, i-a răspuns supărată Katrina, am distrus viaţa *ta.* Eu niciodată nu am avut o viaţă personală cât timp am stat cu tine. Mi-ai furat copilăria. M-ai transformat într-o păpuşă Barbie pentru satisfacerea dorinţelor tale. Eram fata ta numai când pozam sau eram în faţa camerei de filmat. Ei bine, mamă, Barbie a ta a crescut şi nu te mai poţi juca cu ea”.

Katrina a rămas în Los Angeles lucrând ca şi chelneriţă. La invitaţia unei foste colege a început să frecventeze o biserică mică. Cu toate că membrii bisericii nu-i cunoşteau trecutul, Katrinei îi era dificil să accepte ospitalitatea lor călduroasă. La fel se purta şi faţă de Dumnezeu, crezând că El nu iubeşte pe cineva cu un trecut ca al ei. Valoarea ei a depins prea mult timp de înfăţişarea şi realizările ei.

Mulţi oameni ajung adulţi având o concepţie confuză despre valoarea lor înaintea lui Dumnezeu şi înaintea altor oameni. Copiii sunt apreciaţi de părinţii lor şi de alţi adulţi importanţi din viaţa lor pe baza realizărilor lor şi nu datorită valorii înnăscute de persoane pentru care

Dumnezeu a plătit preţul suprem al Fiului Său. Aceşti copii duc cu ei în viaţa de adult autoportretul acesta greşit şi cred că îi vor atrage atenţia lui Dumnezeu numai prin activitatea lor. Când unele nevoi rămân neîmplinite, oamenii care cred că nu sunt valoroşi ajung robii unor comportamente distructive.

1. *Atenţia.* Oamenii se simt lipsiţi de valoare şi atunci când nevoia de *a li se acorda atenţie* rămâne neîmplinită. Acordăm atenţie altor oameni pătrunzând în lumea lor, arătându-ne interesaţi de lucrurile care îi preocupă pe ei. Un copil mic primeşte atenţie de la mama sau de la tata atunci când ei se aşază pe podea şi se joacă împreună cu el aşa cum doreşte copilul. Obligând-o pe Katrina să intre în propria ei lume, a fotomodelelor şi a actriţelor, Joyce nu a reuşit să împlinească nevoia fetei de a i se acorda atenţie. Katrina a înţeles că mama o preţuieşte numai dacă are succes în modeling şi în actorie.

Oamenii flămânzi după atenţie nu au dezvoltate aptitudinile sociale. Sunt atât de apăsaţi de nevoia de a obţine succese încât nu se pot bucura de relaţiile cu alţi oameni. Prietenii, colegii şi chiar străinii sunt consideraţi concurenţi la atenţia altor oameni. Având nevoie să fie înconjuraţi de oameni pentru a crede, prin comparaţie, în valoarea lor, aceşti oameni se tem de singurătate şi nu se simt bine când sunt singuri.

2. *Siguranţa.* Oamenii se pot simţi lipsiţi de valoare şi din cauza faptului că nevoia lor de *siguranţă* rămâne neîmplinită. Oamenii nesiguri depind de posesiunile materiale pentru formarea sentimentului de siguranţă. Ei se simt în siguranţă numai dacă viaţa lor este perfect organizată şi au control asupra condiţiilor exterioare. Chiar şi aşa tendinţa lor este să privească viitorul cu pesimism, aşteptându-se la ce este mai rău.

3. *Mângâierea.* Oamenii se simt adeseori lipsiţi de valoare pentru că nevoia lor *de a fi mângâiaţi* rămâne neîmplinită. Când suntem răniţi pe plan emoţional sau relaţional, Dumnezeu ne vindecă sufletele şi prin mângâierea pe care ne-o oferă alţi oameni (vezi Matei 5: 4;

2 Corinteni 1: 3 – 4). Oamenii care îndură durerile vieţii singuri ajung să creadă că nu valorează prea mult pentru alţi oameni dacă aceştia ignoră suferinţele lor şi nevoia de a fi mângâiaţi. Rezultatul este că ei ridică bariere între ei şi ceilalţi oameni pentru a preveni durerile viitoare. Uneori chiar şi membrii familiei sau prietenii sunt consideraţi o ameninţare la adresa păcii lor interioare. Rezultatul este că relaţiile cu aceşti oameni sunt tensionate

5 >

În loc să ofere consolare.

Katrina a continuat să fie nesigură cu privire la valoarea ei înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, dar relaţia ei cu câteva femei care i-au arătat dragoste s-a adâncit tot mai mult. Aceste femei au manifestat interes faţă de persoana ei, nu atât faţă de realizările ei. Katrina şi-a mărturisit dezamăgirile din relaţia ei cu mama sa în faţa a doua prietene. Ele au consolat-o şi au plâns împreună cu ea. În acest moment Katrina a început să se simtă o persoană valoroasă pentru prima dată în viaţa ei. Noile ei prietene speră ca ea să-şi deschidă inima lui Cristos cât mai curând.

ÎN ÎNTUNERIC ÎN PRIVINŢA CAPACITĂŢII NOASTRE ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU

Când afli despre trecutul Ioanei, nu eşti surprins de faptul că ea se simte o ratată care nu reuşeşte să facă nimic bine. Tatăl ei vitreg a fost un om harnic care a muncit din greu pentru a le asigura soţiei şi fiicei lui un trai decent. Ioana nu-şi mai aminteşte de tatăl ei natural care a murit când ea»

avea doi ani. Tatăl vitreg era un perfecţionist care cerea perfecţiunea şi de la ceilalţi. A insistat ca Ioana să fie cea mai bună în orice făcea. Metoda lui principală de stimulare a fetiţei era umilirea. Dacă nu depunea toate eforturile, tatăl ei o umilea poreclind-o Prostuţa, Neîndemnaţica, Grasa. Cu cât tatăl ei insista mai mult, cu atât ea era mai speriată şi greşea mai des.

Ioana a intrat în viaţa de adult convinsă că nu era în stare

de nimic. Această atitudine îi domina conştiinţa. Simţindu-se obligată să reuşească, ea nu şi-a putut păstra primele două servicii. A preferat timp de zece ani un serviciu fără mult stres, dar foarte slab plătit, iar realizările ei au lăsat mult de dorit.

Norul incapacităţii care pluteşte asupra Ioanei este în mare măsură rezultatul nevoilor sale stringente neîmplinite.

1. *încurajarea.* Oamenii se simt incapabili atunci când nu sunt *încurajaţi.* Un mediu de viaţă în care sunt criticaţi, învinovăţiţi şi umiliţi le zdrobeşte spiritul, le zdruncină încrederea în ei înşişi şi le distruge orice motivaţie. Oamenii care se cred incompetenţi pot uneori să devină defensivi în comportament şi în conversaţii. „Ştiam că nu va merge”, se plâng ei. „De ce să mai încerc dacă orice lucru pe care-l încep se termină rău?” Oamenii care nu simt încurajaţi îşi formează o concepţie pesimistă de viaţă.

2. *Sprijinul.* Oamenii se simt incompetenţi atunci când nevoia lor de *a fi sprijiniţi* rămâne neîmplinită. Fiecare om are nevoie de cineva care să-l ajute să-şi ducă poverile, care să-i fie alături în încercări şi greutăţi. Tatăl vitreg al Ioanei, în loc să o asigure de sprijinul lui, a lăsat-o să lupte singură cu sarcinile pe care le avea de îndeplinit. Neputându-se ridica la nivelul cerinţelor tatălui ei vitreg, Ioana s-a luptat cu sentimentul de neajutorare care a împiedicat-o să realizeze ceva în viaţă.

3. *Aprecierea.* Oamenii se simt incapabili, pentru ca nevoia lor de *a fi apreciaţi* rămâne neîmplinită. Niciun om nu este sută la sută competent. Unii oameni se străduiesc să îndeplinească sarcinile ce li se încredinţează şi reuşesc doar în măsură mai mică. Cu toate acestea, fiecare om poate fi apreciat pentru anumite lucruri, cum ar fi: efortul, dorinţa de a ajuta, atitudinea pozitivă, rezistenţa în faţa adversităţilor, dorinţa de a încerca. Oamenii neapreciaţi, aşa cum este Ioana, îşi dau seama că nici măcar succesele lor nu sunt suficiente pentru a anula caracteristicile pe care şi le-au atribuit singuri, cum ar fi aceea de om

incapabil care sfârşeşte prost tot ceea ce începe.

După ce ai citit despre cele zece nevoi ale omului, prezentate în acest capitol, ţi-au atras atenţia unele dintre ele? Ai descoperit nevoi personale care au rămas neîmplinite în timpul copilăriei sau al adolescenţei? Ai descoperit simptomele unei nevoi neîmplinite din viaţa ta care te-a împiedicat să vezi că eşti iubit, preţuit şi capabil înaintea lui Dumnezeu?

Cineva a spus că o problemă identificată şi definită este pe jumătate rezolvată. Poate că lumina lui Dumnezeu te-a ajutat să înţelegi anumite aspecte ale identităţii tale. Acest fapt este un pas important în direcţia transformării autoportretului tău. În capitolele care urmează ne vom ocupa în continuare de această transformare, dar înainte de a face acest lucru este important să cunoşti şi alţi factori care îţi pot explica de ce ai ajuns la această imagine de sine eronată.

FORMEAZĂ-ŢI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înţelegerea fiinţei lui Dumnezeu şi a sentimentelor Lui faţă de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ţi timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este milostiv*. În Psalmul 86: 15, citim: „Dar Tu, Doamne, eşti un Dumnezeu îndurător şi milostiv, îndelung răbdător şi bogat în bunătate şi în credincioşie”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este milostiv?
- Ce efect a avut mila lui Dumnezeu în viaţa ta?

2. *Dumnezeu este credincios*. În Osea 2: 20, citim: „Te voi logodi cu Mine prin credincioşie şi vei cunoaşte pe Domnul”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este credincios?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că acest Dumnezeu credincios te-a creat să fii a Lui?

Al doilea element care contribuie la formarea unei

identităţi adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine.* Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: „Te afli în siguranţă"*. În Filipeni 4: 19, citim: „Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuinţele voastre, după bogăţia Sa, în slavă, în Iisus Cristos".

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Mă aflu în siguranţă, pentru că Dumnezeu a promis că îmi va împlini toate nevoile".
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu îţi va împlini toate nevoile?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care ţi-a

?

pus la dispoziţie toate bogăţiile Lui glorioase pentru a-ţi împlini nevoile?

2. *Dumnezeu spune: „Tu eşti înţeles"*. În Luca 12: 30 – 31, citim: „Tatăl vostru ştie că aveţi trebuinţă de ele. Căutaţi mai" „> întâi împărăţia lui Dumnezeu şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra".

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Dumnezeu, Tatăl meu, îmi cunoaşte toate nevoile. Dacă îi acord

Lui primul loc în viaţa mea, El îmi va dărui tot ce am nevoie".

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu, pe lângă faptul că îţi cunoaşte nevoile, le va împlini?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te

9

asigură că toate nevoile tale sunt împlinite?

Fă-ţi timp să îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ţi le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele şi săptămânile următoare adresându-ţi personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta şi să-ţi formeze identitatea.

? *9*

Partea a doua

Cine ţi-a spus cine şi?

CAPITOLUL 5

Influenta familiei tale

y

C

Ine a pictat portretul tău? De fapt, la început nici nu a fost un portret. Percepţia ta iniţială despre identitatea ta ai moştenit-o din mai multe surse. Începând cu naşterea, continuând cu perioada copilăriei şi a tinereţii, alţi oameni te-au învăţat diverse aspecte ale identităţii tale prin modul cum te-au tratat şi au vorbit cu tine. Dacă ai fost preţuit şi răsfăţat ca un prinţ sau ca o prinţesă, probabil te-ai crezut de viţă regală. Dacă ai fost mereu insultat pentru incompetenţa ta, te-ai crezut un ratat care nu poate duce nimic la bun sfârşit, în naivitatea şi inocenţa ta copilărească, ai acceptat portretul care ţi-a fost înmânat.

Dar te descrie cu adevărat acest portret? Nu în întregime, iar în cazul multor oameni portretul nu seamănă nici pe departe cu ei. Tu eşti un om imperfect crescut de oameni imperfecţi, în măsura în care lumina lui Dumnezeu a pătruns în universul tău şi ţi-a modelat viaţa prin oamenii din jurul tău, portretul tău îţi seamănă destul de bine. Dacă primele sursele din care a provenit portretul te-au convins că eşti o fiinţă creată după chipul lui Dumnezeu şi eşti atât de preţios încât Fiul lui Dumnezeu a murit pentru tine, atunci ai avut o copilărie binecuvântată şi eşti sigur de identitatea ta. Dar dacă universului tău i-a lipsit lumina lui Dumnezeu care să-ţi arate adevărata identitate, ai crescut având un sentiment distorsionat al identităţii tale, aşa cum am arătat în capitolul precedent despre Kendall, Katrina şi Ioana.

Poţi să vezi dacă portretul tău te reprezintă aşa cum te vede Dumnezeu numai când ajungi tânăr sau adult. Poţi încerca să-ţi să schimbi percepţia greşită numai dacă vezi cu claritate portretul care ţi-a *fost pictat şi* înţelegi de ce a fost el pictat aşa.

Percepţia identităţii tale s-a format în timpul copilăriei având patru surse:

1. Familia, adică părinţii, părinţii vitregi, fraţii şi surorile mai mari, bunicii şi alte rude apropiate.

2. Adulţii şi prietenii care nu au făcut parte din familie, dar au avut o influenţă mare asupra ta, de exemplu: profesori, antrenori, prieteni apropiaţi şi colegi.
3. Societatea în care ai crescut.
4. Educaţia ta religioasă şi experienţele din timpul copilăriei şi tinereţii.

Pentru a evalua influenţa fiecărei surse în parte asupra portretului format în prima perioadă a vieţii tale, trebuie să îţi pui următoarea întrebare: „Cum a filtrat fiecare sursă lumina lui Dumnezeu în timpul formării sentimentului identităţii mele?" Vom vorbi în acest capitol despre prima sursă, familia, iar despre celelalte trei surse în capitolul următor.

PĂRINŢII TĂI: DE LA IDEAL LA REAL

Care este planul ideal folosit de Dumnezeu pentru formarea unui sentiment adecvat al identităţii la copii? Formarea sentimentului identităţii nu are loc la întâmplare. Planul optim al lui Dumnezeu începe cu o familie creştină, un bărbat şi o femeie care sunt hotărâţi să-L iubească pe Dumnezeu şi să se iubească unul pe celălalt ca soţ şi soţie. Acest cuplu devine apoi primul canal de transmisie a luminii lui Dumnezeu pentru formarea unui sentiment de identitate adecvat. Copiii observă din primii ani ai dezvoltării lor exemplul oferit de părinţii credincioşi, fiind îngrijiţi de ei cu toată dragostea şi primind învăţături biblice adecvate. Toate aceste lucruri îi ajută pe copii să se vadă pe ei înşişi aşa cum îi vede Dumnezeu. Crescând în acest mediu, este normal ca mai târziu aceşti copii să stabilească o relaţie personală cu Iisus şi să înceapă să trăiască conform identităţii lor de copii ai lui Dumnezeu.

Aceasta este, bineînţeles, situaţia ideală. Mediul meu familial a fost departe de acest ideal şi poate că mediul în care ai crescut tu a fost la fel. Poate că ai fost crescut de un singur părinte sau de un părinte natural şi unul vitreg. Poate că ai fost crescut de bunici, de fraţi sau de surori mai mari sau de alte rude sau tutori. Poate că adulţii care te-au crescut nu au

5

fost creştini şi poate că s-au purtat abuziv cu tine. Chiar dacă au fost creştini, poate că nu au înţeles sau au ignorat importanţa rolului lor în formarea sentimentului tău de identitate.

Deoarece nu ţi-ai ales părinţii sau tutorii, nu eşti responsabil de influenţele familiei asupra formării sentimentului tău de identitate, dar trebuie să accepţi faptul că în creşterea ta orice abatere de la planul ideal al lui Dumnezeu afectează modul în care îţi interpretezi astăzi identitatea.

CUM ŢI-AU FORMAT PĂRINŢII PORTRETUL

Oricine au fost părinţii tăi, modul lor de evaluare a fiinţei tale s-a imprimat în mintea ta de copil. Te-ai văzut în lumina atitudinilor şi acţiunilor lor fată de tine. Relaţiile existente în

5 J *y >*

familia ta au fost factorul cu influenţa cea mai mare asupra formării sentimentului tău iniţial de identitate. Înţelegerea acestor relaţii este factorul esenţial în transformarea percepţiei tale ca să te vezi aşa cum te vede Dumnezeu.

y

Atitudinile şi mesajele transmise zilnic de părinţi au o influenţă mai mare asupra identităţii copiilor decât toate celelalte evenimente. Aceste experienţe aparent nesemnificative, dar repetate, chiar dacă nu ne mai amintim de ele, au reprezentat primele culori folosite în pictarea portretului nostru.

Un cuplu tânăr pe care-l cunosc s-a mutat într-o casă nouă şi a avut foarte mult de lucru cu aranjarea grădinii. Cei doi şi-au propus să planteze douăzeci de azalee şi alte plante pe lângă gard, şi pe când mama pregătea solul, săpa gropile şi planta florile, fetiţa lor de trei ani se juca în curte. Fetiţa a rugat-o de mai multe ori pe mama să se joace cu ea, dar ea a refuzat-o. „Trebuie să termin de plantat aceste flori, i-a răspuns puţin nervoasă mama. Ne vom juca mai târziu”.

Într-o dimineaţă fetiţa plictisită privea cum mama îşi consuma toată energia pentru îngrijirea plantelor delicate. Fusese avertizată să nu îşi mai deranjeze mama cu cererile ei de a se juca, dar fetiţa de trei ani nu s-a putut stăpâni să îi pună mamei ei întrebarea care se cuibărise de câtva timp în minte ei: „Mami, mă iubeşti şi pe mine ca şi pe flori?”

Grija mamei pentru grădină i-a transmis fetiţei mesajul următor: „Eu nu sunt demnă să fiu iubită la fel de mult ca şi florile mamei”. Poate că au existat şi alte modalităţi subtile

5 *y* prin care mama a permis activităţilor zilnice să o împiedice să împlinească nevoia fetiţei ei de a i se acorda atenţie. Mama ar fi respins cu vehemenţă ideea că îşi iubea florile mai mult decât copilul sau că ar fi preferat să se uite la televizor decât să se ocupe de fetiţă, dar ori de câte ori altă activitate era mai importantă decât împlinirea nevoilor copilului, mintea uşor impresionabilă a fetiţei primea mesajul că nu este suficient de preţioasă pentru mama ei.

Copiii mici nu au o imagine clară a identităţii lor dacă nu primesc informaţii din mediul în care cresc. Ei privesc la ei înşişi în primul rând prin ochii părinţilor sau tutorilor lor. Copiii care îi aud pe părinţii lor spunându-le că sunt răi, leneşi sau proşti vor accepta această evaluare şi vor încerca să trăiască în conformitate cu ea.

Larry s-a luptat cu o depresie profundă atât de mult timp încât nici nu-şi mai amintea când a început. La vârsta de 26 de ani nu era încă hotărât ce să facă din viaţa lui. Se simţea

9 9

frustrat, nesigur, incapabil în cele mai multe situaţii. Tatăl său l-a numit „Prostule” aproape tot timpul copilăriei sale. Chiar şi acum tatăl continuă să îi spună că nu este în stare de nimic. Larry a trăit conform portretului pictat de tatăl său şi se purta ca un tânăr de 26 de ani incapabil şi stupid. Percepţia sa de sine trebuia schimbată pentru a se vedea aşa cum îl vede Dumnezeu.

Copiii care cresc iubiţi şi preţuiţi de părinţi vor trăi conform acestei identităţi. Din cea mai fragedă copilărie, tatăl lui Cheryl a învăţat-o cu răbdare să ducă la îndeplinire sarcini potrivite vârstei ei, de la legarea şireturilor la operarea pe calculator şi la manevrarea uneltelor din atelierul lui. Fata a

9

crescut cu multă încredere în ea. „Draga mea, ştiu că poţi face acest lucru. Dă-i voie lui tati să-ţi mai arate o dată, şi apoi faci tu”. Tatăl nu făcea presiuni asupra fetiţei lui pentru a realiza toate lucrurile perfect. Nu scotea în evidenţă eşecurile. La absolvirea unei şcoli biblice, fetiţa şi-a ales drept moto versetul din Filipeni 4: 13: „Pot totul în Cristos care mă întăreşte”. Învăţând de la tatăl ei să fie capabilă în mai multe domenii, nu avea dificultăţi în a se considera un copil al lui Dumnezeu preţuit şi capabil. Rezultatul este că mai târziu Cheryl a lucrat la o societate misionară care se ocupa de oamenii de pe stradă, iar hotărârea şi încrederea ei au ajutat-o în această dificilă slujbă. Acum rezultatele pentru împărăţia lui Dumnezeu sunt evidente.

AI VĂZUT LUMINA LA CEI CARE TE-AU CRESCUT?

Scriptura ne prezintă trei componente vitale ale procesului educării copiilor: existenţa unor modele de viaţă, învăţătura şi relaţiile. Dacă aceste caracteristici biblice au fost

5»

prezente în vieţile celor care te-au crescut, casa copilăriei tale a fost scăldată în lumina lui Dumnezeu, fapt care ţi-a permis să îţi cunoşti adevărata identitate. În măsura în care aceste

5 5

caracteristici au lipsit sau au fost manifestate defectuos, identitatea ta este denaturată.

1. *Modelele de viaţă.* Părinţii sunt exemple pentru copiii lor, chiar dacă nu îşi dau seama de acest adevăr. Singura întrebare care se pune este dacă sunt exemple pozitive sau

negative. Iisus a spus: „Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri (Matei 5: 16). Copiii observă şi imită comportarea, cuvintele şi atitudinile părinţilor. Învaţă să gândească cum gândesc părinţii, să simtă ca şi ei, să ia hotărâri aşa cum iau ei hotărâri şi să se poarte ca părinţii lor.

Ce fel de modele de viaţă au fost părinţii tăi? Pozitive sau negative?

2. *învăţătura.* Dumnezeu a poruncit poporului Său: „[Poruncile acestea] Să le întipăreşti în mintea copiilor tăi şi să vorbeşti de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula” (Deuteronomul 6: 7). Părinţii au primit de la Dumnezeu sarcina de a-şi învăţa copiii principiile biblice şi modul de viaţă plăcut Lui. Educaţia din familie trebuie să depăşească lecţiile obişnuite de viaţă, cum ar fi legarea şireturilor sau alte lucruri practice. Ea trebuie să includă învăţături despre subiecte importante: Dumnezeu, credinţă, mântuire şi ascultare. Educaţia biblică nu se rezumă la instrucţiuni verbale, ci şi la o disciplinare adecvată şi făcută la timp.

Ce ai învăţat de la părinţii tăi despre Dumnezeu, credinţa creştină şi relaţia personală cu Iisus Cristos? Ce te-au învăţat ei despre aplicarea principiilor Bibliei?

3. *Relaţiile.* Părinţii trebuie să-şi iubească copiii şi să stabilească relaţii bazate pe afecţiune. Porunca lui Cristos: „Cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii” (Ioan 13: 34) trebuie aplicată în primul rând în familie. Copiii au nevoie de iubire şi grijă. Ei trebuie consideraţi oameni importanţi. Psalmistul a spus: „Fiii sunt o moştenire de la Domnul” (127: 3; „un dar” în traducerea engleză NLT – n.tr.). Cum ai grijă de un dar? îl preţuieşti. Fără o relaţie între părinte şi copil bazată pe iubire, căldură şi intimitate, celelalte două componente, exemplul personal şi învăţătura, îşi pierd efectul asupra copilului.

Ce fel de relaţie au stabilit părinţii tăi cu tine? Te-au considerat o povară, o responsabilitate în plus, o piedică în

viaţa lor? Sau au interacţionat cu tine în dragoste, aşa cum faci cu o fiinţă preţuită şi apreciată?

VĂZÂND LUMINA PRIN PĂRINŢII TĂI

Copiii care s-au scăldat în lumina lui Dumnezeu datorită dragostei şi modului de viaţă al părinţilor lor au şanse mai mari să se vadă aşa cum îi vede Dumnezeu. Iată cum se filtrează lumina lui Dumnezeu prin părinţii creştini iubitori:

1. *Părinţii îşi ajută copiii să înţeleagă că sunt iubiţi şi preţuiţi de Dumnezeu când le oferă un model de relaţie apropiată cu Iisus Cristos.* Aceasta este componenta exemplului personal despre care am vorbit. Părinţii reflectă lumina lui Cristos atunci când vorbesc cu respect şi reverenţă despre El în conversaţiile zilnice, când II consideră o persoană, nu capul unei religii, când comportamentul lor reflectă învăţăturile şi modul de viaţă al lui Cristos.

Ce fel de relaţie cu Cristos au avut oamenii care te-au crescut? A fost rostit numele Lui cu respect în căminul tău sau a fost folosit în înjurături? Era vizibilă dragostea necondiţionată a lui Cristos în purtarea lor sau cuvintele şi faptele lor au fost expresia egoismului şi a nepăsării? Ţi s-au spus sau citit povestiri despre Iisus? Au vorbit părinţii tăi despre trăirea lor cotidiană cu Cristos? I-ai auzit pe mama şi pe tata vorbind cu Dumnezeu în rugăciune ca şi cum El ar fi fost prezent în cameră? I-ai auzit pe părinţii tăi spunând: „Este atât de minunat că Iisus ne iubeşte şi ne iartă”; „îi mulţumesc lui Dumnezeu că am un copil ca tine!” sau „Iisus ne-a păzit când maşina aceea a trecut pe roşu înaintea noastră”?

2. *Părinţii îşi ajută copiii să înţeleagă că sunt iubiţi şi preţuiţi de Dumnezeu când Biblia se află în centrul vieţii familiei.* Aceasta este componenta învăţăturii din educaţia copiilor. Biblia este Cuvântul scris al lui Dumnezeu şi ne spune cine suntem în El. Dacă Biblia face parte din viaţa familiei, copiii îşi formează o imagine mai clară a identităţii lor.

Părinţii care îi obligă pe copii să stea cuminţi în timp

ce ei deschid Biblia şi le predică nu sunt învăţători eficienţi. Biblia devine o resursă a învăţării copilului atunci când se fac dese referiri la ea, când se vorbeşte despre ea şi când este citată în cursul activităţilor zilnice. Metodele organizate de studiere a Bibliei, cum ar fi închinarea cu toată familia şi exerciţiile de memorare a versetelor au efect, dar studiul din Biblie dă rezultate numai atunci când Biblia este menţionată

9

des în cursul conversaţiilor din familie, în afara perioadelor stabilite pentru acest lucru.

Părinţii îi învaţă pe copii despre importanţa Bibliei prin modul personal în care abordează Scriptura. Tom şi Jackie au doi copii. În timpul perioadei de creştere a băieţilor, obiceiul lui Tom era să se scoale mai devreme ca să citească un capitol din Biblie la masa din sufragerie. De cele mai multe ori termina înainte de scularea celorlalţi membri ai familiei, dar uneori băieţii veneau mai devreme în sufragerie şi îl vedeau pe Tom aplecat asupra Bibliei. Tom nu a făcut caz de obiceiul lui, nu „punea în scenă” citirea Bibliei numai pentru ca băieţii lui să-l vadă.

Kip, fiul mai mare, a ajuns la liceu şi practica înotul. Se scula mai devreme pentru antrenamente. Într-o dimineaţă Tom a venit în sufragerie ca să citească din Biblie şi l-a găsit pe Kip stând în scaunul lui şi citind Biblia. Tom nu s-a supărat că a trebuit să-şi schimbe locul.

5

Amândoi fiii lui sunt căsătoriţi acum. Ei îşi aduc aminte

9 9

de puţine lucruri din timpul de închinare împreună cu familia, dar ei au văzut cât de importantă este Biblia pentru tatăl lor şi acum ei iubesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Cât de multă lumină divină a pătruns în sufletul tău prin

Biblie în timp ce creşteai în casa părinţilor? Dacă a existat o

Biblie în casa voastră, a însemnat ea mai mult decât

o carte uitată pe o măsuţă sau o moştenire de familie? I-ai văzut pe părinţii tăi citind Biblia? Ţi-au citit din Biblie şi din alte cărţi cu povestiri biblice? Ai înţeles faptul că părinţii tăi considerau

Biblia o carte adevărată şi trăiau conform principiilor ei? îţi aminteşti de ocazii când se discutau versete sau subiecte *1*

biblice în timpul conversaţiilor obişnuite din familie?

3. *Părinţii îşi ajută copiii să înţeleagă că sunt iubiţi şi preţuiţi de Dumnezeu când comuniunea creştină este o parte centrală a vieţii lor.* Aceasta este componenta relaţională din educaţia dată de părinţi. Copiii sunt prezenţi de mici într-un grup de credincioşi în care creştinii se iubesc şi se încurajează unul pe altul şi în acest mod dragostea şi atenţia pe care o primesc de la adulţi se multiplică. Copiii văd cum părinţii lor îi iubesc pe alţi oameni şi sunt la rândul lor iubiţi de alţi creştini şi astfel învaţă că Dumnezeu îi iubeşte şi îi preţuieşte şi pe alţi oameni ca şi pe ei. Copiii stabilesc relaţii cu învăţătorii de Scoală duminicală, cu lucrătorii de tineret şi cu alţi adulţi şi în acest mod mesajul pe care-l transmit vieţile părinţilor lor este reluat şi amplificat.

Cât de multă lumină divină a pătruns în sufletul tău de copil prin biserică? Au fost părinţii tăi activi într-o biserică în care Cristos se afla pe primul loc şi în care se punea accentul pe învăţăturile Bibliei? Activităţile din biserică au făcut parte din viaţa ta? Te-au încurajat părinţii să participi la Şcoala duminicală, la o tabără creştină, la un grup de tineri sau în alte activităţi împreună cu alţi copii de vârsta ta?

SPERANŢĂ PENTRU CĂMINUL IMPERFECT

Înainte de căsătorie, petreceam destul de mult timp în casa Paulei. Ea a avut cei mai minunaţi părinţi creştini. Nu i-a auzit niciodată certându-se sau ridicând vocea unul la celălalt. Mă gândeam: *Doamne, de ce nu am avut şi eu părinţi ca Paula, care să se iubească unul pe altul?* Familia mea nu a fost creştină. Biblia şi biserica nu au făcut parte din creşterea mea. Mai mult, nu-mi amintesc că tata să mă

fi îmbrăţişat vreodată. Cu toate că uneori ne simţeam bine în familie, viaţa

? 5

noastră a fost umbrită de repetate necazuri, probleme şi suferinţe. Multe conflicte din familie au fost rezultatul

9

alcoolismului tatălui meu. Astfel am crescut cu o imagine foarte confuză despre iubirea lui Dumnezeu faţă de mine şi valoarea mea pentru El.

Petreceam mult timp în casa Paulei pentru că o invidiam. Apoi mi-am dat seama că Dumnezeu mi-a ales părinţii la fel cum i-a ales pentru Paula pe părinţii ei. Am început să văd cum Dumnezeu s-a folosit de trăsăturile nedorite ale părinţilor mei pentru a-mi modela viaţa.

Dacă te crezi dezavantajat de un trecut din care a lipsit lumina lui Dumnezeu, nu te descuraja. Dumnezeu foloseşte toate situaţiile din viaţa noastră, bune sau rele, pentru a ne pregăti pentru ceea ce vrea să facă în noi şi prin noi. Orice lucru ni se întâmplă este o ocazie pentru Dumnezeu de a ne mângâia şi de a ne pregăti să îi putem mângâia şi noi pe alţi oameni (vezi 2 Corinteni 1: 3 – 4). Dumnezeu a folosit versetul din Romani 8: 28 pentru a mă ajuta să îmi formez o imagine realistă a copilăriei mele: „Ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său”. Astăzi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că a folosit chiar şi situaţiile neplăcute create de alcoolismul tatălui meu pentru a mă creşte şi a mă pregăti pentru slujirea altora.

Poate că ai înţeles acum că părinţii tăi au şi ei slăbiciuni. Dacă aşa stau lucrurile, ceea ce ai de făcut este să spui: „Îţi mulţumesc, Doamne, pentru părinţii mei. Nu înţeleg motivele pentru care Tu ai permis aceste experienţe în copilăria mea. Totuşi, eu cred că Tu foloseşti aceste experienţe spre binele meu”.

FORMEAZĂ-ŢI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înţelegerea fiinţei lui Dumnezeu şi a sentimentelor Lui faţă de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ţi timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu are o minte pătrunzătoare.* În 1 Cronici 28: 8, citim: „Cunoaşte pe Dumnezeul tatălui tău şi slujeşte-l cu toată inima şi cu un suflet binevoitor; căci Domnul cercetează's *3*

toate inimile şi pătrunde toate închipuirile şi toate gândurile".

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu are o minte atât de pătrunzătoare?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu cunoaşte orice aspect al vieţii tale?

2. *Dumnezeu este neschimbător.* În Maleahi 3: 6, citim: „Eu sunt Domnul şi Eu nu Mă schimb".

3

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este neschimbător?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este o persoană demnă de încredere, constantă, nu capricioasă?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identităţi adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine.* Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: „Tu eşti un om complet".* În Coloseni 2: 10, citim: „Voi aveţi totul deplin în El".

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Datorită lui Iisus Cristos eu sunt o persoană completă. Nu sunt un rebut, o greşeală. Sunt complet".
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a făcut prin Cristos o persoană completă?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu, care te face să te simţi o fiinţă completă?

2. *Dumnezeu spune: „Tu eşti moştenitorul Meu".* În

Romani 8: 17, citim: „Dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Cristos”.

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Eu sunt copilul lui Dumnezeu şi Iisus Cristos va împărţi cu mine toate comorile pe care Dumnezeu le-a dăruit Fiului Său iubit”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu împarte tot ce are cu tine?
- Îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te

9

a făcut moştenitorul Lui, copilul asupra căruia revarsă toate binecuvântările Sale?

Fă-ţi timp să îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ţi le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele şi săptămânile următoare adresându-ţi personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta şi să-ţi formeze identitatea.

5 5

CAPITOLUL 6

Pictorul principal al portretului tău

O

amenii care au contribuit în principal la pictarea portretului tău interior au fost părinţii tăi şi în cele mai multe cazuri părintele dominant a avut cea mai mare influenţă asupra părerii pe care ţi-ai format-o despre tine. În cazul meu acesta a fost tatăl meu, chiar dacă nu am avut o relaţie cu-el sau relaţia a fost foarte firavă. Poate la fel

J 5

este şi în cazul tău. Aşa au stat lucrurile şi cu prietenului meu O’Neill.

O’Neill a crescut într-un orăşel şi a fost cel mai mare dintre cei trei copii. Părinţii lui şi-au iubit copiii aşa cum au ştiut ei mai bine: asigurându-le o stare materială bună. Tatăl lui O’Neill a înlocuit afecţiunea paternă cu munca. Niciodată nu şi-a pus braţul în jurul umărului fiului său, niciodată nu i-a spus lui O’Neill că îl iubeşte sau că este

mândru de el. Mama lui O'Neill, care nu era nici ea o persoană afectuoasă, a fost exagerat de protectoare cu copiii ei.

Pe când era mic, O'Neill s-a străduit să câştige acceptarea, afecţiunea şi aprobarea părinţilor lui încercând să fie ceea ce doreau ei să fie. A fost fiul ascultător, care reuşea în toate lucrurile şi care era dat exemplu fratelui şi surorii lui. Nu i s-a permis să se bată cu ceilalţi copii. Mama lui O'Neill intervenea întotdeauna când se isca un conflict. Când a ajuns la liceu, colegii l-au poreclit Dantelă pentru că îl credeau o fetiţă care purta lenjerie de dantelă.

Pentru ca situaţia să se înrăutăţească şi mai mult, O'Neill

9 9 9 9

suferea de boala cronică a udării patului noaptea, chiar şi la 15 ani. Tatăl său nu avea niciun fel de înţelegere faţă de boala lui şi reacţiona mereu prin excese de nervi, crezând că băiatul udă patul intenţionat pentru a-i face în ciudă. Neputând merge în niciun loc unde ar fi trebuit să rămână peste noapte, O'Neill a început să se simtă tot mai singur şi să sufere de complexe de inferioritate. A încercat să devină cercetaş, dar tachinările l-au urmat şi acolo. Fiind lipsit de relaţii apropiate cu tatăl sau cu colegii săi, O'Neill devenea tot mai plin de furie, dar nu avea nicio modalitatea de a-şi exprima mânia.

Atunci a descoperit fotbalul. Avea o constituţie robustă, era puternic şi talentat. Astfel a găsit o modalitate să se elibereze de tensiunea interioară datorită satisfacţiei pe care o găsea pe teren. Problema udării patului a continuat în tot timpul liceului, dar în fotbal a fost printre cei mai buni jucători din echipa liceului. A început să fie respectat de colegii săi de clasă. Datorită contribuţiei lui O'Neill, echipa s-a calificat în turneul final pentru cucerirea titlului de campioană a statului. Dar persoana responsabilă de departamentul sportiv al liceului nu îl agrea pe tatăl prietenului meu, aşa că numele lui a fost omis atunci când s-au citit jucătorii care au dus echipa la

turneul final. Umilinţa aceasta a adâncit prăpastia dintre O'Neill şi tatăl lui.

Tot în acea perioadă O'Neill a început să participe la un grup de tineri dintr-o biserică, grup în care era peştele cel mare dintr-un mic iaz. Cu toate că era creştin doar cu numele, a devenit conducătorul grupului de tineri elevi de liceu şi a început să fie apreciat de adulţii din biserică. Într-o vară a participat la o tabără şi la focul de tabără a fost mişcat şi s-a hotărât să intre în lucrarea lui Dumnezeu. A crezut că aceasta aşteptau de la el conducătorii adulţi ai taberei.

Viaţa de student la colegiu a lui O'Neill a început cu o altă dezamăgire. O bursă care i s-a promis la o mare universitate pentru rezultatele sale sportive a fost anulată în ultimul moment. Înfuriat de refuz, O'Neill s-a hotărât să dovedească faptul că este capabil să joace fotbal la nivelul echipei colegiului. S-a înscris fără bursă şi, datorită lui, în primul an echipa a câştigat toate meciurile. Dar antrenorului nu îi plăcea de acest „băiat creştin" şi îl hărţuia permanent, atât pe teren cât şi în afara terenului. îl acuza de multe lucruri neadevărate şi îl ţinea pe banca rezervelor fără motiv. Când O'Neill nu a mai putut suporta şi l-a întrebat pe antrenor de ce se poartă aşa cu el, acesta i-a răspuns că nu va mai juca nicio repriză în echipa colegiului. Durerea respingerii din partea unui alt adult care ar fi trebuit să se poarte ca un tată cu el a fost mai mult decât putea suporta O'Neill.

Weekend-urile lui erau perioade de singurătate, furie şi depresie. Se plimba ore întregi pe străzi pentru a agăţa o fată sau pentru a nimeri într-o încăierare. Nu avea prieteni apropiaţi. Se temea să lase pe cineva să se apropie prea mult de el pentru a nu vedea copilul speriat din interiorul lui. Era sigur că nimeni nu îl va iubi pentru că nici el nu se iubea pe sine. Dar în tot acest timp el continua să se pregătească pentru lucrarea lui Dumnezeu, chiar dacă ştia că avea o credinţă fără consistentă.

În vacanţa de după primul an de colegiu, O'Neill a auzit pentru prima dată o proclamare clară a Evangheliei.

L-a acceptat pe Cristos în inima lui şi a sperat că viaţa lui se va transforma complet, dar schimbările întârziau să apară. Sentimentul lui de singurătate, complexele de inferioritate şi furia erau tot acolo. Se simţea nenorocit cum nu fusese niciodată înainte. O'Neill era sigur că Iisus se afla în inima lui, dar era descurajat de faptul că problemele lui nu au dispărut aşa cum a sperat el.

În ultimul an de colegiu s-a întâlnit şi s-a căsătorit cu o fată minunată, dar căsătoria i-a amplificat complexele de inferioritate. Nu putea comunica la un nivel personal profund cu soţia lui pentru că se temea să îi permită să-l cunoască prea bine. Rezultatul a fost că încă din primele luni ale căsniciei s-au îndepărtat tot mai mult unul de celălalt.

La terminarea colegiului, O'Neill şi soţia lui au fost angajaţi la o tabără creştină. Acesta a fost un moment de cotitură în viaţa lui. Acolo a întâlnit un consilier creştin care

7 9

I-a ajutat să înţeleagă faptul că un tată distant şi lipsit de afecţiune i-a format o percepţie greşită despre identitatea sa. Umbrele adânci ale trecutului îl împiedicau să se bucure de o viaţă creştină plină de roade, ca orice copil iubit şi preţuit al lui Dumnezeu. Consilierul l-a învăţat pe O'Neill principiile biblice care au aruncat o lumină nouă asupra identităţii sale. Acceptarea, afecţiunea şi aprobarea consilierului l-au ajutat pe O'Neill să creadă că Dumnezeu îl iubea, îl preţuia şi îl credea un om capabil.

O'Neill a început să se vadă pe sine aşa cum îl vedea Dumnezeu. Relaţia lui cu Iisus devenind tot mai strânsă, studiind tot mai mult Scriptura şi având o comuniune tot mai profundă cu alţi creştini, el şi-a dat seama că portretul moştenit de la tatăl său şi de la alţi oameni nu îl reprezenta în mod corect. O'Neill şi soţia lui au petrecut multe ore în şedinţe de consiliere creştină, descoperindu-şi identitatea minunată în Cristos. Schimbarea nu a fost uşoară, dar O'Neill a ajuns să se bucure în cele din urmă că Dumnezeu l-a creat aşa cum

era.

Astăzi nu mai are resentimente fată de tatăl lui, chiar dacă amintirile dificilei lui copilării încă îl mai tulbură. S-a maturizat prin suferinţa îndurată şi de-a lungul anilor s-a ocupat de sute de oameni răniţi sufleteşte. Atitudinea lui este reflectată foarte bine de cuvintele lui Pavel: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Cristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz” (2 Corinteni 1: 3 – 4).

CRESCUT DE UN TATĂ ALCOOLIC

Experienţele lui O’Neill se aseamănă în mare măsură cu experienţele mele. Primele etape ale relaţiei cu tatăl meu au împiedicat formarea unui sentiment adecvat al identităţii care să-mi spună că sunt un copil iubit, preţuit şi capabil al lui Dumnezeu. Tatăl meu a fost alcoolic. Colegii de şcoală făceau glume pe seama lui pentru că era beţivanul oraşului. Nu au ştiut cât de mult mă dureau aceste glume. Chiar dacă râdeam de ele, înăuntrul meu plângeam.

Uneori intram în grajd şi o găseam pe mama întinsă pe fân lângă vaci, lovită atât de brutal de tata încât nu se putea ridica. Mama a plecat de acasă de două ori din cauza violenţei tatălui meu.

Când veneau în vizită la noi prieteni ai mei sau ai fraţilor mei, ne luam toate măsurile de prevedere pentru ca alcoolismul tatălui să nu ne pună în situaţii jenante înaintea lor. îl duceam în grajd şi îl legam să nu poată ieşi. Îi duceam maşina la capătul fermei noastre şi le spuneam prietenilor că tata era plecat. Nu cred să fi urât vreodată un om pe cineva aşa cum l-am urât eu pe tata. Uneori, înfuriat la culme, îl băteam şi nu am fost departe să-l omor în bătaie.

În privinţa crizei identităţii, nu aveam nici cea mai vagă idee. Din cauza lipsei de respect a tatălui faţă de

mama şi de mine, nu ştiam că Dumnezeu sau altcineva mă poate considera o fiinţă demnă de iubit, valoroasă şi capabilă. Metoda mea de compensare a urâtului portret pictat de tatăl meu a fost să fiu pe placul tuturor. Mă străduiam mai mult decât toţi ceilalţi să îmi îndeplinesc sarcinile gospodăreşti, să am rezultate cât mai bune la şcoală şi în sport. Este adevărat, am avut rezultate foarte bune atât la învăţătură cât şi în sport, dar mereu anticipam eşecuri în ambele domenii.

La colegiu un profesor mi-a spus că am două calităţi: am capacitatea de a strânge şi a prezenta dovezi concludente pentru a dovedi un lucru şi hotărârea şi stimulentul de a duce la bun sfârşit ceea ce îmi propuneam să fac. M-a sfătuit să mă fac avocat. Respectul lui, care mi-a lipsit în copilărie, a fost prima rază de speranţă şi mintea mea a început să-şi imagineze viitorul, mergând mult mai departe decât la o carieră de om al legii. Voi dovedi tatălui meu şi tuturor celorlalţi că reprezint o forţă de care trebuie să se tină seama. Mi-am alcătuit strategia de promovare la funcţia de guvernator al statului în 25 de ani. Primul pas era să fiu ales preşedintele clasei şi am bifat destul de repede această realizare.

Mândru de nou descoperita mea putere intelectuală, am hotărât că tema mea semestrială va fi respingerea raţională a creştinismului. Aceasta a fost reacţia mea după o întâlnire cu un grup de creştini care vesteau Evanghelia. După ce mi-am început tema, m-am întâlnit cu un grup de studenţi creştini. Timp de mai bine de un an am discutat cu ei în contradictoriu despre veridicitatea creştinismului. Cu toată înverşunarea mea, analizarea obiectivă a dovezilor m-a obligat să îmi dau seama că nu am motive să resping creştinismul.

Dar nu m-am dat bătut. Recunoşteam adevărul că Iisus a făcut minuni şi a înviat din morţi, dar încă îl consideram o persoană rigidă care mă împiedica să mă bucur de viaţă. Nu eram dispus să permit nimănui să mă lipsească de plăcerile vieţii. După un an, în urma unei nopţi în care am întors pe toate feţele argumentele în

favoarea şi împotriva creştinismului, am cedat în cele din urmă înaintea lui Dumnezeu şi i-am spus: „Dumnezeule, cu toate că nu vreau acest lucru, trebuie să recunosc că exişti”. Am recunoscut că am greşit, că sunt un păcătos şi l-am cerut iertare. I-am cerut lui Dumnezeu să ia viaţa mea în mâinile Lui şi să mă facă asemenea prietenilor mei creştini.

La început nu m-am simţit mai bine, de fapt m-am simţit mai rău. Am început să mă întreb în ce am intrat. Încă îl uram pe tata şi eram copleşit de complexe de inferioritate şi de o atitudine defensivă. Dar peste câteva luni mi-am dat seama că viaţa mea începe să se schimbe. Pacea sufletească a început să ia locul neliniştii mele constante. Temperamentul meu exploziv a început să fie ţinut sub control. Dumnezeu a înlocuit ura faţă de tata în compasiune şi m-a ajutat să-l conduc la Cristos înainte de a muri.

Sentimentul identităţii mele a fost distorsionat în prima parte a vieţii în mare măsură din cauza tatălui meu alcoolic. Acest portret întunecos a fost o piedică serioasă în viaţa mea înainte de a-mi pune încrederea în Cristos şi a-l permite Lui să-mi schimbe imaginea pe care o aveam despre mine.

INFLUENŢA UNUI PĂRINTE

Incapacitatea tatălui meu de a mă iubi şi de a mă îngriji m-a împiedicat să îmi formez o imagine de sine sănătoasă. Această experienţă m-a condus la convingerea că nimeni nu participă mai intim în prima perioadă a vieţii la formarea portretului interior decât părintele dominant, în cazul meu, tata.

Când părinţii nu împlinesc nevoile copiilor lor – acordarea atenţiei, acceptarea, aprecierea, sprijinul, încurajarea, afecţiunea, respectul, siguranţa, mângâierea şi aprobarea – copiii sunt împiedicaţi să se vadă aşa cum îi vede Dumnezeu. Nu este realist să susţinem ideea că aceşti

5 copii, băieţi sau fetiţe, îşi pot forma prima lor opinie despre ce fel de făptură i-a creat Dumnezeu să fie,

dacă părinţii nu îşi îndeplinesc rolul încredinţat lor de Dumnezeu.

În societate se manifestă tot mai pregnant tendinţa de dezintegrare a familiei şi de dispariţie a părinţilor – mai ales a taţilor – care să îşi iubească copiii şi le acorde tot sprijinul. Există familii în care tatăl este prezent şi activ în educarea copiilor, dar în familiile în care ei abdică de la rolul lor, fie abandonându-şi copiii în sens fizic, prin divorţ sau separare, fie abandonându-i din punct de vedere emoţional, acordând prioritate carierei sau hobbyurilor lor, copiilor li se fură sentimentul identităţii.

Problema se pare că a început să apară odată cu revoluţia industrială şi urbanizarea societăţii. În societăţile agrare, tatăl era figura centrală şi dinamică în familie şi în creşterea copiilor. „Cariera" lui fiind ferma pe care o lucra, tatăl avea contacte mai frecvente cu copiii săi, mai ales că aceşti îl ajutau la lucru de când deveneau capabili să muncească. Lipsa distracţiilor contemporane – televizorul, jocurile pe calculator, internetul – permitea familiei să petreacă serile împreună. Tata, mama şi copiii munceau şi se relaxau împreună.

Generaţiile trecute acordau mai multă atenţie principiilor biblice şi familiile se rugau împreună, citeau Biblia împreună şi frecventau biserica împreună. Datorită relaţiilor strânse cu părinţii formate în timpul muncii, al odihnei şi al închinării, copiii aveau o imagine despre sine mult mai clară.

Astăzi majoritatea părinţilor lucrează departe de căminul lor, iar copiii văd rareori locurile unde lucrează ei. Unii copii nici nu ştiu ce fac taţii lor la serviciu, cu atât mai puţin au ocazia să lucreze împreună cu ei. Tatăl îşi vede copiii la micul dejun sau la cină, dar în multe familii pleacă de acasă înainte ca ei să se trezească şi se întoarce seara târziu. Unii tati sunt

plecaţi toată săptămâna, iar în weekend vor să fie lăsaţi în pace. Cariera şi hobbyurile lor, în loc să-i apropie de copii, aşa cum se întâmpla în societatea agrară, îi

îndepărtează de aceştia.

Relaţiile neadecvate ale copiilor cu tatăl lor afectează societatea contemporană. Este o epidemie cu multe cauze şi cu consecinţe pe termen lung. Dacă aş putea să schimb un factor social, aş îndrepta problema părinţilor, mai ales a taţilor absenţi din familie, pasivi sau nepreocupaţi de familia lor. Fetele au în mod tradiţional o relaţie mai strânsă cu mama

9 9

lor decât au băieţii cu mama sau cu tata. Chiar dacă şi fetele

9 5

au nevoie de sprijinul ambilor părinţi, se pare că băieţii suferă mai mult decât ele de pe urma absenţei sau pasivităţii taţilor. Rezultatul este că fetele au un sentiment al identităţii mai

5

clar.

Un prieten al meu şi-a dat seama de această situaţie când era director de personal al organizaţiei misionare Campus Crusade for Christ. Slujba sa îi cerea să ia interviuri absolvenţilor de colegiu care doreau să lucreze în cadrul organizaţiei. El a observat că tinerele care solicitau slujbe acolo aveau un sentiment al identităţii mult mai clar şi mai

9 9

sănătos şi erau mai sigure pe ele decât bărbaţii. Analizaţi ca grup, bărbaţii erau mai puţini siguri de identitatea lor. Solicitanţii de slujbe erau consideraţi spuma promoţiei lor: preşedinţi ai asociaţiilor studenţeşti, sportivi de marcă, studenţi cu rezultate strălucite, dar, cu toate acestea, prietenul meu a descoperit faptul că bărbaţii sunt mai puţini siguri pe ei decât femeile.

BĂRBAŢI LIPSIŢI DE EDUCAŢIA TATĂLUI

Dacă eşti bărbat, sentimentul tău de identitate a fost influenţat în mare măsură de relaţia cu tatăl tău, mai ales în

9 9 9

copilărie. Ai crescut cu un tată în căminul tău? Dacă da, a participat activ tatăl tău la creşterea ta prin educaţie, disciplinare, instruire şi prietenie? Sau ai fost ca O'Neill şi ca mine, victima unui tată lipsit de afecţiune, dur şi alcoolic şi te simţi neiubit, lipsit de valoare şi incapabil? Dacă ai suferit din cauza absentei fizice sau emoţionale a tatălui tău, sentimentul identităţii tale s-a format în condiţiile acestei lipse de preocupare faţă de viaţa ta.

1. *Bărbaţii lipsiţi de educaţia tatălui cresc cu o concepţie precară despre masculinitate.* Fiind lipsiţi de o relaţie strânsă cu taţii lor care să le asigure hrana sufletească necesară, aceşti bărbaţi sunt lăsaţi singuri să afle ce înseamnă să fie bărbaţi. Majoritatea bărbaţilor încearcă să compenseze această lipsă din educaţia lor procedând în diferite moduri.

Unii bărbaţi încearcă să-şi dovedească masculinitatea prin realizări. Dacă pot câştiga mai mulţi bani sau dacă pot avansa în cariera lor mai repede decât colegii lor de muncă, sunt convinşi că şi-au dovedit masculinitatea.

5 >

Alţi bărbaţi încearcă să-şi dovedească masculinitatea prin competiţie. Bărbatul care câştigă, la şah, la fotbal sau în orice altă competiţie este „cel mai bun”. Aceasta a fost problema mea pe când eram copil. Am avut un spirit competitiv foarte dezvoltat. Nu suportam să pierd. Aceasta era metoda prin care dovedeam că sunt bărbat.

Bărbaţii care simt nevoia disperată să câştige transmit această concepţie greşită despre masculinitate copiilor lor. Dacă un copil de nouă ani concurează cu tatăl său la un joc, rezultatul este aproape întotdeauna că el pleacă plângând în camera lui. Tatăl său nu a participat la joc ca să se amuze şi nu i-a lăsat fiului său niciun avantaj. El trebuie să câştige şi rezultatul este că fiul său creşte cu aceeaşi dorinţă nestăpânită de a câştiga.

Identitatea ta de copil al lui Dumnezeu înseamnă mai mult decât să fii „bărbat”. Dacă te zbaţi permanent să dovedeşti că eşti bărbat, poate suferi din cauză că ţi-a lipsit educaţia adecvată din partea tatălui tău. Capitolele

următoare te vor ajuta să te vezi pe tine însuţi aşa cum te vede Dumnezeu.

2. *Bărbaţii lipsiţi de educaţia tatălui cresc cu o atitudine de ostilitate faţă de femei.* Acest lucru se întâmplă probabil din cauza faptului că mama, sau persoana care a avut rolul de mamă, a încercat să compenseze absenţa sau pasivitatea tatălui. Când băiatul se apropie de zece sau unsprezece ani, el începe să se împotrivească mamei care a avut rolul dominant şi a încercat să rezolve lucrurile. El îşi iubeşte mama, dar influenta ei dominantă în educaţie îl determină să se

9 9

Izoleze de ea fizic şi emoţional pentru a evita atenţia ei care acum îl sufocă. Când devine adult, acest bărbat va transfera ostilitatea faţă de mama lui spre alte femei.

Un corolar al atitudinii ostile faţă de mamă este frica de a fi dominat de altă femeie. Ajungând adult, bărbatul se hotărăşte să nu se mai lase niciodată controlat de vreo femeie, în subconştientul lui el evită intimitatea emoţională, chiar dacă doreşte intimitatea fizică. Ca soţ, el poate deveni tolerant şi tăcut sau furios şi distant. Oricare dintre aceste situaţii

5 *9 9*

este dăunătoare căsniciei.

3. *Bărbaţii lipsiţi de educaţia tatălui sunt speriaţi de relaţiile cu alţi bărbaţi.* Cercetările au arătat că un mare procent dintre bărbaţii de astăzi nu au relaţii de prietenie cu alţi bărbaţi în faţa cărora să-şi deschidă sufletul. După ce vorbesc despre vreme, sport, bursă, dobânzi, rata de schimb, maşini, nu mai au despre ce discuta. Relaţia sănătoasă tatăliu este terenul de antrenament şi modelul relaţiilor apropiate cu alţi bărbaţi când copiii ajung adulţi. Bărbaţii care nu au avut experienţa unei relaţii apropiate cu tatăl lor nu sunt în stare să stabilească astfel de relaţii cu alţi bărbaţi adulţi. Ei se

9 9 9 9

mai tem şi de posibilitatea ca o relaţie strânsă cu un alt bărbat să nu fie prea aproape de graniţa

homosexualităţii. Pe de altă parte, absenţa unui tată care să ofere hrana spirituală şi emoţională îi împinge pe unii bărbaţi spre homosexualitate. Se pare că nevoia unei relaţii cu un bărbat care să înlocuiască figura tatălui, împreună cu teama sau ostilitatea faţă de femei, îi lasă pe bărbaţi vulnerabili în faţa homosexualităţii.

Dacă eşti bărbat şi ai suferit de unele dintre problemele prezentate, acest lucru poate fi un indiciu al faptului că portretul tău interior suferă din cauza absenţei unei relaţii strânse cu tatăl tău. Dacă eşti femeie şi ai recunoscut unele dintre aceste probleme la soţul sau logodnicul tău, te încurajez să citeşti mai departe pentru a afla cum se poate transforma imaginea denaturată de sine într-o reprezentare reală a fiinţei umane.

FEMEI LIPSITE DE EDUCAŢIA TATĂLUI

Femeile care au crescut în familii în care tatăl a fost absent fizic sau emoţional sunt expuse pericolului unor probleme similare.

1. Femeile lipsite de educaţia tatălui nu au încredere în bărbaţi. Dacă o femeie nu s-a bucurat de o relaţie călduroasă, afectuoasă cu tatăl ei, când va ajunge adultă, regula ei generală de viaţă va fi să nu se încreadă în bărbaţi. Deoarece tatăl ei nu

9 9

I-a împlinit profundele ei nevoi emoţionale şi relaţionale, în subconştientul ei nu aşteaptă de la alţi bărbaţi împlinirea acestor nevoi şi din această cauză îi ţine pe bărbaţi la distanţă.

Claudia este o femeie de 31 de ani. Este agent de asigurări şi posedă toate atuurile. Pe lângă înfăţişarea ei superbă, are succes la serviciu, are o casă şi o maşină frumoasă şi mulţi prieteni. Claudia este activă în biserica ei, iar cuvintele şi faptele ei sunt o mărturie vie a Evangheliei. Toţi spun despre ea: „Este o femeie minunată. Nu mai are nevoie decât de un soţ”.

9

Claudia spune că ar vrea să se căsătorească şi să aibă copii. Ea atrage privirile multor burlaci de vârsta ei,

atât de la serviciu cât şi din biserică. Face cunoştinţă cu bărbaţi şi aceştia

9 9 9 9 9 9

ar dori să continue relaţia cu ea, dar, după două sau trei întâlniri, când relaţia are şanse să devină serioasă, Claudia bate în retragere. Chiar dacă îi place de bărbatul respectiv, ea începe să-l îndepărteze de ea. Întârzie intenţionat la o întâlnire sau îl înfruntă fără motiv. Devine capricioasă şi dură când sunt împreună. Nu durează mult până ce bărbatul se descurajează şi nu o mai caută. Claudia simte în subconştientul ei un sentiment de uşurare. Ea le spune prietenelor ei: „Nu ne-am potrivit”. Ciclul reîncepe cu un pretendent nerăbdător să o cunoască mai bine, dar se sfârşeşte la fel.

9 9

Evelyn, soţia pastorului, a urmărit aceste cicluri din viaţa Claudiei şi într-o zi a invitat-o la prânz. Au început să discute despre familia Claudiei, mai ales despre tatăl ei. Claudia a recunoscut că nu a avut o relaţie strânsă cu tatăl ei, care îi prefera în mod evident pe cei doi fraţi mai mari. De-a lungul câtorva luni sfaturile înţelepte şi pline de dragoste ale lui Evelyn au ajutat-o pe Claudia să îşi dea seama că repeta în relaţiile cu bărbaţii experienţa avută cu tatăl ei în copilărie. Claudia l-a ţinut pe tatăl ei la distanţă pentru a nu suferi durerea respingerii lui. Acum ea proceda la fel cu bărbaţii care apăreau în viaţa ei, chiar dacă tânjea după siguranţa unei căsnicii.

Femei precum Claudia aduc în căsnicia lor neîncrederea în relaţia conjugală. Deşi se prefac că au ajuns la un grad ridicat de intimitate cu soţul lor, ele nu pot avea încredere că soţul le poate împlini nevoile cele mai profunde. Pe măsură ce devin tot mai distante şi mai neîncrezătoare, tensiunea din căsnicie poate duce la separare sau divorţ.

Uneori neîncrederea generală în bărbaţi se transformă în ostilitate făţişă faţă de ei. Rădăcina problemei o reprezintă de obicei resentimentele de lungă durată acumulate împotriva unui tată rece şi distant,

resentimente care se vor îndrepta spre alţi bărbaţi.

2. Femeile lipsite de educaţia tatălui pot solicita o afecţiune şi o atenţie neadecvate din partea bărbaţilor. Dacă tatăl lor nu le-a împlinit nevoia de afecţiune şi atenţie, ele vor compensa această lipsă încercând să-i determine pe alţi bărbaţi, de multe ori în moduri nepotrivite, să le împlinească aceste nevoi. Unele femei care trăiau într-o promiscuitate îngrozitoare au recunoscut că nu activitatea sexuală le-a atras în acest mod de viaţă, ci mai degrabă şi-au risipit darul preţios al trupurilor lor în schimbul afecţiunii după care tânjeau. Fetele care au avut relaţii pozitive, călduroase cu tatăl lor sunt mai bine pregătite să respingă ispitele sexuale.

Cât de multă lumină a pătruns în mintea ta prin mama şi tatăl tău pentru a fi în stare să vezi clar cine eşti? Dacă te asemeni cu cei mai mulţi oameni, imaginea ta despre tine diferă de imaginea pe care o are Dumnezeu despre tine pentru că tatăl sau mama ta nu ţi-au oferit suficientă lumină în acest sens. Spun lucrurile acestea nu pentru a-i discredita pe părinţii tăi, ci pentru a te ajuta să înţelegi faptul că poţi beneficia de sentimentul identităţii pe care nu ţi l-au oferit părinţii tăi. Indiferent de cât de grea a fost viaţa în familia în care ai crescut, ai ocazia să te vezi aşa cum te vede Dumnezeu. Aceasta este imaginea despre tine însuţi pe care o doreşti.

FORMEAZĂ-ŢI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înţelegerea fiinţei lui Dumnezeu şi a sentimentelor Lui faţă de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ţi timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. Dumnezeu este Tatăl tău. În Psalmul 103: 13, citim: „Cum se îndură un tată de copiii lui, aşa. Se îndură Domnul de cei ce se tem de El”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu se poartă cu noi ca un tată faţă de copiii lui?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu, Tatăl

Domnului nostru Iisus Cristos, este Tatăl *tău?*

2. Dumnezeu este îndurător. În Psalmul 103: 13, citim: „Cum se îndură un tată de copiii lui, aşa. Se îndură Domnul de cei ce se tem de El”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este îndurător?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că un Dumnezeu îndurător te numeşte copilul Său şi te primeşte în braţele Lui?

Î

Al doilea element care contribuie la formarea unei identităţi adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine.* Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. Dumnezeu spune: „Tu eşti o fiinţă valoroasă”. În Luca 12: 24, citim: „Uitaţi-vă cu băgare de seamă la corbi: ei nu seamănă, nici nu seceră, n-au nici cămară, nici grânar; şi totuşi Dumnezeu îi hrăneşte. Cu cât mai de preţ sunteţi voi decât păsările”.

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Dumnezeu preţuieşte păsările atât de mult încât le hrăneşte şi se ocupă de toate nevoile lor. Deoarece eu sunt mai valoros pentru Dumnezeu decât păsările, pot avea încredere că El îmi va împlini toate nevoile”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te preţuieşte?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te asigură de disponibilitatea Lui de a se ocupa de tine?

2. Dumnezeu spune: „Tu eşti copilul Meu”. În Galateni 4: 7, citim: „Nu mai eşti rob, ci fiu”.

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Eu sunt copilul lui Dumnezeu. Cu toate că tatăl meu m-a părăsit, eu îi aparţin lui Dumnezeu”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a făcut copilul Său?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu, care te-a inclus în familia Lui şi te-a ales să fii copilul Său?

Fă-ţi timp să îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ţi le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele şi săptămânile următoare adresându-ţi personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta şi să-ţi formeze identitatea.

5

CAPITOLUL 7

Influenţele din afara familiei

U toţi am crescut într-o lume care era uneori apatică.

complet şi necondiţionat pe fiecare dintre noi, dar uneori oamenii ne fac să ne simţim neiubiti. Dumnezeu ne preţuieşte atât de mult încât L-a trimis pe Fiul Său să moară pentru noi, dar cuvintele şi acţiunile altor oameni ne fac să ne vedem lipsiţi de valoare. Rezultatul este că imaginea interioară despre noi înşine are de suferit.

Imaginea pe care mi-am format-o despre mine însumi în copilărie a fost influenţată nu numai de tatăl meu, ci şi de alţi factori: oamenii de la şcoală, societatea şi religia. Aceste trei elemente au contribuit şi la formarea portretului tău şi, aşa cum am descoperit eu, influenţa lor este mai mult negativă decât pozitivă.

INFLUENŢA OAMENILOR DE LA ŞCOALĂ

Eu m-am născut stângaci, dar în clasa a doua învăţătoarea mea a încercat să mă determine să folosesc mâna dreaptă. Se aşeza lângă mine la masa plină cu cuburi şi îmi spunea: „Construieşte o casă cu aceste cuburi”. Apoi mă urmărea cum procedez. Dacă îmi întindeam mâna stângă, mă lovea cu un liniar şi îmi spunea: „Opreşte-te şi gândeşte-te la acest lucru. Foloseşte-ţi mâna dreaptă”. Eram îngrozit şi confuz. Eu nu făceam decât un lucru care mi se părea natural, dar eram pedepsit cu severitate. Îţi poţi închipui cum a influenţat acest episod imaginea mea despre mine însumi? Am început să cred că eram nedezvoltat normal, un rebut.

Această experienţă traumatică a dus la un defect de vorbire. Când eram speriat, îngrijorat sau obosit – de obicei la şcoală – începeam să mă bâlbâi. Acest defect a fost stânjenitor pentru mine. În clasa a cincea mi s-a cerut

să memorez şi să recit un text. Am fost atât de emoţionai când m-am ridicat în picioare încât am început să mă bâlbâi. În faţa întregii clase, profesorul mi-a cerut: „Spune mai departe. Spune mai departe. Nu te mai bâlbâi”. Am rămas o clipă îngrozit în faţa colegilor mei, apoi am fugit din clasă plângând.

Educaţia părinţilor mei se rezuma la două clase primare şi ei nu cunoşteau gramatica, iar rezultatul a fost că nu am învăţat să vorbesc corect în familie. Profesorii au subliniat mereu importanţa gramaticii, dar nu m-au convins. Am reuşit să mă strecor prin şcoală fără să stăpânesc corect limba maternă. La colegiu însă am plătit lipsa mea de pregătire din acest domeniu şi am devenit din nou obiectul ridiculizării profesorilor. Eram stânjenit să vorbesc în faţa clasei. Într-o zi, la ora de limbă engleză, profesorul a întrebat unde este Bob. Eu am răspuns: „Bob nu se simte bun”. În faţa tuturor, profesoara mi-a răspuns: „Domnule McDowell, vrei să spui «Bob nu se simte *bine*.»” Am privit-o perplex, întrebându-mă de ce face atâta caz de acest incident. Mie mi s-a părut corect să spun că Bob nu se simte bun. Experienţe similare mi-au consolidat părerea anterioară că sunt o fiinţă umană inferioară.

Bryan a avut experienţe asemănătoare la şcoală, dar una dintre învăţătoarele lui a inversat acest proces negativ. Bryan a crescut într-o familie nefericită. Mama lui a plecat de acasă când el era mic. Tatăl său lucra în armată şi lipsea mult timp de acasă. Bryan şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului cu bunicii săi. Fiind părăsit de părinţi, Bryan se simţea neiubit şi nedorit.

Primii lui ani de şcoală au fost foarte dificili. Se purta urât pentru a atrage atenţia asupra lui şi a fost etichetat drept un copil problemă. În consecinţă, a început să se poarte ca un copil problemă. Într-un an, când a trecut în clasa următoare, a fost aşteptat la uşa clasei de noua lui învăţătoare, o femeie înţeleaptă. Ea l-a privit direct în ochi şi i-a spus: „Bryan, am auzit multe lucruri rele despre tine, dar să ştii că nu cred nimic din ele”. Ziua aceea a fost un moment de răscruce în viaţa copilului, aşa cum Bryan

însuşi mărturiseşte. Cineva a văzut în el valoare şi potenţial. Cineva a crezut în el. Dacă ai avut profesori, antrenori, bunici şi alţi adulţi în viaţa ta cum a fost învăţătoarea lui Bryan, ai fost binecuvântat şi sentimentul tău de identitate nu a avut decât de câştigat.

Influenţa negativă a profesorilor şi a colegilor de clasă acţionează împotriva influenţei pozitive pe care un copil o primeşte în familie. Să luăm exemplul unei fetiţe roşcate căreia i se spune acasă că este frumoasă, dar care din prima zi de şcoală s-a ales cu porecla Cap de Morcov. Un alt coleg a numit-o Pistruiata. A fost zdrobită sufleteşte de comportarea colegilor ei care au transformat o trăsătură pe care ea o considera frumoasă într-un subiect de batjocoră. Sau să luăm exemplul băiatului care a fost asigurat de părinţii săi că este capabil, dar care a fost ridiculizat la şcoală ca neîndemânatic şi lent pentru că organismul lui nu avea încă dezvoltat simţul coordonării la fel ca al colegiilor lui.

Copiii pot fi cruzi unii cu ceilalţi. Ei au tendinţa să exagereze un defect mărunt şi să-l transforme într-o problemă uriaşă. Poreclele şi glumele lor vor păta portretul pe care părinţii l-au pictat şi păzit cu atât de multă grijă. Nu mă îndoiesc de faptul că şi tu ai fost ridiculizat şi batjocorit de aşa-numiţii prieteni de la şcoală. Fiecare umilinţă, fiecare remarcă răutăcioasă au zgâriat autoportretul tău şi ai început să te îndoieşti de valoarea ta intrinsecă. Modul tău de autoevaluare trebuie schimbat pentru a te vedea aşa cum te vede Dumnezeu.

Eu sunt dovada vie a acţiunii transformatoare a lui

9

Dumnezeu asupra autoportretului pătat de abuzurile şi neglijenţa profesorilor şi ale colegilor. După ce am devenit creştin, am fost transferat la colegiul Wheaton, o şcoală creştină. Pe măsură ce am crescut în credinţă, m-am luptat tot mai mult cu mine însumi pentru a ceda complet controlul vieţii mele lui Iisus. M-am împotrivit Domnului pentru că am crezut că El mă va obliga să intru în lucrarea creştină, ceea ce ar fi însemnat să vorbesc în

public. Necunoaşterea gramaticii şi bâlbâială erau încă probleme mari pentru mine şi din acest motiv am crezut că a-l dărui lui Dumnezeu toată viaţa mea

9

Însemna să-l dăruiesc foarte puţine lucruri pe care El le-ar putea folosi.

În cele din urmă am spus: „Doamne, nu cred că am talentul de a vorbi în public sau alte daruri pe care să le pot folosi în lucrarea Ta. Când sunt emoţionat mă bâlbâi, iar greşelile mele de vorbire sunt îngrozitoare. Având aceste defecte, sunt sigur că Tu mă vrei în lucrarea creştină, dar Tu poţi lua aceste defecte în mâinile Tale şi poţi face tot ce vrei cu ele. Eu Te voi sluji toată viaţa mea".

Defectele mele au devenit calităţi în mâinile lui

9

Dumnezeu pentru care nu există cuvântul imposibil. Am avut privilegiul să vorbesc despre Cristos în faţa a milioane de oameni în peste jumătate din ţările de pe glob. Când am început să mă văd aşa cum mă vede Dumnezeu, defectele portretului pictat de părinţii, profesorii şi colegii mei nu m-au împiedicat să merg mai departe şi să îmi depăşesc limitele.

Mai comit şi acum greşeli gramaticale, chiar şi după atât de mulţi ani în lucrarea lui Dumnezeu şi ori de câte ori mă

9 9

ridic să vorbesc în faţa oamenilor sau încep să scriu o carte, sunt conştient atât de defectele mele cât şi de harul lui

9 9

Dumnezeu. Dar obstacolele care m-au speriat la începutul vieţii mele creştine nu mă mai intimidează. Sentimentul

9?

Identităţii mele a fost transformat. Nu sunt un rebut. Nu sunt

9

un bâlbâit irecuperabil şi inutil. Sunt un copil

preaiubit al lui Dumnezeu, răscumpărat prin sângele lui Cristos şi înzestrat de Duhul Sfânt cu toate calităţile necesare slujirii lui Dumnezeu. Astăzi pot spune cu toată onestitatea: „Îţi mulţumesc, Doamne, pentru părinţii pe care mi i-ai dat şi pentru copilăria pe care am avut-o”. Dificultăţile pe care le-am avut în copilărie au contribuit la formarea personalităţii mele actuale. Pot înţelege foarte bine cuvintele lui Pavel din Filipeni 1: 6: „Sunt încredinţat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Iisus Cristos”.

INFLUENŢA UNEI CULTURI IMPERSONALE

Imaginaţi-vă următoarea scenă. Darlene ajunge acasă de la serviciu la 17: 45. Intră în casă şi strigă: „Bună, copii. Am ajuns acasă”. Din camera lui Casey, un adolescent de 14 ani, se aude un răspuns mormăit. Casey este absorbit de un joc pe calculator. Darlene ştie că Edie, fata de 11 ani, este acasă pentru că aude sunetul unui film video din camera ei. Darlene se schimbă repede în blugi şi tricou şi îşi deschide laptopul pentru a termina ceea ce a început la serviciu în sunetele centrului de distracţie din casa ei.

9

Joel, soţul lui Darlene soseşte acasă de la lucru după 30 de minute. Este rândul lui să pregătească cina şi a cumpărat mâncare gata preparată. Pregăteşte totul la repezeală, aşază patru farfurii şi patru furculiţe şi pleacă să-şi schimbe hainele. Când se întoarce, trei farfurii au dispărut deja. Îşi ia farfuria şi se alătură soţiei sale în camera de zi. Opreşte muzica şi porneşte televizorul pentru a urmări un canal nou. Măreşte volumul sunetului pentru a acoperi zgomotele care vin din camerele copiilor, acolo unde ei s-au refugiat cu farfuriile pline de mâncare. Darlene lucrează la calculator printre înghiţituri de mâncare, se uită pe furiş la ştiri şi încropeşte o discuţie sumară cu soţul ei.

Casey vine la timp din camera lui pentru a arunca resturile de mâncare şi a spăla vasele, sarcini pe care trebuie să le îndeplinească el săptămâna aceasta. Apoi se întoarce imediat în camera lui ca să-şi termine cât mai

repede lecţiile şi să-şi reia jocul pe calculator. Edie caută nişte informaţii pe internet, dar se lasă repede antrenată la discuţii prin calculator. Nu i-a văzut niciodată la faţă pe partenerii din *chat-room,* dar vorbeşte cu ei în fiecare seară.

Imediat după ce Darlene îşi termină lucrul pe calculator, Joel se conectează la poşta electronică pentru a-şi citi mesajele şi a vedea care este situaţia la bursă. Darlene face câteva vizite

5 5

scurte în camerele copiilor, apoi se cufundă în urmărirea serialului ei preferat. Joel continuă să se amuze cu jocul de golf de pe calculator. Între orele 22 şi 23 toate calculatoarele, televizoarele şi aparatele video din casă se închid şi familia este gata să meargă la culcare. Seara următoare se va asemăna izbitor de mult cu această seară, cu diferenţa că va fi rândul soţiei să pregătească cina.

Această imagine nu seamănă prea mult cu mediul familial în care ai crescut tu, dar aceasta este situaţia în tot mai multe familii. Cu o generaţie sau două în urmă societatea nu avea o influenţă atât de mare asupra familiei şi bisericii. Mulţi copii au crescut feriţi oarecum de imoralitate, pornografie şi violenţă. Ar fi trebuit să plece din familie ca să întâlnească astfel de lucruri. Astăzi societatea a pătruns în camera de zi, în sufrageria şi în dormitoarele noastre prin televiziune, antene, cabluri şi internet. Orice aspect care poate fi văzut sau auzit în societate – inclusiv domeniile întunecate ale pornografiei şi ocultismului – ajunge în familie printr-o simplă apăsare pe buton.

Chiar şi în familiile creştine, unde televizorul şi internetul sunt folosite sub supravegherea părinţilor, copiii sunt influenţaţi de societate. Chiar şi programele care nu sunt vădit imorale promovează un mod de viaţă laic, din care lipseşte Dumnezeu. Chat-room-urile şi internetul îi conectează pe copiii noştri cu oameni care susţin valori contrare valorilor noastre. Societatea şi valorile ei, ţinute mai demult în afara căminului, coabitează cu aproape orice

familie obişnuită. Probabil că trăieşti în mijlocul acestei subtile şi perfide tranziţii.

Oricât de mare sau de mică a fost influenta societăţii în

3 3

timpul copilăriei tale, cultura necreştină a afectat modul tău de percepere a identităţii proprii. Cultura ţi-a spus, împreună cu părinţii şi adulţii din viaţa ta, cine eşti, dar felul în care te priveşte societatea şi felul în care te priveşte Dumnezeu sunt tot atât de diferite ca noaptea de zi. Cultura necreştină nu poate transmite decât valori necreştine. În societatea noastră oamenii sunt iubiţi şi preţuiţi condiţionat, nu necondiţionat, aşa cum ar fi normal să fie. Lumea se împacă foarte bine cu oamenii frumoşi, cu pregătire, cu fizic impresionant, cu succese remarcabile şi bogăţie, în timp ce îi ignoră sau le acordă o atenţie infimă oamenilor care nu au un trup ca antrenorii sălilor de gimnastică, care nu au posturi înalte sau conturi bancare „umflate”.

De exemplu, putem vorbi despre Celeste, o contabilă de 28 de ani. Ea nu a avut restricţii în timpul copilăriei în privinţa emisiunilor de televiziune pe care le putea urmări. Când a fost mică a urmărit desene animate multe ore pe zi. Când a fost adolescentă a urmărit filme de acţiune, iar când a ajuns adultă a preferat serialele şi filmele video pentru „adulţi”. În timpul acestor ani a absorbit ore şi ore de reclame în fiecare an. Celeste frecventa biserica şi afirma că este creştină, dar nu avea timp pentru maturizarea vieţii ei spirituale pentru că era obsedată de televizor.

Ce mesaj i-a transmis mas-media Celestei privitor la identitatea ei? în primii ani ai adolescenţei a înţeles că nu va avea un prieten serios, iar despre un soţ devotat şi iubitor nici nu putea fi vorba. Având un fizic masiv şi fiind supraponderală, ea ştia că nu poate concura cu fetele cu siluetă de fotomodel care se alegeau întotdeauna cu bărbaţii cei mai buni în filme, seriale şi reclame. „Fetele

grase” sunt întotdeauna obiectul glumelor, nu al iubirilor pasionale. Celeste a început să creadă despre ea însăşi ceea ce îi spunea mas-media: era neatractivă şi nedemnă de iubire. Acesta este motivul pentru care nu vedea că Dumnezeu o iubeşte şi rezultatul frământărilor ei era anularea şanselor de creştere spirituală şi de prezentare a unei mărturii creştine credibile. Dorinţa disperată a Celestei după afecţiune a atras-o spre o viaţă de promiscuitate împreună cu un alt bărbat „inadaptabil”, care nu concepea căsătoria ca mod de viaţă.

Cultura are efect asupra percepţiei despre tine însuţi la fel cum razele ultraviolete ale soarelui au efect asupra pielii tale. Poate că te-ai „ars” din cauza expunerii prelungite, la fel cum a păţit Celeste. Poate că ai crescut într-o familie necreştină în care valorile şi practicile lumii nu erau interzise, fapt ce ţi-a creat o concepţie greşită despre Dumnezeu. Sau poate că o expunere „moderată” la efectele culturii, contracarate într-o oarecare măsură de un mediu creştin de viaţă, a decolorat puţin autoportretul tău. Dacă te vezi aşa cum te vede lumea, ai nevoie de o schimbare.

INFLUENŢA EXPERIENŢELOR RELIGIOASE

Afirmaţia că experienţele tale creştine trecute au contribuit la conturarea unui portret denaturat poate părea contradictorie. În fond, care loc este mai potrivit pentru a descoperi cum te vede Dumnezeu dacă nu locul în care se proclamă Cuvântul Său şi unde oamenii au comuniune unii cu alţii? Din nefericire, nu toţi conducătorii spirituali şi învăţătorii prezintă adecvat adevărul că suntem valoroşi pentru Dumnezeu.

Tom a început să participe în timpul primilor ani de liceu la activităţile grupului de tineri din biserică împreună cu prietenii săi. Biserica avea o concepţie liberală despre

Scriptură şi despre divinitatea lui Cristos şi primele învăţături despre creştinism primite de Tom au fost afectate de această poziţie teologică. Tom a învăţat acolo că el este rezultatul evoluţiei, că „Dumnezeu” este mai multă o forţă decât o... *9* persoană şi că Dumnezeu îl

iubeşte şi îl preţuieşte tot atât de mult cât se iubeşte şi se preţuieşte el însuşi. Tom credea sincer că aceasta este Evanghelia. După ce a întâlnit un grup de creştini evanghelici cu o credinţă vibrantă, el şi-a dat seama că primele sale experienţe creştine nu erau deloc creştine.

Până atunci nu a avut o imagine clară referitoare la ce credea

Dumnezeu despre el. Modul său de evaluare a identităţii sale avea nevoie de o transformare radicală.

Janet a urmat cursurile unei şcoli biblice în care Biblia ocupa un loc de frunte şi era foarte mândră de şcoala ei. A învăţat cele zece porunci pe de rost încă din clasa întâi, învăţătoarea a depus toate eforturile ca elevii să înveţe că trebuie să asculte de Dumnezeu, iar dacă nu ascultau.

Dumnezeu îi va pedepsi. Legalismul şi atingerea sfinţeniei prin eforturi proprii era principiul care a stat la baza alcătuirii programei şcolare. Janet a ajuns adultă având o concepţie denaturată despre Dumnezeu şi despre sine. Atât timp cât nu încălca poruncile divine şi îşi îndeplinea îndatoririle religioase, Dumnezeu o iubea şi se îngrijea de ea. Dar atunci când slăbea în fervoarea ei religioasă, Dumnezeu o pedepsea cu o nuia cerească. Dumnezeu o iubea când asculta. Dumnezeu o preţuia când avea fapte bune. Janet a fost încredinţată că acest mesaj vine direct din Biblie şi cine era ea să-i conteste validitatea? Presiunea de a se conforma acestui mod de viaţă

a devenit insuportabilă şi Janet s-a răzvrătit în perioada adolescenţei împotriva bisericii, a familiei ei creştine şi a lui Dumnezeu care, după părerea ei, nu avea ce face cu o slujitoare imperfectă ca şi ea.

Biblia ne spune clar cum ne priveşte Dumnezeu. El ne iubeşte pentru că suntem fiinţe create după chipul şi asemănarea Sa. Preţul pe care-l avem în inima Lui este atât de mare încât şi-a sacrificat Fiul ca să ne răscumpere. Este trist faptul că unele biserici şi unii conducători

creştini accentuează exagerat de mult sau ignoră aproape complet unele aspecte ale caracterului lui Dumnezeu. În cazul lui Janet, sublinierea exagerată a ascultării şi a obţinerii sfinţeniei prin eforturi proprii a aruncat într-un con de umbră alte calităţi ale lui Dumnezeu, cum ar fi mila, spiritul iertător şi dragostea necondiţionată. Ea s-a văzut ca o păcătoasă în mâinile unui Dumnezeu mânios şi se străduia cu disperare, dar fără succes, să respecte standardele Sale.

Intenţia mea nu este să îţi creez suspiciuni faţă de biserica ta, de pastorul sau de conducătorul grupului tău de studiu biblic. Cele mai multe biserici evanghelice şi conducătorii lor se străduiesc să vestească „tot planul lui Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 20: 27). Dar adevărul este că niciun conducător nu este perfect şi poate că imaginea pe care ţi-ai format-o despre tine însuţi este umbrită puţin de accentuarea exagerată a unor doctrine şi învăţături. Poate că ai moştenit în urma experienţelor tale religioase o imagine de sine care necesită transformări.

Oamenii şi evenimentele din viaţa ta ţi-au spus până acum cine eşti. Imaginea pe care o ai despre tine poate să difere extrem de mult de imaginea lui Dumnezeu despre tine sau poate fi doar puţin diferită, în funcţie de acurateţea biblică a mesajelor pe care le-ai primit. Trebuie să începi să priveşti prin ochii lui Dumnezeu dacă vrei să îţi corectezi portretul.

FORMEAZĂ-ŢI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înţelegerea fiinţei lui Dumnezeu şi a sentimentelor Lui faţă de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ţi timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este adevărul*. În Psalmul 31: 5, citim: „Tu mă vei izbăvi, Doamne, Dumnezeule adevărate!"

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este adevărul?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeul care

este adevărul – Dumnezeul care nu te poate minţi – îţi spune că eşti iubit, preţuit şi capabil?

2. *Dumnezeu este înţelept*. În Romani 16: 27, citim: „A lui Dumnezeu, care singur este înţelept, să fie slava, prin Iisus Cristos, în vecii vecilor. Amin”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este înţelept?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu, care este singurul înţelept, te iubeşte aşa cum eşti, te consideră valoros pentru că eşti valoros şi te face capabil de lucruri măreţe numai pentru că eşti copilul Său?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identităţi adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine.* Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: „Eu nu te condamn”*. În Romani 8: 1, citim: „Acum dar nu mai este nicio osândire pentru cei ce simt în Cristos Iisus”.

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Eu îi aparţin lui Iisus Cristos şi rezultatul este că nu sunt condamnat de Dumnezeu”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a făcut copilul Său şi, deoarece eşti al Lui, nu te mai afli sub condamnarea divină din cauza păcatului?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu, care îţi promite să nu te condamne?

2. *Dumnezeu spune: „Tu eşti prietenul Meu”*. În Ioan 15: 15, citim: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu ştie ce face stăpânul lui; ci v-am numit prieteni pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl”.

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Eu sunt prietenul lui Iisus. El îmi spune tot ce îi spune Tatăl Lui”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că eşti nu doar creaţia, ci prietenul lui Dumnezeu?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te

atrage spre Sine pentru a fi prieteni?

Fă-ţi timp să îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ţi le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele şi săptămânile următoare adresându-ţi personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta şi să-ţi formeze identitatea.

9 9

Partea a treia

Baza identităţii

y

tale reale

CAPITOLUL 8

Temelia identităţii tale reale usan lucra la o organizaţie misionară, dar şi-a dat seama k de gândul incapacităţii ei de a-şi asuma responsabilităţile de conducere pe care le cerea funcţia ei. Nu se simţea în largul ei lucrând într-o organizaţie creştină, înconjurată de colegi de muncă cu standarde morale înalte. Era convinsă că va fi retrogradată sau concediată dacă i se va descoperi trecutul.

După câteva şedinţe de consiliere cu un consilier creştin, Susan a reuşit să vorbească despre activităţile ei respingătoare dinaintea convertirii ei. Atunci s-a eliberat de toate frământările ei: rănile sufleteşti adânci, teama şi groaza care au fost consecinţele numeroaselor ei aventuri sexuale, a unui avort şi a unei relaţii homosexuale. Comportarea lui Susan s-a schimbat radical de când a devenit creştină, dar portretul ei nu s-a schimbat. Dumnezeu a răscumpărat-o şi a iertat-o, dar ea încă se considera o femeie imorală şi sentimentul ei precar de identitate împiedica maturizarea şi lucrarea ei creştină.

Susan îi reprezintă pe mulţi oameni cu care mă întâlnesc. Ei şi-au dăruit vieţile lui Cristos, dar dezvoltarea lor creştină

J a

normală este blocată. Învinşi şi descurajaţi, ei au încercat tot ceea ce credeau că îi poate scoate din această stare. S-au rugat mai mult şi mai fierbinte. Au participat la mai multe activităţi creştine. Au promis şi au încercat să

devină tot mai buni, dar toate au fost în zadar, iar ei nu ştiu care este cauza.

Părerea mea este că oameni cum este Susan trăiesc cu acest sentiment de frustrare pentru că tratează simptomele, nu cauza problemei lor. Efortul lor se aseamănă cu renovarea unei case care are o temelie fisurată şi care se poate prăbuşi în orice clipă. Poţi face casa locuibilă zugrăvind pereţii, cumpărând covoare noi şi o altă mobilă, dar podelele şi tavanele vor continua să crape şi până la urmă casa se va prăbuşi dacă fundaţia nu este consolidată.

În mod similar, studiul biblic intens şi rugăciunea sunt necesare pentru maturizarea creştină, iar participarea la slujirea creştină şi la vestirea Evangheliei este importantă. Dar dacă nu te vezi aşa cum te vede Dumnezeu, fundaţia ta nesigură va anula eforturile tale lăudabile. Cine eşti nu este rezultatul acţiunilor tale, deci nu îţi poţi corecta sentimentul greşit al identităţii tale prin fapte bune. Acţiunile tale sunt rezultatul identităţii tale. Dacă doreşti ca viaţa ta de ucenic al lui Iisus să aibă semnificaţie, trebuie să ai o imagine clară a identităţii tale reale.

TREI STÂLPI AI TEMELIEI

Din ce este alcătuită temelia identităţii tale reale? în capitolul 3 am prezentat trei noţiuni fundamentale – eşti iubit, preţuit şi capabil – care reprezintă stâlpii pe care de zideşte temelia identităţii tale. În acest capitol vreau să te ajut să înţelegi atât de bine aceşti stâlpi ai identităţii tale încât imaginea ta despre tine însuţi să se schimbe. Numai dacă te vezi aşa cum te vede Dumnezeu vei putea experimenta sentimentul de satisfacţie şi pacea pe care ai fost creat să le experimentezi.

Stâlpul 1: Tu eşti iubit. Poate că te-ai simţit până acum ignorat, nedorit, dispreţuit şi chiar urât. Oamenii care ţi-au format această imagine despre tine însuţi au avut o percepţie eronată. Dumnezeu te-a creat după chipul şi asemănarea Sa şi te iubeşte ca pe copilul Său. Dumnezeu nu comite greşeli.

Dacă te iubeşte – şi poţi fi sigur de acest lucru – înseamnă că te iubeşte veşnic. Este esenţial să te consideri o flintă demnă

9 9 9 9

de a fi iubită, pentru că aşa te consideră Dumnezeu.

Stâlpul 2: Tu eşti preţios. Oamenii care te-au convins că eşti un nimic, o fiinţă fără valoare, au fost ei înşişi amăgiţi. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pentru a face posibilă împăcarea cu tine. Dacă Dumnezeu a plătit un preţ de răscumpărare atât de mare, aceasta înseamnă că ai o valoare infinită înaintea Sa. Este esenţial să te consideri o fiinţă

9 9

valoroasă, pentru că aşa te consideră Dumnezeu.

Stâlpul 3: Tu eşti capabil. Poate că erai ultimul care reuşea să termine o sarcină şi erai primit într-un joc sportiv numai dacă nu erau destui participanţi. Rezultatul a fost că te-ai considerat incapabil, nedemn de încredere, un om pe care nu te puteai baza. Poate că nu eşti omul cel mai talentat, dar Dumnezeu te-a înzestrat cu anumite daruri şi ţi-a încredinţat

9 9 9

cea mai importantă sarcină: să fii lumina Lui în lume. Dacă Dumnezeu are încredere în tine că poţi îndeplini această sarcină cu consecinţe eterne, acest lucru înseamnă că eşti o fiinţă competentă. Este esenţial să te consideri o fiinţă capabilă, pentru că aşa te consideră Dumnezeu.

În măsura în care te vei considera iubit, valoros şi capabil, vei fi mai bine pregătit pentru a face faţă vieţii în toată complexitatea ei. Nu este vorba de un mod de gândire pozitiv care să nu ţină seama de realitate. Nu îţi sugerez să „vizualizezi" aceste trei trăsături esenţiale până când ele vor deveni adevărate în cazul tău. Eu afirm că tu eşti *deja* iubit, valoros şi capabil. Aşa te-a creat Dumnezeu.

Transformarea sentimentului identităţii tale înseamnă a accepta o realitate şi a acţiona pe baza ei. Când aceşti stâlpi vor fi ancoraţi adânc în sufletul tău, vei fi mai bine pregătit să te confrunţi cu necazurile,

problemele, suferinţele şi tragediile care fac parte din viaţa umană.

EŞTI IUBIT: SENTIMENTUL APARTENENŢEI

Linda a fost abandonată de părinţii ei în faţa uşii unui străin la scurt timp după naştere. A fost crescută de părinţi adoptivi. A ajuns adultă convinsă fiind de faptul că nu era demnă de a fi iubită. Mama ei naturală a abandonat-o, iar Linda se simţea din această cauză nedorită şi neiubită. Identitatea ei suferea din cauza lipsei sentimentului de apartenenţă.

Fiecare om simte nevoia să aparţină altei fiinţe şi această nevoie este împlinită atunci când ceilalţi oameni ne satisfac nevoia de afecţiune, acceptare, respect şi aprobare. Avem sentimentul apartenenţei atunci când suntem siguri că cineva ne iubeşte necondiţionat, aşa cum suntem. Mulţi psihologi sunt de acord că factorul cel mai important pentru dezvoltarea unei personalităţi echilibrate este siguranţa că suntem iubiţi de alţii.

Lumea este plină de oameni ca Linda, oameni care au suferit enorm din cauza lipsei dragostei necondiţionate, dar nu numai ei, ci fiecare om a simţit, într-o oarecare măsură, lipsa sentimentului apartenenţei. Dragostea pe care o primim de la alţi oameni este imperfectă pentru că oamenii sunt imperfecţi. Fiecare om a trăit măcar o dată experienţa dragostei condiţionate, care spune: „Te iubesc pentru că...” sau „Te voi iubi dacă...” Aceste mesaje ne conving că sentimentul apartenenţei depinde de realizările noastre. Ameninţarea continuă cu care ne confruntăm este că nu ne ridicăm la înălţimea cerinţelor şi nu vom fi iubiţi. Dragostea condiţionată nu satisface nevoia noastră de apartenenţă.

Cum se poate transforma imaginea noastră falsă că nu suntem fiinţe demne de a fi iubite în imaginea pe care o are Dumnezeu despre noi? Inversând procesul care a dus la crearea acestei imagini false. De exemplu, Linda, din cauza lipsei sentimentului apartenenţei, simte o mare nevoie de afecţiune. Ea are nevoie de relaţii sănătoase cu familia şi

9 9 9

prietenii ei, relaţii în care ea să ofere şi să primească afecţiune prin cuvinte, fapte şi atingere. Ea trebuie să se afle în preajma oamenilor care o acceptă aşa cum este, să o respecte ca persoană şi să o aprobe. Acest cadru o poate convinge de realitatea că este iubită şi că merită afecţiune, acceptare, respect şi aprobare, realitate care a fost împiedicată să iasă la suprafaţă până acum. Vom vorbi mai în detaliu despre transformarea unui sentiment precar al apartenenţei în capitol 10: „Noul sentiment că eşti iubit”.

9

EŞTI PREŢIOS: SENTIMENTUL VALORII

Jim a ajuns pe culmile succesului în profesia sa. A scris multe cărţi şi ţine conferinţe în lumea întreagă în domeniul în care s-a specializat. Are o maşină sport scumpă, o casă mare într-o zonă rezidenţială şi este foarte generos cu biserica lui şi cu organizaţiile de caritate. Colegii lui îl consideră un om sigur pe el însuşi, care a gustat din cupa succesului.

Dar dacă ajungi să-l cunoşti mai bine pe Jim îţi dai seama că este nesigur şi speriat. Nesiguranţa lui l-a determinat să obţină succesul pe care l-a avut, dar tot ea îl poate împinge la disperare, pentru că soţia lui l-a ameninţat cu divorţul dacă nu renunţă la tendinţa sa de a munci exagerat de mult.

Jim suferă din cauza unei identităţi false. În afara

9

serviciului şi a realizărilor lui profesionale, Jim se consideră lipsit de valoare. În copilărie Jim a avut parte de un cămin cu o atmosferă imprevizibilă care i-a produs multe suferinţe. Tatăl său a fost alcoolic şi îl bătea fără motiv. Când mama era plecată din oraş, tatăl lui îl lua cu el la bar şi îl ţinea încuiat în maşină. De cele mai multe ori tata ieşea din bar în zorii zilei. Acest

9

om a vândut bicicleta lui Jim ca să-şi cumpere băutură. Jim nu ştia niciodată ce isprăvi o să mai facă tatăl său. Când a ajuns adolescent, s-a hotărât să se imunizeze

faţă de nesiguranţa căminului său, iar calea aleasă a fost cea a succesului şi bogăţiei.

Majoritatea copiilor îşi idealizează părinţii, înălţându-i pe un piedestal şi considerându-i perfecţi. Din acest motiv, atunci când nevoia dragostei, siguranţei, atenţiei şi mângâierii rămân neîmplinite, copiii cred că vina este a lor. Raţionamentul lor decurge în modul următor: „Mama şi tata nu pot greşi, deci ei m-ar iubi dacă aş merita să fiu iubit. Pentru că ei nu mă iubesc, înseamnă că nu sunt demn să fiu iubit”. Rezultatul este că în cele mai multe cazuri copiii încearcă să compenseze sentimentul lipsei lor de valoare prin câştigarea dragostei şi atenţiei, de care au atât de multă nevoie, prin realizări în afara căminului, aşa cum a procedat şi Jim.

Suntem înconjuraţi de oameni ca şi Jim. Ei consideră că nu au o valoare intrinsecă pentru că cineva le-a spus că sunt fiinţe umane lipsite de orice valoare. Acest mesaj este transmis de neîmplinirea nevoilor fundamentale: siguranţa, atenţia şi mângâierea. Copiii care cresc cu sentimentul nesiguranţei provocat de abuzurile sau de nepăsarea unui părinte trag concluzia că nu merită ca cineva să se ocupe de ei. Copiii ai căror părinţi nu le-au acordat o atenţie plină de dragoste cred că nu sunt fiinţe umane importante. Copiii care nu sunt mângâiaţi de părinţi atunci când sunt răniţi sufleteşte şi dezamăgiţi cred că au o valoare scăzută. Aceşti copii ajung adulţi la fel ca Jim, cu un autoportret pe care scrie: „Lipsit de valoare”.

Restaurarea acestui stâlp al temeliei necesită acordarea atenţiei nevoilor care au rămas neîmplinite în anii de formare. Oameni precum Jim au nevoie de alţi creştini care să le îndeplinească nevoia de siguranţă, atenţie şi mângâiere într-un mod adecvat şi plin de iubire. Vom analiza acest lucru în capitolul 11: „Noul sentiment că eşti valoros”.

EŞTI CAPABIL: SENTIMENTUL ÎNCREDERII ÎN TINE

Dumnezeu a creat fiecare om cu aptitudinile şi capacităţile sale. Fiecare fiinţă umană poate spune: „Sunt

capabil să contribui în mod semnificativ la viaţa celorlalţi. Pot face ceva”. Poate că te întrebi: „Dar ce putem spune despre un om handicapat locomotor, despre victima unei deficienţe a creierului sau despre o persoană aflată în comă? Ce pot face ei?” Oamenii cu un handicap fizic îşi pot folosi mintea. Oamenii cu deficienţe mintale pot îndeplini anumite lucruri utile. Chiar şi o persoană care este handicapată din punct de vedere fizic şi mintal slujeşte determinându-i pe ceilalţi să-şi arate dragostea şi grija, calităţi foarte utile. Acest stâlp al competenţei personale este mai puternic, desigur, în viaţa unui creştin care a primit de la Dumnezeu daruri pentru a lucra pe plan spiritual.

Într-un mediu ideal, un copil creşte cu un sentiment sănătos al propriei capacităţi. Încurajarea, sprijinul şi aprecierea unor părinţi iubitori îi trezeşte interesul pentru a încerca lucruri noi şi pentru a depăşi dificultăţile. Există o povestire îndrăgită de copii numită *Mica locomotivă care poate* unde locomotiva, urcând un deal, îşi spunea: „Cred că pot, cred că pot”. Copiii ajung să creadă la fel. Dacă au o temelie solidă alcătuită din încurajare şi sprijin, copiii învaţă să persevereze, să obţină succese în unele domenii şi să îşi îmbunătăţească performanţele în altele.

Părinţii joacă un rol important în formarea încrederii copiilor în forţele proprii. Să ne amintim cum învaţă copiii mici să umble. Ei fac primii paşi cu ajutorul părinţilor, se opresc, apoi cad. Auzind încurajările şi aprobarea părinţilor, micuţii încearcă din nou, reuşind în cele din urmă să facă mai mulţi paşi înainte de inevitabila cădere. Părinţii lor zâmbesc, îi aplaudă şi le spun: „Foarte bine! Vezi că poţi merge!” Nu durează mult şi copiii nu mai pot fi opriţi.

Dar ce părere aveţi despre un părinte care îşi descurajează copilul să umble? Bebeluşul încearcă să stea pe picioarele sale clătindu-se, dar părintele îl împinge şi îi spune: „Niciodată nu vei putea merge. Nu are rost să încerci”. Cine este atât de crud încât să oprească eforturile unui copil de a învăţa să meargă? Este de neconceput, dar

realitatea este că mulţi copii au crescut primind reacţii negative de acest fel din partea părinţilor lor.

Sonny, un băiat de opt de ani, nu avea calităţi fizice, dar îi plăcea baseball-ul. A exersat prinderea mingii sute de ore lovind o minge de tenis de uşa garajului. Apoi a exersat prinderea mingii din zbor aruncând-o cât putea de sus. Când Sonny şi-a pierdut mingea de tenis, a încercat cu o lămâie din pomul din grădină. Sonny l-a implorat pe tatăl său să se joace împreună cu el, dar aceasta a fost de acord numai ocazional şi atunci împotriva voinţei sale.

Când Sonny a împlinit nouă ani, atât a stăruit de tatăl său până acesta l-a dus la o selecţie pentru practicarea baseballului. Sonny a fost atât de entuziast încât s-a antrenat cu frenezie înainte de selecţie. Înainte de încheierea selecţiei, tatăl său i-a spus: „Haide, Sonny, mergem acasă. Nu eşti bun să joci baseball”.

Încrederea fragilă a lui Sonny în capacităţile lui nu prea grozave a fost total zdruncinată. Au fost necesari mai mulţi ani pentru recâştigarea încrederii că este o fiinţă capabilă, îndoiala de sine îl urmăreşte şi acum când este adult.

9 9

Dacă părinţii nu încurajează şi nu acordă sprijinul necesar încercării copiilor de a realiza ceva, aceştia îşi creează în anii formării personalităţii o concepţie precară despre capacităţile lor. Dacă eforturile copiilor nu sunt apreciate de adulţii din vieţile lor, se întreabă dacă au greşit cu ceva. Dacă nu observă reacţiile pozitive ale părinţilor, nu mai sunt la fel de dornici să încerce din nou.

Amanda este o femeie frumoasă de 28 de ani, dar care este plină de îndoieli. Lipsa de încredere în capacităţile ei îşi are originea în competiţia din copilărie dintre ea şi sora ei, Mary. Mary făcea totul bine, iar Amanda nu reuşea aproape niciodată să-i mulţumească pe părinţi. Concluzia la care a ajuns Amanda a fost că este o incapabilă pe care părinţii nu o iubesc la fel ca pe Mary. Amanda încă mai crede acest lucru despre ea însăşi, deşi este adultă. Când comite o greşeală, anticipează reacţia de

respingere a celorlalţi, iar rezultatul este că a renunţat să mai încerce să facă lucruri noi.

9

Sonny, Amanda şi alţi oameni ca şi ei au fost privaţi de sentimentul legitim al capacităţii lor şi suferă în continuare din această cauză. Restaurarea acestui stâlp al temeliei identităţii necesită convieţuirea cu oameni care să le

9 9

Încurajeze, să le sprijine şi să le aprecieze eforturile. Vom vorbi mai în detaliu despre aceste nevoi şi împlinirea lor în capitolul 12: „Noul sentiment al capacităţii”.

Dumnezeu a creat fiecare om demn de a fi iubit, preţios şi capabil. Dacă aceşti stâlpi ai identităţii nu sunt zidiţi în timpul anilor de formare a copilului şi dacă nevoile esenţiale asociate acestor stâlpi nu au fost împlinite de persoanele cele mai apropiate, atunci copiii vor creşte cu un sentiment denaturat al identităţii lor. În societatea noastră oamenii

9

Încearcă să compenseze precaritatea sentimentului de apartenenţă şi al valorii personale prin realizări deosebite în domeniul capacităţii lor. Vor deveni împătimiţi de muncă într-un efort disperat de a câştiga dragostea şi aprobarea care le-au lipsit în primii ani de viaţă.

Dacă ţi s-a refuzat formarea unei imagini adecvate a identităţii tale, ai nevoie de o transformare. Capitolele următoare te vor ajuta să treci prin acest proces.

FORMEAZĂ-ŢI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înţelegerea fiinţei lui Dumnezeu şi a sentimentelor Lui faţă de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ţi timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este bun*. În Psalmul 86: 5, citim: „Căci Tu eşti bun, Doamne, gata să ierţi şi plin de îndurare cu toţi cei ce Te cheamă”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este bun?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeul bun
  ← un Dumnezeu care nu amăgeşte pe nimeni
  ← te găseşte demn de iubit?

2. *Dumnezeu este drept*. În Psalmul 119: 137, citim: „Tu eşti drept, Doamne, şi judecăţile Tale sunt fără prihană”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este sfânt şi drept?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că acest Dumnezeu drept te consideră o persoană valoroasă şi capabilă?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identităţi adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine.* Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. Dumnezeu spune: „Eşti valoros”. În Isaia 43: 4, citim: „Pentru că ai preţ în ochii Mei, pentru că eşti preţuit şi te iubesc...”

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Eu sunt valoros pentru Dumnezeu. El mă iubeşte şi îmi acordă onoare”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că eşti valoros pentru Dumnezeu?
- Îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care îţi

9 9

acordă onoare?

2. *Dumnezeu spune: „Tu eşti iertat*”. În Efeseni 1: 7, citim: „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor, după bogăţiile harului Său”.

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Dumnezeu este atât de bun încât m-a iertat complet. Sunt curat datorită sângelui lui Iisus”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a iertat?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care tea iubit atât de mult încât a cumpărat iertarea ta cu sângele propriului Său Fiu?

Fă-ţi timp să îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ţi le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L

în zilele şi săptămânile următoare adresându-ţi personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta şi să-ţi formeze identitatea.

5 9

CAPITOLUL 9

Transformarea este un proces and m-am întors la Cristos, percepţia mea despre cine

bucurat imediat de vindecarea rănilor adânci ale trecutului şi acest lucru m-a dezamăgit.

Cu toate acestea, când m-am întors la Cristos, Duhul Sfânt a venit în inima mea, mi-a vindecat rănile trecutului şi mi-a redat identitatea adevărată. Convertirea a fost punctul de plecare pe calea maturizării şi am ajuns treptat să mă privesc cu ochii lui Dumnezeu şi să mă comport conform acestei imagini. Schimbările pozitive pe care le văd acum în viaţa mea sunt extraordinare. Dar procesul continuă după atât de mult timp şi va continua până la moarte.

Acest lucru este adevărat şi în cazul tău.

Când ai devenit creştin ai fost transformat într-un om

9

nou. Atunci a început procesul înţelegerii adevăratei tale identităţi. Pavel ne spune: „Dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă” (2 Corinteni 5: 17).

Dacă te asemeni cu mine, înseamnă că doreşti ca unele din aspectele trecutului tău să fie schimbate. De exemplu, copilăria mea alături de un tată alcoolic, cu toate amintirile ei, nu a dispărut când am devenit creştin. Poate că şi tu doreşti ca unele dintre experienţele trecutului să dispară din cauza influenţei lor negative asupra fiinţei şi vieţii tale actuale.

Pavel a vorbit însă despre o făptură nouă din punct de vedere spiritual. Acest lucru înseamnă că schimbările interioare încep să aibă influenţă asupra noastră în timp ce creştem spin tual în săptămânile şi lunile ulterioare convertirii. În cazul meu, părinţii, profesorii, colegii şi mediul în care trăiam nu s-au schimbat, dar s-a schimbat progresiv modul meu de înţelegere a acestor factori de

influenţă. Experienţa ta este probabil asemănătoare. Dacă ai avut un tată abuziv, nu îţi poţi retrăi copilăria alături de un tată iubitor. Trecutul rămâne trecut; nu te poţi întoarce în timp pentru a schimba situaţia.

SCOATE-ŢI HAINELE DE ÎNMORMÂNTARE

Când Duhul Sfânt începe procesul transformării, Dumnezeu a hotărât să trimită alţi credincioşi care să ne ajute să parcurgem acest proces. Relatarea învierii lui Lazăr ilustrează o parte din procesul transformării.

Iisus s-a apropiat de mormântul lui Lazăr şi a strigat: „Lazăre, vino afară!” (Ioan 11: 43). Omul care murise de patru zile a ieşit viu din mormânt la porunca Stăpânului. Lazăr a început o viaţă nouă.

Lazăr fusese învelit cu fâşii de pânză înmuiate în mirodenii pentru încetinirea procesului descompunerii. La cuvântul lui Cristos viaţa a trecut dincolo de pânzele în care era înfăşurat Lazăr şi a pătruns în corpul lui. Lazăr a ieşit din mormânt mergând greoi din cauza pânzelor şi arătând ca o mumie.

El nu mai avea nevoie acum de pânzele în care fusese înfăşurat. Nu mai era în mormânt. Hainele de înmormântare

I-ar fi împiedicat activitatea. Iisus le-a spus rudelor şi prietenilor: „Dezlegaţi-l şi lăsaţi-l să meargă” (Ioan 11: 44). Rudele şi prietenii l-au eliberat, şi Lazăr şi-a continuat viaţa în condiţii normale.

Observăm din această întâmplare că hainele de înmormântare nu au căzut în momentul în care Iisus l-a chemat pe Lazăr să iasă din mormânt. A fost un *proces* prin care el s-a eliberat de ele după revenirea la viaţă.

Povestea lui Lazăr ne arată cum se desfăşoară procesul transformării în vieţile noastre. Când devenim creştini, Cristos ne dă o viaţă nouă, chemându-ne: „Ieşi din mormânt! Ieşi din existenta ta veche şi moartă. Ieşi şi bucură-te de viaţa nouă

? 5 *9* >

pe care ţi-am pregătit-o. Trăieşte!” Cristos este sursa

vieţii noi. Puterea Lui declanşează procesul transformării.

Dar experienţa noastră se aseamănă cu a lui Lazăr: ieşim din mormântul trecutului îmbrăcaţi cu hainele de înmormântare. Suntem legaţi de influenţele negative ale familiei, profesorilor şi colegilor. Suntem legaţi din cauza unui autoportret denaturat. Chemarea la viaţă a lui Cristos pătrunde prin toate aceste haine ale morţii, lucruri care ne-au robit în trecut, iar viaţa nouă începe, dar continuarea ei este împiedicată de aceste legături. Trebuie să scăpăm de imaginea greşită pe care ne-am format-o despre noi înşine şi să fim eliberaţi de influenţele negative.

Domnul ar fi putut porunci ca Lazăr să iasă instantaneu din pânzele în care fusese înfăşurat. Ar fi fost o manifestare a puterii Sale, dar El a hotărât să nu facă acest lucru. Cristos le-a cerut altor oameni să-l ajute pe Lazăr. El le-a spus rudelor şi prietenilor lui Lazăr: „Dezlegaţi-l voi. Participaţi şi voi la procesul eliberării lui de hainele morţii. Ajutaţi-l voi să se transforme”. Cristos procedează la fel şi în cazul nostru. El continuă procesul transformării noastre prin credincioşii pe care îi aduce în vieţile noastre, credincioşi care ne iubesc atât de mult încât începem să ne vedem pe noi înşine aşa cum ne vede Dumnezeu. Vom discuta acest aspect în capitolul 13: „Căutând un anturaj care te poate schimba”.

DESCOPERĂ CINE EŞTI

Este important să nu uităm adevărul că transformarea identităţii noastre este un proces iniţiat de Duhul Sfânt şi continuat cu ajutorul altor creştini, dar la fel de important este să înţelegem un alt aspect esenţial: nu devii o fiinţă nouă schimbându-ţi comportamentul; descoperi cine eşti în Cristos şi începi să te comporţi conform acestei identităţi.

Reflectează timp de un minut la cele două părţi ale declaraţiei. *Nu devii o persoană nouă schimbându-ţi comportamentul.* Mulţi creştini sunt îndemnaţi să înceapă *să facă* anumite lucruri în vederea activării procesului de creştere spirituală. Mentori bine-intenţionaţi i-au îndemnat pe noii convertiţi să studieze Biblia, să memoreze versete,

să frecventeze cât mai des posibil biserica, să fie un exemplu pentru alţii şi să înlocuiască vechile obiceiuri păcătoase cu modele sfinte de viaţă. Câteodată, în dorinţa noastră de a-i vedea pe noii convertiţi consolidaţi în credinţă, noi transmitem mesajul că activităţile lor spirituale le vor transforma identitatea spirituală.

Să nu mă înţelegeţi greşit. Eu sunt în totalitate de acord cu studiul biblic, cu frecventarea bisericii şi cu vestirea Evangheliei, dar participarea ferventă la aceste activităţi nu ne transformă. Să reflectăm acum la ultima parte a afirmaţiei subliniate: *descoperi cine eşti în Cristos şi începi să te comporţi conform acestei identităţi.* Studierea Bibliei, frecventarea bisericii şi vestirea Evangheliei nu îl determină pe Dumnezeu să ne considere demni de iubit, valoroşi şi capabili. El *deja* priveşte în acest mod la noi, pentru că aşa suntem. Noi nu ne *creăm* singuri identitatea de copii iubiţi ai lui Dumnezeu; noi *suntem* copiii iubiţi ai lui Dumnezeu. Când ne dăm seama de acest lucru, ne putem comporta conform identităţii noastre.

5

Prietenul meu David Ferguson a devenit creştin la puţin timp după împlinirea vârstei de douăzeci de ani. Conducători creştini bine-intenţionaţi l-au sfătuit să înceapă imediat un studiu biblic serios şi să crească în credinţă. L-au copleşit cu materiale care îl îndemnau să analizeze pasaje biblice pentru a descoperi promisiuni a căror împlinire să o pretindă, păcate care trebuie evitate şi porunci care trebuie împlinite. A fost un proiect de studiu biblic ambiţios şi David s-a cufundat în studiul Bibliei, petrecând multe ore pe săptămână cercetând Scriptura.

După numai câteva săptămâni entuziasmul lui David a scăzut. Era atât de ocupat cu descoperirea versetelor care l-ar putea ajuta să „crească” spiritual, încât a pierdut din vedere scopul exerciţiului. Ca urmare el a renunţat la studierea cărţilor şi s-a concentrat asupra cunoaşterii personale a Dumnezeului Bibliei, Dumnezeul care l-a mântuit într-un mod atât de miraculos. Căutarea lui l-a dus

înapoi la Biblie, dar cu altă motivaţie. În loc să cerceteze asiduu paginile Cuvântului pentru a *deveni* cineva, el a căutat să descopere în Biblie cine este Cel care l-a *făcut* cineva.

Astăzi David este unul dintre cei mai buni cunoscători ai Bibliei pe care îi cunosc, dar mai important este faptul că el are o relaţie intimă cu Dumnezeu, relaţie mai strânsă decât alţi conducători creştini. El a învăţat repede că maturizarea spirituală se bazează pe cunoaşterea lui Dumnezeu astfel încât să te poţi vedea prin ochii Săi.

Noi toţi trebuie să ne angajăm în acest proces, dacă vrem să ne însuşim adevărata noastră identitate. Transformarea unui simţ incorect al identităţii într-o imagine din ce în ce mai fidelă a fiinţei noastre în Cristos depinde de ceea ce suntem şi nu de ceea ce facem. Noi am ajuns să ne vedem aşa cum ne vede Dumnezeu printr-o relaţie continuă şi strânsă cu El. Noi citim, memorăm şi medităm asupra Bibliei ca să ajungem aproape de inima lui Dumnezeu. Cu cât cunoaştem mai bine inima lui Dumnezeu, cu atât vedem mai clar că noi suntem demni de iubire, valoroşi şi competenţi în ochi Lui.

SĂ CUNOAŞTEM INIMA LUI DUMNEZEU

Afirmaţiile adevărate despre identitatea noastră se găsesc în Biblie. Aici vedem care sunt sentimentele lui Dumnezeu faţă de noi. Dacă părerile tale despre tine însuţi nu corespund cu ceea ce spune Biblia despre tine, atunci însemnă că tu trăieşti având o identitate greşită. Transformarea portretului tău este indisolubil legată de o înţelegere crescândă a adevărului biblic al identităţii tale.

5

Scott, în vârstă de 34 de ani, a devenit creştin pe când se afla la colegiu, dar el a trăit de atunci sub norul întunecat al vinovăţiei. Fiind adolescent, el a întreţinut relaţii homosexuale cu un bărbat mai în vârstă. După ce a devenit creştin, Scott a renunţat la aceste relaţii, ştiind că ele sunt condamnate de Scriptură, dar nu a reuşit să-şi învingă sentimentul că Dumnezeu îl condamnă încă pentru

păcatele făcute. El se simţea ca un creştin de mâna a doua şi credea că Dumnezeu

9! nu va avea încredere deplină în el din cauza greşelii sale din adolescentă. Ca rezultat, el se considera un ratat.

Romani 8: 1, declară: „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Cristos Iisus”. Cine are imaginea corectă a identităţii lui Scott: el însuşi, care se vedea pe sine ca un condamnat fără valoare, sau Dumnezeu, care l-a iertat pe Scott de păcatele sale şi nu-l mai condamnă? Dumnezeu, bineînţeles! Vedem părerea lui Dumnezeu cu privire la păcatele lui Scott în versetul din Romani 8: 1. Scott este iertat, purificat de păcate. Imaginea greşită a lui Scott despre el însuşi a început să se schimbe doar când adevărul din Romani 8: la început să transforme părerile lui despre el însuşi.

Nouă ne este greu să înţelegem cum ne consideră Dumnezeu fără ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu. Ne asemănăm cu omul care a dăruit prietenului său, căruia îi plăcea jocul de puzzle, un cadou neobişnuit de ziua lui. Omul a adus două puzzle-uri mari, dar a schimbat, în glumă, capacele între ele. Cel care a primit cadoul a fost frustrat încercând să potrivească piesele. Folosind poza de pe capac ca şi ghid, el nu a putut să înţeleagă cum se aşază piesele. El a observat că şi cel de-al doilea puzzle era la fel de dificil, până când prietenul său i-a dezvăluit gluma.

Noi experimentăm o frustrare asemănătoare atunci când ne uităm la „capacul greşit”. Dacă îţi analizezi sentimentele, concepţiile şi experienţele personale, considerate criterii ale determinării identităţii tale, te vei chinui să „potriveşti piesele” din puzzle-ul identităţii tale. Criteriile le vei găsi numai în Cuvântul lui Dumnezeu. Cu cât cunoşti mai bine imaginea lui Dumnezeu despre tine, cu atât îţi va fi mai uşor să te cunoşti pe tine însuţi. Trebuie să ne folosim de imaginea adevărată a identităţii noastre, Biblia, dacă vrem să trecem prin procesul transformării.

O concepţie adevărată despre Dumnezeu

Componenta esenţială a formării unei păreri despre noi înşine conforme cu imaginea lui Dumnezeu despre noi, este să-L cunoaştem pe Dumnezeu aşa cum este El în realitate.

Descrierea lui Dumnezeu de pe paginile Scripturii ne descoperă sentimentele Sale fată de noi. Cu cât cunoaştem mai multe

5 >

lucruri despre Dumnezeu, cu atât vom înţelege mai bine de ce ne iubeşte, ne preţuieşte şi ne consideră fiinţe capabile.

Reflectează la următoarea listă a atributelor lui Dumnezeu prezentate în Scriptură. Fiecare aspect al caracterului Său ne ajută să înţelegem tot mai bine de ce ne consideră Dumnezeu aşa cum ne consideră.1 Vei recunoaşte unele dintre aceste atribute ale lui Dumnezeu care au fost prezentate la sfârşitul fiecărui capitol pentru a te ajuta să înţelegi cum te vede Dumnezeul care te iubeşte.

- Dumnezeu este regele universului (Psalmul 24: 8; 1 Cronici 29: 11; 2 Cronici 20: 6). Toate situaţiile prin care treci în viaţă se află sub controlul Său.

- Dumnezeu este neprihănit (Psalmul 119: 137). El nu poate face decât ceea ce este bine pentru tine. El nu poate păcătui împotriva ta.
- Dumnezeu este drept (Deuteronomul 32: 4). El va fi întotdeauna corect cu tine.
- Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4: 8). El doreşte ca tu să ai viaţa cea mai bună cu putinţă.
- Dumnezeu este veşnic (Deuteronomul 33: 27). Planul Său pentru viaţa ta depăşeşte graniţele timpului şi ţinteşte spre eternitate.
- Dumnezeu este atotcunoscător (2 Cronici 16: 9; Psalmul 139: 1 – 6). El cunoaşte toată viaţa ta, trecutul şi prezentul şi ştie cum să îţi facă bine chiar şi atunci când treci prin momentele cele mai grele.
- Dumnezeu este prezent pretutindeni (Psalmul 139: 7

– 10). Nu există niciun loc în care El să nu poată avea grijă de tine.

- Dumnezeu este atotputernic (Iov 42: 2). Dumnezeu poate face tot ce trebuie pentru atingerea scopului Său pentru viaţa ta.
- Dumnezeu este adevărul (Psalmul 31: 5). El nu te poate minţi.
- Dumnezeu este neschimbător (Maleahi 3: 6). El nu este nestatornic şi capricios. Poţi avea încredere în El.
- Dumnezeu este credincios (Psalmul 33: 4; Exodul 34: 6). Poţi să fii sigur că El va face aşa cum a spus.
- Dumnezeu este sfânt (Apocalipsa 15: 4). Tot ceea ce face în viaţa ta este conform caracterului Său sfânt.

9

Să te vezi pe tine aşa cum te vede Dumnezeu

Biblia ne arată ce spune Dumnezeu despre identitatea noastră. Ea ne descoperă sentimentele lui Dumnezeu faţă de noi. Aceste elemente ale identităţii tale, care vor fi prezentate în restul capitolului, sunt adevărate din momentul în care tu l-ai acceptat pe Cristos ca Salvator şi Domn. „Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12: 13). În momentul mântuirii noi toţi am fost botezaţi în Cristos şi astfel a fost aşezată fundaţia noii noastre

9 9 9 9

Identităţi.

9

Primele două capitole din Epistola către Efeseni conţin o doză concentrată a identităţii tale adevărate ca o făptură nouă în Cristos. Pasajele de mai jos prezintă poziţia noastră în Cristos. Nu uita că aceste afirmaţii sunt adevărate şi în

9 9

cazul tău, deoarece şi tu eşti în Cristos. Ele fac parte din identitatea ta, indiferent de realizările tale de credincios. Ele sunt scrise la persoana întâi astfel încât,

citindu-le şi recitindu-le, să te vezi aşa cum te vede Dumnezeu.

- Eu sunt binecuvântat cu binecuvântări duhovniceşti.
  9 7
  În locurile cereşti în Cristos (1: 3).
- Eu am fost ales înainte de întemeierea lumii să fiu sfânt şi fără prihană înaintea lui (1: 4).
- Eu am fost rânduit mai dinainte să fiu înfiat prin Iisus Cristos (1: 5).
- Eu am în Cristos răscumpărarea, prin sângele Lui (1: 7).
- Eu sunt iertat (1: 7).
- Eu am fost pecetluit cu Duhul Sfânt (1: 13).

În viaţa noastră sunt adevărate câteva lucruri importante datorită poziţiei noastre în Cristos. Pavel doreşte să cunoaştem aceste adevăruri şi de aceea el se roagă: „să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeţi care este nădejdea chemării Lui, care este bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi, şi care este faţă de noi, credincioşii, nemărginita mărire a puterii Sale după lucrarea puterii tăriei Lui” (Efeseni 1: 18 – 19). Dumnezeu doreşte foarte mult ca noi să ne vedem aşa cum ne vede El.

5

Pavel vorbeşte în continuare despre Învierea şi Înălţarea lui Cristos la dreapta Tatălui (vezi versetele 1: 20 – 23). El adaugă faptul că noi suntem înviaţi împreună cu Cristos şi aşezaţi la dreapta Tatălui (vezi versetul 2: 6). În capitolul al doilea el continuă cu descrierea creştinului din perspectiva lui Dumnezeu. Din nou voi parafraza aceste afirmaţii la persoana întâi.

- Eu sunt viu împreună cu Cristos (2: 5).
- Eu sunt înviat împreună cu Cristos (2: 6).
- Eu sunt aşezat împreună cu Cristos în locurile cereşti (2: 6).
- Eu sunt mântuit prin har (2: 8).
- Eu sunt lucrarea lui Dumnezeu (2: 10).
- Eu am acces direct la Dumnezeu prin Duhul (2: 18).

Pe lângă adevărurile care apar în primele două

capitole din Efeseni, Cuvântul lui Dumnezeu vorbeşte în multe alte locuri despre felul cum ne priveşte Dumnezeu. Iată altă listă cu realităţile care reflectă adevărata noastră identitate. Citeşte»

câţ mai des aceste afirmaţii şi însuşeşteţi-le. Meditează asupra acestor adevăruri în timpul săptămânii astfel încât Dumnezeu să poată să-ţi lumineze adevăratul portret.2

- Eu am pace cu Dumnezeu (Romani 5: 1).
- Eu sunt copilul lui Dumnezeu (Ioan 1: 12).
- Eu sunt locuit de Duhul Sfânt (1 Corinteni 3: 16).
- Eu am acces la înţelepciunea lui Dumnezeu (Iacov 1: 5).
- Eu sunt ajutat de Dumnezeu (Evrei 4: 16).
- Eu sunt împăcat cu Dumnezeu (Romani 5: 11).
- Eu nu sunt osândit de Dumnezeu (Romani 8: 1).
- Eu sunt justificat (Romani 5: 1).
- Eu am neprihănire în Cristos (Romani 5: 19; 2 Corinteni 5: 21).
- Eu sunt ambasadorul Lui (2 Corinteni 5: 20).
- Eu sunt complet iertat (Coloseni 1: 14).
- Eu sunt iubit de Dumnezeu cu o iubire veşnică (Ieremia 31: 3).
- Eu sunt o mireasmă înaintea lui Dumnezeu (2 Corinteni 2: 15).
- Eu sunt un templu în care locuieşte Dumnezeu (1 Corinteni 3: 16).
- Eu sunt fără prihană şi fără vină (Coloseni 1: 22).
- Eu sunt sarea pământului (Matei 5: 13).
- Eu sunt lumina lumii (Matei 5: 14).
- Eu sunt o mlădiţă în via lui Cristos (Ioan 15: 1, 5).
- Eu sunt prietenul lui Cristos (Ioan 15: 15).
- Eu sunt ales de Cristos să aduc roade (Ioan 15: 16).
- Eu sunt unit cu Cristos şi moştenitor împreună cu Cristos (Romani 8: 17).
- Eu sunt lipit de Domnul, un singur duh cu El (1 Corinteni 6: 17).
- Eu sunt un mădular al lui Cristos (1 Corinteni 12:

27).

- Eu sunt un sfânt (Efeseni 1: 1).
- Eu sunt ascuns cu Cristos în Dumnezeu (Coloseni 3: 3).
- Eu sunt alesul lui Dumnezeu, sfânt şi prea iubit (Coloseni 3: 12).
- Eu sunt un copil al luminii (1 Tesaloniceni 5: 5).
- Eu am parte de chemarea cerească (Evrei 3: 1).
- Eu sunt sfinţit (Evrei 2: 11).
- Eu sunt o piatră vie, zidit să fiu o casă duhovnicească (1 Petru 2: 5).
- Eu sunt dintr-o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt care Îi aparţine lui Dumnezeu (1 Petru 2: 9 – 10).
- Eu simt înrădăcinat şi zidit în El (Coloseni 2: 7).
- Eu sunt născut din Dumnezeu şi Cel rău nu se atinge de mine (1 Ioan 5: 18).
- Eu am gândul lui Cristos (1 Corinteni 2: 16).
- Eu am, prin credinţa în El, libertatea de a mă apropia de Dumnezeu cu încredere (Efeseni 3: 12).
- Eu sunt izbăvit de sub puterea întunericului şi sunt strămutat în împărăţia lui Cristos (Coloseni 1: 13).
- Eu am totul deplin în Cristos (Coloseni 2: 10).
- Eu am un duh de putere, de dragoste şi de chibzuinţă (2 Timotei 1: 7).
- Eu am făgăduinţele mari şi scumpe ale lui Dumnezeu (2 Petru 1: 4).
- Dumnezeu se îngrijeşte de trebuinţele mele (Filipeni 4: 19).

Înţelegi mai bine acum ce a vrut Pavel să spună când a afirmat că tu eşti o flintă nouă în Cristos? Una din cheile transformării identităţii tale este să recunoşti faptul că un lucru foarte bun s-a întâmplat în viaţa ta când ai crezut în Cristos. Pavel spune că te-ai „îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoieşte prin cunoştinţă, după chipul Celui ce l-a făcut” (Coloseni 3: 10). Tu nu eşti doar ceea ce spun părinţii, profesorii sau prietenii că eşti, chiar dacă majoritatea dintre ei sunt creştini. Tu nu eşti doar

produsul experienţelor religioase, chiar dacă ele au fost pozitive. Şi, în mod sigur, nu eşti ceea ce spune societatea păgână că eşti. Tu eşti ceea ce spune Dumnezeu că eşti – nimic mai mult, nimic mai puţin. Cu cât te gândeşti mai mult şi îţi însuşeşti portretul pe care ţi-l prezintă Dumnezeu în Biblie, cu atât mai mult îţi va plăcea acest portret.

În următoarele trei capitole vom vedea cum cunoaşterea tot mai profundă a lui Dumnezeu Tatăl, a lui Iisus Cristos Fiul şi a Duhului Sfânt contribuie la transformarea portretului tău.

FORMEAZĂ-ŢI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înţelegerea fiinţei lui Dumnezeu şi a sentimentelor Lui faţă de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ţi timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este siguranţa ta*. În Deuteronomul 33: 12, citim: „El este prea iubitul Domnului. El va locui la adăpost lângă Dânsul. Domnul îl va ocroti totdeauna şi se va odihni între umerii Lui”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te iubeşte şi te poţi adăposti având siguranţă în El?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu îţi permite să te odihneşti între umerii Lui?

2. *Dumnezeu este neschimbător*. În Psalmul 102: 27, citim:

„Dar Tu rămâi Acelaşi”.

5

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este întotdeauna la fel, că poţi prevedea comportarea Sa?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeul care te-a iubit atunci când te-a creat te iubeşte şi te

? *9*

consideră şi acum o persoană valoroasă şi capabilă? Al doilea element care contribuie la formarea unei identităţi adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu

despre *tine.* Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: „Eşti neprihănit"*. În Coloseni 1: 22 citim: „Să vă facă să vă înfăţişaţi înaintea Lui sfinţi, fără

9 9 9 9 7

prihană şi fără vină".

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Datorită morţii lui Cristos pentru mine sunt neprihănit şi pot sta înaintea lui Dumnezeu fără nicio vină".
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te consideră atât de valoros încât a permis ca Fiul Său perfect să moară pentru ca şi tu să fii considerat perfect înaintea Lui?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care îţi

9 9

atribuie această stare perfectă?

2. *Dumnezeu spune: „Tu eşti eliberat din întuneric şi adus în împărăţia lui Dumnezeu"*. În Coloseni 1: 13, citim: „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului şi ne-a strămutat în împărăţia Fiului dragostei Lui".

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Dumnezeu m-a iubit atât de mult încât m-a eliberat din împărăţia întunericului şi m-a adus în împărăţia Fiului Său iubit".
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a eliberat din întuneric?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te

9

a adus în împărăţia iubitului Său Fiu?

Fă-ţi timp să îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ţi le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele şi săptămânile următoare adresându-ţi personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta şi să-ţi formeze identitatea.

Partea a patra

A

Învaţă să te percepi pe tine însuţi aşa cum te percepe Dumnezeu

CAPITOLUL 10

Noul sentiment că eşti iubit

R

elaţia ta personală cu Dumnezeu este poarta spre înţelegerea identităţii tale. Raportându-te la Dumnezeu Tatăl, sentimentul tău de apartenenţă creşte şi înţelegi că tu eşti iubit necondiţionat de Dumnezeu. Raportându-te la Iisus Cristos Fiul, sentimentul valorii tale creşte şi înţelegi că tu eşti preţios în ochii lui Dumnezeu. Raportându-te la Duhul Sfânt te simţi mai competent şi înţelegi că eşti util pentru Dumnezeu. Aceşti trei stâlpi sunt fundaţia identităţii tale de copil iubit, preţuit şi capabil al lui Dumnezeu. În următoarele trei capitole vom analiza mai detaliat fiecare dintre aceste aspecte.

IUBIREA CARE MIŞCA INIMA

Nevoia umană fundamentală este aceea de a fi iubit şi de

a avea un sentiment al apartenenţei. Tu poţi şti doar intelectual că eşti iubit. De fapt, Biblia vorbeşte despre dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Cineva apropiat, un părinte, un prieten, o prietenă, un copil sau un partener de viaţă ţi-a spus cuvintele magice „Te iubesc!”. Dar cuvintele nu sunt suficiente. Ştii ce înseamnă să *simţi* că eşti iubit? Doar când înţelegerea iubirii cuprinde intelectul *şi* emoţiile ştii ce este sentimentul apartenenţei.

Reflectează la lista de adevăruri biblice din ultimul capitol. Ce se întâmplă în sufletul tău când citeşti aceste afirmaţii despre cine eşti datorită lucrării lui Dumnezeu? De exemplu, ştii că Dumnezeu te iubeşte din versetul din Ioan 1: 12, care

5 afirmă că, atunci când îl primeşti pe Cristos, devii copilul lui Dumnezeu. Poate că ştii să faci exegeza pasajului în limba greacă şi să explici fiecare cuvânt în parte. Poate fi folositor să *ştii* tot ce spune versetul, dar această cunoaştere nu înseamnă că ai *experimentat* dragostea lui Dumnezeu. Mai degrabă analizează ce simţi când îţi dai seama că Dumnezeul care a creat universul doreşte o relaţie strânsă cu tine? Ce

5 5

sentimente se trezesc în tine când realizezi faptul că Dumnezeul veşnic doreşte să te numească fiul sau fiica Sa şi

5 5

te invită să-L numeşti „Ava, Tată” (Romani 8: 15)?

Dumnezeu nu are nevoie ca tu să-l completezi viaţa sau să-l împlineşti nevoile. Credinţa ta în Cristos nu îl obligă pe Dumnezeu să facă ceea ce El nu doreşte. El te iubeşte deoarece

? aşa a hotărât să facă. El te primeşte în braţele Sale ca pe un copil iubit din simplul motiv că doreşte să-l fii copil. Ce efect emoţional are această realitate asupra ta?

Îţi voi spune ce efect are asupra mea. Mă simt umil, deosebit şi iubit. „Tu m-ai ales pe mine? l-am întrebat uimit pe Dumnezeu. Tu ştii totul despre mine, păcatele trecute, prezente şi viitoare, slăbiciunile mele, necredinţa mea, lipsa mea de iubire în unele ocazii şi totuşi doreşti să fiu copilul Tău? Este prea frumos să fie adevărat, dar tu eşti Dumnezeu, deci *este* adevărat!” Cu cât am simţit mai mult dragostea lui Dumnezeu cuprinzându-mi inima, cu atât mai mult am simţit că-l aparţin Lui. După ce Dumnezeu mi-a îndeplinit această nevoie fundamentală, mi-am schimbat percepţia despre mine.

Compară acest efect emoţional cu alte exprimări ale aşa-numitei iubiri din viaţa ta. Poate ai crescut într-o familie unde oamenii ţi-au spus că te iubesc sau ai înţeles că te iubeau deoarece un părinte îţi asigura hrana şi adăpostul. Dar a trecut dragostea dincolo de cuvinte sau de îndeplinirea îndatoririlor membrilor familiei ca să simţi că eşti dorit, iubit, că aparţii familiei tale? Te-a mişcat profund dragostea din familia ta?

Recent Dottie şi cu mine am participat la o conferinţă ţinută de David şi Teresa Ferguston. Printre participanţi se aflau Carla şi soţul ei. În timpul unei discuţii despre viaţa în familie, Caria a vorbit despre relaţia ei cu părinţii ei, considerând-o o relaţie normală, dar, la o examinare mai atentă şi delicată a lui David şi a Teresei, răspunsurile ei

au arătat o imagine cu totul diferită.

Caria a menţionat că mama ei rareori o asculta ca pe copilul ei. Ea venea acasă de la şcoală cu veşti interesante, dar mama ei era deseori prea ocupată cu pregătirea cinei ca să acorde atenţie acestor copilării. În maşină, Caria încerca să deschidă o conversaţie, dar mama ei nu arăta niciun interes fată de activităţile ei. Fie nu asculta, fie domina conversaţia cu propriile ei preocupări. Caria a tras concluzia că discuţiile sunt dominate de nevoile mamei ei. A fost o relaţie unilaterală în cea mai mare parte a vieţii Cariei.

David a observat că relaţia Cariei cu mama ei era mai degrabă o relaţie distantă decât una obişnuită. Mama Cariei va susţine, desigur, că îşi iubeşte foarte mult fiica, dar, din cauza egoismului şi a lipsei ei de atenţie, în special în copilăria Cariei, aceasta şi-a pierdut sentimentul de apartenenţă la familia ei, fapt care a dus-o la concluzia că ea nu este demnă de iubire.

Pe măsură ce discuţia a continuat, Caria a dezvăluit că tatăl ei, un om harnic, care a asigurat existenţa familiei lui, a dezmierdat-o într-un mod indecent. Teresa a corectat-o cu blândeţe pe Carla, arătându-i că relaţia ei cu tatăl ei a fost abuzivă, nu obişnuită. Un tată iubitor se gândeşte la nevoile copilului său; tatăl Cariei s-a folosit de ea pentru a-şi împlini propriile nevoi. Era un alt motiv pentru care relaţia Cariei cu părinţii ei i-a răpit sentimentele de iubire şi apartenenţă.

Poate că şi tu ai crescut având o durere similară. Părinţii? *1*

sau tutorii tăi ţi-au împlinit nevoile fizice în mod adecvat, dar nu au reuşit să te facă să te simţi iubit pe deplin şi dorit. Ca rezultat, tu te străduieşti din greu să accepţi realitatea că eşti demn de iubire şi să îţi formezi un sentiment de

9 9 9

apartenenţă. Ca să-ţi poţi transforma imaginea despre tine însuţi, trebuie să îţi consolidezi acest prim stâlp important al identităţii tale.

9

CEL CARE TE CUNOAŞTE CEL MAI BINE TE IUBEŞTE CEL MAI MULT

Cel mai important aspect al gândurilor şi sentimentelor lui Dumnezeu fată de tine este iubirea Sa necondiţionată şi

9 9 9

acceptarea Sa. Apostolul Ioan, care şi-a spus ucenicul „pe care-l iubea Iisus” (Ioan 13: 23), a scris: „Dragostea nu stă în faptul că noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, şi a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4: 10). Nimic din ceea ce faci sau ceea ce eşti nu l-a determinat pe Dumnezeu să te iubească. El te iubeşte pur şi simplu!

Aici începe transformarea. De multe ori uităm adevărul că Dumnezeu ne iubeşte – şi atât. Înainte să te încrezi în

9 9

Cristos, Dumnezeu te iubea la fel de mult cum te iubeşte acum (vezi versetele din Romani 5: 8; 8: 38 – 39). Iisus a vorbit despre dimensiunea acestei iubiri când a spus: „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, aşa v-am iubit şi Eu pe voi. Rămâneţi în dragostea Mea” (Ioan 15: 9). Este uimitor să te gândeşti că Iisus Cristos ne iubeşte la fel de mult cum îl iubeşte Tatăl Său pe El. Asemenea iubire nu poate fi înţeleasă intelectual şi, cu atât mai mult, nu poate fi experimentată emoţional.

Multor oameni din zilele noastre le este dificil să primească dragostea necondiţionată a lui Dumnezeu şi a altor oameni deoarece iubirea pe care au primit-o în copilărie a fost condiţionată. Expresia „te iubesc” a fost întotdeauna însoţită de cuvintele „dacă” sau „pentru că”. Aceasta a fost experienţa lui Rick. Rick, un credincios, l-a vizitat pe prietenul său Bart, credincios de-asemenea. În timpul vizitei, Bart şi-a pus mâna pe umărul lui Rick şi i-a zis: „Nu ştiu dacă ţi-am mai spus acest lucru, dar să ştii că eu te iubesc cu adevărat, Rick!” A fost o expresie simplă, din inimă, a iubirii necondiţionate a lui Bart.

În loc să se bucure de acea mărturisire, Rick l-a întrebat: „Ce doreşti?” Uimit, Bart a răspuns: „Eu nu doresc nimic. Despre ce vorbeşti?”

Rick nu a răspuns şi, la puţin timp după discuţie, a plecat acasă. Mai târziu, s-a întors la Bart şi i-a cerut iertare: „Eu nu sunt obişnuit să mă iubească cineva fără să dorească ceva de la mine, a explicat el. Părinţii mei îmi spuneau că mă iubesc doar când doreau să iau note mai bune sau să-mi schimb comportamentul”.

Unii oameni îi răspund lui Dumnezeu la fel cum i-a răspuns Rick lui Bart: „Ce doreşti?” Acest tip de răspuns înseamnă că acea persoană a experimentat rareori iubirea necondiţionată. Dragostea lui Dumnezeu nu ne este oferită cu condiţii. Într-adevăr, El doreşte iubirea şi ascultarea noastră ca răspuns la această iubire, dar El ne iubeşte chiar dacă noi nu ascultăm tot timpul.

Alţi oameni simt nevoia de a se târgui cu Dumnezeu pentru a primi dragostea necondiţionată din partea Lui, argumentând: „Trebuie să-mi îndrept viaţa înainte ca Tu să mă accepţi aşa cum sunt”. Dumnezeu spune: „Eu deja te-am acceptat aşa cum eşti. Am dovedit aceasta când L-am trimis pe Fiul Meu să moară, pe când tu erai pierdut în păcat” (vezi

Romani 5: 8).

Concepţia care susţine că Dumnezeu doreşte să atingem un anumit nivel înainte de a fi acceptaţi nu are nicio bază biblică. Pavel a scris: „Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul Lui Dumnezeu. Nu prin fapte ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2: 8 – 9). Dumnezeu nu ne acceptă datorită faptelor noastre bune, atitudinilor noastre sau a ceea ce am făcut pentru El. El ne iubeşte necondiţionat datorită faptului că *El* a făcut ceva. Lucrarea Sa devine eficientă pentru noi atunci când ne punem încrederea în Cristos şi îl acceptăm ca Salvator şi Domn al nostru. Scriptură spune: „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, Le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1: 12).

Dumnezeu se aşteaptă din partea noastră să facem cele mai bune fapte şi să avem succese. Chiar dacă nu vom reuşi întotdeauna, nu vom pune în pericol acceptarea noastră înaintea lui Dumnezeu. El nu ne ţine predici moralizatoare şi niciodată nu ne spune: „Ţi-am spus Eu!” El ne lasă să învăţăm din greşeli şi ne pedepseşte cu dragoste când păcătuim. Dar El ne acceptă aşa cum suntem şi lucrează în noi pentru promovarea creşterii noastre, chiar dacă ştie că iarăşi vom cădea.

7 >?

IUBIT ŞI ACCEPTAT CHIAR DACĂ TE AFLI PE O CALE GREŞITĂ

O faimoasă poveste din analele finalelor campionatului de fotbal american, Rose Bowl, ilustrează ce înseamnă ca cineva să creadă în tine şi să te accepte necondiţionat.

În 1929, Roy Rigels, jucător la Universitatea din California a intrat în legenda Rose Bowl-ului. În al doilea sfert al jocului el l-a deposedat de minge pe un jucător advers şi s-a îndreptat spre poartă, dar nu a adversarilor, ci spre propria poartă. A fost oprit la timp de un coechipier, altfel ar fi marcat pentru echipa adversă. În cele din urmă, echipa adversă a intrat la vestiare cu avantaj pe tabela de marcaj.

În timpul pauzei, jucătorii din California s-au îndreptat trişti spre vestiar. Rigels s-a refugiat într-un colţ, şi-a ascuns faţa în mâini şi a început să plângă necontrolat. Antrenorul Price nu a avut cuvinte de laudă pentru ei. Cum ar fi putut să-i laude? în timp ce echipa se pregătea să intre în repriza a doua singurele lui cuvinte au fost: „Echipa care a jucat prima repriză va începe şi a doua repriză”.

Toată echipa s-a îndreptat spre uşă, cu excepţia lui Roy Rigels. Antrenorul s-a îndreptat spre colţul în care stătea Roy şi i-a spus: „Roy, nu ai auzit?” Apoi a repetat instrucţiunile pe care le-a dat echipei.

„Domnule antrenor, eu nu pot juca, a spus Roy. V-am dezonorat pe dumneavoastră, universitatea şi pe mine. Nu

mai pot da ochii cu publicul”. Antrenorul şi-a pus mâna pe umărul jucătorului. „Roy, du-te şi joacă. Partida este doar pe jumătate jucată”. Inspirat de încrederea antrenorului, Roy Rigels s-a întors pe teren. După joc, adversarii au spus că nu au mai văzut un sportiv care să joace atât de bine ca Rigels în repriza următoare.

Atitudinea antrenorului Price este o ilustrare a modului în care ne acceptă Dumnezeu. Noi adeseori facem greşeli. Ne îndreptăm uneori în direcţii greşite. Ne împiedicăm, cădem şi tot mai mult ne îndepărtăm ruşinaţi de Dumnezeu. Dar El vine la noi şi ne spune: „Ridică-te şi continuă pentru că jocul este abia pe jumătate terminat”. Aceasta este dragostea necondiţionată. Când te bucuri de dragostea lui Dumnezeu, începi să vezi tot mai clar că tu eşti iubit necondiţionat de Dumnezeu!

Meditează un moment asupra lucrurilor care s-au petrecut în viaţa ta atunci când l-ai acceptat pe Cristos ca Salvator şi când Dumnezeu te-a acceptat ca şi copil al Său. Ai fost născut din nou (vezi Ioan 3: 3 – 14; 1 Petru 1: 23). Ai devenit moştenitor al lui Dumnezeu (vezi Efeseni 1: 13 – 14; Romani 8: 17). Ai fost adoptat în familia lui Dumnezeu (vezi Efeseni 1: 5). Dumnezeu a revărsat dragostea Sa în inima ta (vezi Romani 5: 5). Ai devenit una cu Cristos, astfel încât nu vei mai fi despărţit de El niciodată (vezi Ioan 17: 23; Galateni 2: 20; Evrei 13: 5). Nimic nu te va mai despărţi de dragostea lui Dumnezeu (vezi Romani 8: 38 – 39). Îţi vei petrece eternitatea alături de Cristos în locul pe care ţi l-a pregătit El (vezi Ioan 14: 1 – 4). Ai fost acceptat într-o familie nouă şi eşti un membru cu o poziţie remarcabilă în toată eternitatea (vezi 1 Corinteni 12: 13, 27).

Ştiind tot ce a făcut Dumnezeu pentru a-şi dovedi dragostea Sa necondiţionată, ce te împiedică să te priveşti ca un om iubit? Dacă Dumnezeu te iubeşte, înseamnă că tu eşti demn de iubire. Faptul că Dumnezeu te iubeşte necondiţionat în ciuda tuturor defectelor tale ar trebui să te determine să te accepţi pe tine însuţi.

Dacă tu nu te poţi accepta pe tine aşa cum eşti – cu

limitările şi posibilităţile tale, cu defectele şi calităţile tale, cu slăbiciunile şi abilitările tale – atunci îţi va fi dificil să „>. „permiţi altor oameni să te accepte aşa cum eşti. Întotdeauna îţi vei pune o mască pentru a nu permite oamenilor să te cunoască aşa cum eşti. Este mult mai greu să trăieşti prefăcându-te că eşti altcineva decât să-i laşi pe alţii să te cunoască aşa cum eşti în realitate, chiar dacă acest lucru înseamnă că ei te vor vedea şi în cele mai defavorabile momente. Una dintre cele mai mari nevoi ale Bisericii din zilele noastre este aplicarea învăţăturii Bibliei: „Primiţi-vă unii pe alţii aşa cum v-a primit şi pe voi Cristos spre slava lui Dumnezeu” (Romani 15: 7). Noi putem îndeplini această poruncă doar dacă ne privim aşa cum ne vede Dumnezeu: iubiţi pe deplin.

VIAŢA ÎN FAMILIE

Dacă poate cineva să se bucure de sentimentul apartenenţei este copilul lui Dumnezeu. Tu îi aparţii lui Dumnezeu şi familiei Sale. Apostolul Ioan a scris: „Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Şi suntem!” (1 Ioan 3: 1). Când Ioan a scris cuvintele „copii ai lui Dumnezeu”, el a făcut probabil o scurtă pauză pentru a permite acestui adevăr să pătrundă în inimile noastre, deoarece el şi-a încheiat ideea cu o exclamaţie. Dacă Ioan ar fi trăit în zilele noastre probabil el ar fi spus: „Oau, noi *suntem* copii lui Dumnezeu! Este incredibil!”

Unii creştini susţin: „Noi suntem doar copii *adoptaţi* de

Dumnezeu în familia Sa” şi din acest motiv se consideră moştenitori de mâna a doua.

Am fost impresionat de concepţia despre adopţie a unui tată, Dick Day, care îmi este şi prieten. După ce şi-a crescut cei cinci copii naturali, Dick şi soţia sa, Charlotte, s-au dus în Coreea şi l-au adoptat pe Jimmy. Dick a spus: „Micuţul Jimmy este fiul meu. El are aceleaşi drepturi şi privilegii ca şi ceilalţi copii ai mei. El are acces la moştenirea noastră, la timpul nostru şi la iubirea noastră”.

Afirmaţia lui Dick m-a determinat să apreciez mai bine locul pe care îl ocupăm în familia lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a adoptat, dar a spus că „suntem moştenitori ai lui Dumnezeu, şi împreună moştenitori cu Cristos” (Romani 8: 17). Acest lucru înseamnă că toţi vom avea parte de aceeaşi moştenire în Cristos. Dumnezeu ne vede aşa cum îl vede Dick pe Jimmy.

Ai început să-ţi dai seama de forţa acestui adevăr? Ai exclamat cu uimire: „Oau, sunt cu adevărat un copil al lui Dumnezeu?” „Sunt într-adevăr un membru al familiei Sale”? Acest adevăr biblic este o cheie a transformării percepţiei noastre despre identitatea proprie.

NU MAI EŞTI O INSULĂ

Tatăl ceresc ştie că noi vom întâmpina dificultăţi nu numai în privinţa realităţii că suntem iubiţi de El şi de alţi oameni, dar şi în privinţa sentimentului de apartenenţă. De aceea El a inclus în planul Său pentru noi posibilitatea de a fi ajutaţi. Dumnezeu a întemeiat biserica pentru ca iubirea şi acceptarea să fie permanent experimentate şi să constituie un model. El ne-a lăsat biserica drept o expresie tangibilă a realităţii eterne a apartenenţei. Comuniunea şi interacţiunea cu alţi credincioşi sunt indispensabile în transformarea portretului tău.

În timp ce Iisus se pregătea să moară şi să se întoarcă la cer, El a spus: „Credeţi-Mă că Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine” (Ioan 14: 11). În această uniune sunt menţionate două persoane: Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Fiul. În versetele următoare Dumnezeu vorbeşte despre trimiterea Duhului Sfânt, a treia persoană. Cristos a spus: „În ziua aceea [referindu-se probabil la Rusalii şi la naşterea Bisericii] veţi cunoaşte că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteţi în Mine şi Eu sunt în voi” (versetul 20).

Ce a vrut Iisus să spună când a afirmat: „Veţi cunoaşte că Eu sunt în Tatăl, că voi sunteţi în Mine şi că Eu sunt în voi”?

5 5

Când l-ai acceptat pe Cristos ca Salvator şi Domn, ai fost aşezat în Cristos şi Cristos a început să locuiască în

inima ta, iar pentru că Iisus şi Tatăl Său sunt una, tu eşti în Tatăl şi Tatăl este în tine. Acesta este într-adevăr sentimentul apartenenţei!

Dar mai este ceva. Dacă Tatăl este în mine şi în tine şi

5 5

dacă amândoi suntem în Tatăl, atunci noi avem o relaţie deosebită şi strânsă. Pot chiar să afirm, din cauza relaţiei noastre reciproce, intime cu Dumnezeu, că eu sunt în tine şi tu eşti în mine. Fiind creştin, tu nu eşti o insulă, ci o peninsulă, iar eu sunt la fel. Noi amândoi suntem integraţi în trupul lui Cristos şi de aceea avem o relaţie vitală unul cu celălalt.

9 9

Eu şi cu tine suntem doar doi dintre membrii menţionaţi

...9 9

În 1 Corinteni 12: „Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi cu un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup [...] toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh [...] Dumnezeu a întocmit trupul în aşa fel ca să dea cinste mădularelor lipsite de cinste: pentru ca să nu fie nicio dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Şi dacă sufere un mădular, toate mădularele sufăr împreună cu el; dacă este preţuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el. Voi sunteţi trupul lui Cristos şi fiecare, în parte, mădularele lui” (1 Corinteni 12: 13, 24 – 27).

Observă ce concluzie trage Pavel despre relaţia noastră vitală. Între noi nu există dezbinare şi trebuie să simţim unul

9 9

cu celălalt. Dacă Dumnezeu te vede demn de iubire, eu trebuie să fac orice-mi stă în putere pentru a-ţi confirma acest adevăr. Acesta este rolul Bisericii şi din acest motiv este necesar să

9

ai o comuniune permanentă cu membrii bisericii tale.

Nu putem simţi unul cu celălalt dacă nu ne întâlnim în mod regulat.

Într-un anumit fel, în biserică fiecare credincios joacă atât rolul antrenorului Price cât şi pe al lui Roy Rigels. Dacă te împiedici sau cazi, un membru al bisericii va fi alături de tine ca să-ţi amintească faptul că eşti iubit şi acceptat în ciuda greşelilor pe care le faci. Când un membru al bisericii tale merge pe un drum greşit şi se simte descurajat, tu, asemenea antrenorului Price, îl încurajezi. Această încurajare reciprocă este aplicarea practică a sfatului lui Pavel: „Întăriţi-vă unii pe alţii, cum şi faceţi în adevăr” (1 Tesaloniceni 5: 11).

Care este rezultatul acestei încurajări reciproce din inimă? în primul rând, dragostea şi acceptarea biblică nu sunt doar *înţelese,* ci sunt şi *experimentate.* Acesta este modul în care dragostea îţi cuprinde inima. În al doilea rând, fiind iubiţi şi încurajaţi, creştinii se pot privi tot mai clar prin ochii lui Dumnezeu. Dacă oamenii cei mai apropiaţi de tine în credinţă îţi amintesc în mod constant că te iubesc şi că Dumnezeu te iubeşte, tu vei putea înţelege mai uşor faptul că eşti demn de iubire. În al treilea rând, afirmarea constantă a iubirii şi acceptării te ajută să depăşeşti problemele din trecut. Când începi să iubeşti oamenii din jurul tău aşa cum îi iubeşte Dumnezeu, rănile trecutului produse de lipsa iubirii vor fi vindecate.

Un prieten de-al meu a folosit un inteligent mesaj codificat cu proprii copii. De fiecare dată când semna o felicitare la zile onomastice, când le lăsa un bileţel sau le trimitea o vedere dintr-o călătorie, el scria la sfârşit aceste şapte litere I.T.I.L.F.Ş.E. Câteodată când era împreună cu ei în prezenţa altor oameni, el le spunea aceste litere, transmiţând mesajul pe care ei îl ştiau foarte bine ca şi pe un secret special. Aceste litere însemnau: „Iisus te iubeşte, la fel şi eu”. De

5

fiecare dată când copiii vedeau sau auzeau aceste litere, îşi aminteau că dragostea pe care le-o poartă tatăl lor este legată de dragostea lui Dumnezeu.

Acesta este modul în care începi să transformi imaginea greşită despre tine în imaginea splendidă pe care o are

Dumnezeu despre tine. Încadrează-te într-un grup de credincioşi şi lasă ca dragostea necondiţionată a lui Dumnezeu să te atingă prin ei.

FORMEAZĂ-ŢI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înţelegerea fiinţei lui Dumnezeu şi a sentimentelor Lui faţă de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ţi timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este iubitor*. În Marcu 10: 16, citim: „Apoi i-a luat în braţe [pe copii] şi i-a binecuvântat, punându-şi mâinile peste ei”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te ia în braţele Lui şi te binecuvântează?

5 *9*

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeul iubitor crede că eşti demn de a fi iubit?

2. *Dumnezeu este protectorul tău*. În Deuteronomul 33: 27, citim: „Dumnezeul cel veşnic este un loc de adăpost şi sub braţele Lui cele veşnice este un loc de scăpare”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că braţele veşnice ale lui Dumnezeu se află permanent deasupra şi în jurul tău?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te protejează pentru că te iubeşte?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identităţi adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine.* Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. Dumnezeu spune: „Tu eşti iubit profund de Mine”. În Daniel 10: 19 citim: „Nu te teme de nimic, om preaiubit”.

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Dumnezeu mă iubeşte profund. Din acest motiv, nu trebuie să mă tem sau să mă simt nesigur, mă pot

considera o persoană demnă de a fi iubită”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te iubeşte profund şi veşnic?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te

9

Înconjoară cu dragostea Lui neschimbătoare?

2. Dumnezeu spune: „Tu îmi aparţii Mie; eşti al Meu”. În Isaia 43: 1, citim: „Te chem pe nume: eşti al Meu”.

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Dumnezeul universului m-a chemat pe nume. El spune că eu îi aparţin Lui”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că îi aparţii lui Dumnezeu?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te

9

cheamă pe nume şi ţi-a oferit un loc care să fie al tău?

Fă-ţi timp să îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ţi le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele şi săptămânile următoare adresându-ţi personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta şi să-ţi formeze identitatea.

9

CAPITOLUL 11

Noul sentiment că eşti valoros u câteva secole în urmă, un cărturar protestant numit

Morena a fost exilat în Lombardia, Italia. Trăind în /sărăcie, Morena s-a îmbolnăvit grav şi a fost dus la spitalul săracilor. Doctorii, presupunând că această fiinţă care arăta jalnic era lipsită de educaţie, au început să vorbească lângă patul său în limba latină. Ei au spus: „Această creatură lipsită de importanţă va muri oricum, aşa că vom putea face experimente pe el”.

Morena, care cunoştea limba latină aproape la fel de bine ca limba sa natală, şi-a adunat puterile, s-a ridicat şi,

spre uimirea doctorilor, a spus: „Cum puteţi numi lipsit de importanţă o persoană pentru care a murit Iisus?”

În societatea noastră, valoarea unei persoane este stabilită în multe feluri. O echipă poate considera că un jucător valorează zece milioane de dolari. Un soldat în luptă îşi dă seama de valoarea vieţii umane atunci când un camarad îl

salvează aruncându-se în faţa glonţului destinat lui. O mamă singură, care trăieşte doar din ajutorul social, îşi dă seama că ea valorează cât timpul şi efortul unui grup de voluntari care îşi petrec timpul reparând şi vopsind casa ei aflată într-o stare de degradare avansată.

Aşa cum a înţeles Morena, valoarea noastră principală ca şi creştini provine din faptul că Dumnezeu Tatăl l-a lăsat pe Iisus Cristos, care este fără păcat, să moară pentru păcatele noastre. Apostolul Petru a remarcat faptul că banii nu mai au nicio valoare în comparaţie cu un astfel de sacrificiu: „Nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire, pe care-l moşteniserăţi de la părinţii voştri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur şi fără prihană” (1 Petru 1: 18 – 19).

Iisus a afirmat marea valoare a sacrificiului pentru alţii când a spus: „Nu este mai mare dragoste decât să-şi dea cineva viaţa pentru prietenii săi” (Ioan 15: 1). Pavel a dezvoltat ideea sacrificiului suprem: „Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva, dar pentru binefăcătorul lui, poate s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi” (Romani 5: 7 – 8).

După părerea lui Dumnezeu, noi meritam sacrificiul Fiului său. Prin nimic nu-L puteam atrage pe Dumnezeu şi nici nu-L puteam convinge să-L trimită pe Fiul Său să moară pentru noi. Noi nu eram neprihăniţi sau morali; eram păcătoşi, eram exact opusul Mielului, care este perfect. Dar Dumnezeu ne-a văzut demni de iubirea Sa şi

valoarea noastră a crescut astronomic atunci când Iisus şi-a dat viaţa pentru noi. Nu contează deci cum te preţuiesc oamenii, tu ai o valoare eternă din pricina răscumpărării pe care Tatăl a plătit-o cu iubire.

DACĂ AI FI SINGURA PERSOANĂ DE PE PĂMÂNT

Uneori este mai uşor pentru creştini să se simtă pierduţi în mulţime. Noi putem spune: „Desigur, Iisus a murit pentru păcatele mele, dar nu doar pentru ale mele. El a murit pentru păcatele lumii întregi. Sunt unul dintre milioanele de oameni care au primit darul iertării din partea lui Dumnezeu şi fac parte din grupul celor care vor fi salvaţi”.

Faptul că eşti doar unul din milioanele de oameni răscumpăraţi nu diminuează cu nimic natura personală a valorii tale fată de Dumnezeu. Dacă tu şi familia ta aţi fi fost

5 5

singurele persoane de pe pământ, crezi că Dumnezeu L-ar fi trimis pe fiul Său să moară pentru voi? Bineînţeles! Prima promisiune a lui Dumnezeu de a răscumpăra omenirea a fost dată când pe pământ exista un singur cuplu. După ce Adam şi Eva au păcătuit, Dumnezeu a promis că va zdrobi capul lui Satan, referindu-se la victoria lui Iisus asupra păcatului (vezi Geneza 3: 15). Dacă tu ai fi fost în grădina Edenului în locul lui Adam şi al Evei, ai fi păcătuit şi tu împotriva lui Dumnezeu şi promisiunea s-ar fi referit la tine.

Trebuie să ai o imagine nouă despre valoarea ta în faţa lui Dumnezeu pentru a te putea vedea prin ochii lui Dumnezeu. Deoarece faci parte din familia lui Dumnezeu şi îi aparţii lui Dumnezeu, tu eşti demn să primeşti „harul felurit al lui Dumnezeu (1 Petru 4: 10). Acest adevăr este de multe ori omis din discuţiile despre jertfa lui Cristos la Calvar. Întreabă un creştin obişnuit ce însemnă Calvarul, şi el probabil îţi va răspunde: „Calvarul înseamnă păcat şi iertare”. Dar noi trebuie să privim mai îndeaproape imaginea Calvarului. *De ce* a rezolvat Dumnezeu problema

păcatelor noastre? Pentru că în ochii Săi suntem demni de iubire şi singurul mod prin care noi puteam face parte din familia Sa a fost acela de a-L trimite pe Fiul Său ca să moară pentru păcatele noastre. Pentru că suntem demni de iubire în ochii Săi, El a considerat că a meritat ca Iisus să moară pentru păcatele noastre. Cu cât vezi mai clar valoarea ta în ochii Dumnezeu, cu atât mai mult acest lucru va avea efect asupra vieţii tale şi asupra relaţiilor tale cu ceilalţi oameni.

9

Nu este de ajuns să *ştii* că eşti valoros în ochii lui Dumnezeu. Acest adevăr trebuie să-ţi cuprindă inima şi să ajungi să te *simţi* valoros. Sper ca acest capitol să îţi lărgească sfera gândurilor şi sentimentelor legate de valoarea ta înaintea lui Dumnezeu.

MERIŢI ATENŢIA LUI DUMNEZEU

Când erai copil, cine se juca împreună cu tine cu păpuşile, cuburile sau cu soldăţeii? Care dintre adulţii din viaţa ta au

5 5 *9*

renunţat din când în când la responsabilităţile şi preocupările lor pentru a se juca? Eu sper că au fost mai mulţi adulţi care au făcut aceasta: părinţii, bunicii, unchii, mătuşile, fraţii mai mari, verişorii sau prietenii de familie. Atenţia acordată copilului este satisfăcută atunci când un adult iubitor îşi părăseşte lumea sa de adult şi intră în lumea copilului.

Din nefericire, mulţi copii trăiesc cu această nevoie nesatisfăcută de către mama şi tatăl lor. Părinţii sunt mult

J *9*

prea ocupaţi ca să fie interesaţi sau doritori să pătrundă în lumea copilului lor. Sau îşi petrec timpul cu copilul lor aducându-l pe el în lumea adulţilor. De exemplu, un tată consideră că petrece timp cu fiul său de trei ani, pe care nu-l prea interesează sportul, uitându-se la un meci de baseball la televizor. Copiii care trăiesc într-un mediu în care nu primesc niciun fel de atenţie din partea părinţilor ajung să creadă că ei nu sunt demni de timpul sau atenţia

celorlalţi adulţi.

Poate tu ai crescut într-un mediu în care ai primit puţină atenţie din partea adulţilor care ar fi trebuit să-ţi acorde multă atenţie. Ca rezultat te îndoieşti de valoarea ta în faţa lui

9 9 9

Dumnezeu şi în faţa altor oameni. Te consideri o persoană de mâna a doua deoarece persoane importante din viaţa ta nu au împlinit nevoia ta de atenţie.

Permite inimii tale să fie cuprinsă de realitatea valorii tale în faţa lui Dumnezeu, care împlineşte nevoia de a ţi se acorda atenţie în cel mai complet sens. Dumnezeu a părăsit lumea Sa, cerul, şi a coborât pe pământul acesta păcătos ca să declare valoarea noastră ca fiinţe iubite de El. Pavel a scris:

9

„Cristos Iisus [...] avea chipul lui Dumnezeu, totuşi nu a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat pe Sine însuşi şi a luat un chip de om, asemenea oamenilor. La înfăţişare a fost găsit ca un om, S-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte, şi încă la moarte de cruce” (Filipeni 2: 5 – 8).

Mai mult de atât, Dumnezeu te preţuieşte atât de mult încât rămâne în lumea ta în fiecare zi, prin persoana Duhului Sfânt (vezi Ioan 14: 16; Matei 18: 20). El ştie fiecare detaliu despre tine, chiar înainte de naşterea ta (vezi Psalmul 139: 13 – 16). El este foarte atent la necazurile care ne afectează zilnic şi ne invită: „aruncaţi asupra lui toate îngrijorările voastre, căci El însuşi se îngrijeşte de voi” (1 Petru 5: 7). El participă îndeaproape la existenţa noastră pe acest pământ deoarece se află permanent lângă noi. Nu este de mirare faptul că unul dintre numele lui Iisus este „Emanuel, care, tălmăcit, înseamnă Dumnezeu este cu noi” (Matei 1: 23).

Ce emoţii trezeşte în tine faptul că Iisus Cristos a părăsit gloria cerească pentru a ne împlini nevoile noastre cele mai adânci? Cât de valoros crezi că eşti ştiind faptul că Iisus va purta în trupul Său glorificat rănile

răscumpărării tale, o eternă aducere aminte a faptului că El a intrat în lumea noastră? Ce simţi în inima ta când îţi dai seama de faptul că Dumnezeu te consideră valoros şi demn? Când tu laşi acest adevăr să-ţi

? *9*

Inunde mintea şi inima, portretul tău va fi transformat.

Încă o dată, trupul lui Cristos joacă un rol indispensabil în transformarea noastră. Faci parte din vreun grup de credincioşi care reflectă concepţia lui Dumnezeu despre valoarea fiinţei umane? Există câţiva credincioşi care te iubesc

9 9 9

destul de mult pentru a pătrunde în lumea ta, în serviciul tău, în creşterea ta spirituală, în problemele tale şi chiar în hobbyurile şi interesele tale? în mod similar, poţi tu să-ţi preţuieşti prietenii aşa cum o face Dumnezeu? Urmezi exemplul lui Dumnezeu de a părăsi lumea ta pentru a dovedi că îţi iubeşti prietenii credincioşi şi îi preţuieşti? Cultivarea şi menţinerea atitudinii de demnitate a fiinţei umane ne oferă

5 *9*

O imagine mai clară a modului în care ne vede Dumnezeu.

MERIŢI IERTAREA LUI DUMNEZEU

Îţi este greu să crezi că Dumnezeu te iartă în fiecare zi pentru păcatele făcute? Toţi suntem de acord cu mărturisirea de credinţă creştină care spune că noi greşim în fiecare zi cu gândul, cu vorba şi cu faptele, dar suntem la fel de dispuşi să credem adevărul exprimat de Ioan: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1: 9) – chiar dacă trebuie să facem acest lucru zilnic? Dacă îţi este greu să crezi în iertarea nelimitată a lui Dumnezeu, acest lucru înseamnă că nu înţelegi ce valoare ai pentru Dumnezeu. Tu ai stabilit o limită arbitrară în privinţa valorii tale înaintea lui Dumnezeu şi din acest motiv îţi este greu să crezi că eşti

demn de iertarea lui Dumnezeu. Această concepţie provine probabil din faptul că în copilărie nu ai fost iertat întotdeauna de toate greşelile pe care le-ai făcut.

În Evrei 10: 12, scrie: „El [Cristos], dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a aşezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu”. Efectele acestei jertfiri unice pentru iertarea păcatelor poate fi observată în Coloseni 2: 13 – 14: „Dumnezeu v-a adus la viaţă împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greşelile. A şters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră şi ne era potrivnic, şi l-a nimicit, pironindu-l pe cruce”. Regele David a fost vinovat de adulter şi de crimă, dar totuşi el a putut spune: „Atunci ţi-am mărturisit păcatul meu, şi nu mi-am ascuns fărădelegea. Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile! Şi tu ai iertat vina păcatului meu” (Psalmul 32: 5). Câtă libertate există în faptul că ne vedem aşa cum ne vede Dumnezeu: iertaţi de toate păcatele – trecute, prezente şi viitoare.

Există însă creştini convinşi că ei au păcătuit prea mult şi prea grav ca să fie iertaţi. Ei ştiu că Dumnezeu iartă păcatele, dar cred că ei şi-au consumat deja toată cantitatea de iertare pe care le-a alocat-o Dumnezeu. O studentă de 17 ani, pe care o voi numi Cindy, mi-a scris următoarele lucruri despre ea:

Josh, îţi scriu această scrisoare deoarece mă simt singură şi confuză. Am făcut sex cu prietenul meu, crezând că îi datorez acest lucru. După vreo patru luni am aflat că sunt însărcinată. Jeff m-a părăsit, iar părinţii mei încă nu ştiu. Acum o lună ani devenit creştină, dar mă simt în continuare vinovată. Cum mă poate iubi Dumnezeu după ce am făcut astfel de lucruri? Simt că nu mai are rost să trăiesc. Adorm plângând în fiecare seară. Câteodată îmi doresc să mor. Nu mă înţeleg bine cu părinţi mei. Ei au fost creştini toată viaţa şi nu înţeleg prin ce trec eu. Sunt atât de confuză. Poate Dumnezeu să mă ierte şi să mă iubească? Te rog să-mi răspunzi la scrisoare.

Cindy nu îşi cunoaşte adevărata valoare în faţa lui Dumnezeu. Când Iisus a părăsit cerul şi a venit pe pământ

pentru a muri pentru păcatele ei, El a plătit pentru *toate* păcatele, inclusiv pentru relaţiile ei sexuale care au lăsat-o însărcinată şi disperată. Totuşi Cindy crede că păcatul ei este mult prea mare, ca un cec ce nu poate fi achitat din pricina lipsei de fonduri. Ea trebuie să vadă că rezerva lui Dumnezeu de iertare este nelimitată. Orice păcat mărturisit este iertat. I-am scris acest lucru lui Cindy în scrisoarea de răspuns.

O ilustraţie bună a dimensiunii iertării lui Dumnezeu este

5

viaţa regelui Manase, unul dintre cei mai răi regi ai Iudeii. Manase I-a întors spatele lui Dumnezeu, a slujit idolilor şi a condus poporul spre idolatrie (vezi 2 Cronici 33: 1 – 9). Dacă Cindy a crezut că este imposibil să fie iertată, atunci ea a fost obligată să creadă că Dumnezeu nu îl putea ierta nici pe Manase deoarece el a fost foarte rău.

Când asirienii au cucerit naţiunea din Iuda şi pe regele ei, Manase „s-a rugat Domnului Dumnezeului lui şi s-a smerit adânc înaintea Dumnezeului părinţilor săi. I-a făcut rugăciuni şi Domnul, lăsându-Se înduplecat, i-a ascultat cererile şi l-a adus înapoi în Ierusalim în împărăţia lui. Şi Manase a cunoscut că Domnul este adevăratul Dumnezeu” (2 Cronici 33: 12 – 13). În ciuda trecutului păcătos al lui Manase, Dumnezeu l-a iertat plin de compasiune. Eu cred că acest rege s-a întors acasă văzându-se prin ochii lui Dumnezeu, demn de a fi iertat.

Mulţi creştini se aseamănă cu Cindy, crezând că nu mai există iertare pentru ei. Dar cum ne vede Dumnezeu? Regele David, care a crezut în iertare, a scris: „[Domnul] nu ne face după păcatele noastre şi nu ne pedepseşte după fărădelegile noastre. Ci cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cât de departe este răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi” (Psalmi 103: 10 – 12). În umbra păcatului şi remuşcărilor, David a văzut clar iertarea nelimitată a lui Dumnezeu care l-a

convins de valoarea flintei lui.

5

NU TE MAI CHINUI SINGUR

Un alt aspect important al iertării lui Dumnezeu este libertatea de a ne ierta singuri. Mulţi creştini cu care vorbesc acceptă iertarea lui Dumnezeu, dar nu se pot ierta pe ei înşişi. Ei sunt mai aspri cu ei decât este Dumnezeu! Dacă Dumnezeu ne preţuieşte într-atât încât să plătească pentru păcatele noastre şi să ne ierte, cine suntem noi să spunem că nu suntem demni de iertare? Transformarea portretului nostru înseamnă să nu ne mai chinuim singuri şi să acceptăm iertarea lui Dumnezeu.

Cu câţiva ani în urmă, pe când mâneam la un restaurant cu prietenii mei, am spus un lucru pe care nu ar fi trebuit să-l spun niciodată. Am rănit adânc un frate de credinţă prin cuvintele mele. În drum spre casă am realizat gravitatea cuvintelor mele. M-am întors imediat la restaurant să încerc să îndrept lucrurile. Am recunoscut în faţa prietenului meu că am comis un păcat şi mi-am cerut iertare. El m-a privit drept în ochi şi mi-a spus: „Nu te voi ierta. Cineva în postura ta nu ar fi trebuit să spună niciodată aşa ceva”.

Surprins de răspunsul său, i-am spus: „Ştiu că nu ar fi trebuit niciodată să spun cuvintele acelea şi de aceea îţi cer iertare”. Am făcut tot ce am putut să îndrept lucrurile, dar acest frate era decis să nu mă ierte.

M-am întors acasă simţindu-mă frustrat şi confuz. Situaţia

5 5 >

m-a frământat atât din punct de vedere spiritual cât şi emoţional. Simţindu-mă extrem de vinovat, am început mă acuz singur. *Cum ai putut să spui aşa ceva, Josh?* Sentimentele mele false de vinovăţie m-au determinat să mă condamn singur. *Cum poţi să trăieşti în Cristos şi să jigneşti astfel un frate de credinţă? Cum te poate folosi Dumnezeu în lucrarea Sa, dacă tu vorbeşti astfel cu oamenii?* Autocompătimirea şi autocondamnarea m-au tulburat foarte mult.

Atunci Duhul Sfânt a început să lucreze în mine. Am retrăit întregul incident în mintea mea, incluzând reacţia mea, în lumina Scripturii şi a relaţiei mele cu Cristos. Mi-am spus: *Josh, nu reacţionezi corect în această situaţie. Nu ai decât două alternative. Prima este să continui să te compătimeşti singur, să te scufunzi în sentimentele de vinovăţie şi să te frământi mereu din cauza păcatului tău. A doua alternativă este să recunoşti faptul că Iisus a murit pentru această situaţie, să îţi mărturiseşti păcatul în faţa lui Dumnezeu, să accepţi iertarea Lui şi să faci tot posibilul pentru îndreptarea relaţiei tale cu acestfrate. Făcând tot ce poţi pentru a îndrepta această situaţie, iartă-te, ridică-ţi capul şi continuă să trăieşti prin credinţă.*

După ce m-am frământat un timp cu alegerea unei alternative, am hotărât să accept iertarea lui Dumnezeu, să mă iert, să continui să umblu în credinţă şi să fac tot posibilul ca să îndrept relaţia mea cu acest frate de credinţă rănit şi neiertător.

Atunci mi-am dat seama că iertarea mea nu depinde de iertarea acestui credincios pe care l-am jignit, chiar dacă Dumnezeu îmi cere să fac tot posibilul să îndrept relaţia mea cu el (vezi Matei 5: 23 – 24). Aşa că am trecut peste frământările mele şi, după câteva luni, relaţia mea cu el a început să se îmbunătăţească. La un an după acest incident, i-am spus soţiei mele: „Cred că relaţia mea cu el s-a refăcut. Nu cred că se

mai simte rănit şi, judecând după toate aparenţele, el m-a iertat. De fapt, cred că relaţia noastră este mai strânsă ca la început”.

Sănătatea şi creşterea noastră depind în toate privinţele de acceptarea iertării lui Dumnezeu. Directorul unui spital de boli mentale a spus la o conferinţă că jumătate din pacienţii săi ar putea merge acasă dacă s-ar simţi iertaţi. Dacă te hotărăşti să nu te ierţi, atunci înseamnă că nu te vezi aşa cum te vede Dumnezeu. Îţi poate părea rău pentru păcatele făcute, dar nu lăsa ca acest lucru să întunece adevărul iertării lui Dumnezeu.

Repet iarăşi faptul că participarea noastră în cadrul unui grup de credincioşi iubitori ne va ajuta să ne vedem mai clar pe noi înşine. Iertarea trebuie să fie pe primul plan în relaţiile dintre credincioşi. Pavel ne-a îndemnat: „Fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertati-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Cristos”. Experimentând permanent acordarea şi primirea iertării în relaţiile dintre noi, nu vom mai întâmpina greutăţi în acceptarea iertării lui Dumnezeu.

Ca şi „preoţie împărătească” în trupul lui Cristos (vezi 1 Petru 2: 9), noi jucăm un rol important în a-i ajuta pe alţii să se simtă iertaţi, aşa cum ne vede Dumnezeu. Iacov ne-a sfătuit: „Mărturisiţi-vă păcatele unii altora şi rugaţi-vă unii pentru alţii, ca să fiţi vindecaţi” (Iacov 5: 16). Noi nu credem că un om poate absolvi pe altcineva de păcatele lui; doar Dumnezeu poate face acest lucru, dar dacă noi ne mărturisim unii altora păcatele şi ne rugăm unii pentru alţii, avem responsabilitatea preoţească de a ne asigura unii pe alţii de iertarea divină. Aceasta este metoda creştină de abordare a păcatului: „Tu ai mărturisit, noi ne-am rugat, Dumnezeu te-a iertat. Mergi în pace. Eşti iertat”. Ea asigură claritatea necesară pentru a ne vedea adevărata valoare în faţa lui Dumnezeu.

9

FORMEAZĂ-ŢI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înţelegerea fiinţei lui Dumnezeu şi a sentimentelor Lui faţă de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ţi timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este sfânt*. În Psalmul 22: 3, citim: „Tu eşti Cel Sfânt şi Tu locuieşti în mijlocul laudelor lui Israel”.
   - Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este sfânt?
   - Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeul sfânt crede că eşti o fiinţă valoroasă?
2. *Dumnezeu este bun*. În Psalmul 119: 68, citim: „Tu

eşti bun şi binefăcător: învaţă-mă orânduirile Tale”.

9 9

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este bun şi nu poate face nimic rău?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeul bun afirmă că ai o valoare imensă?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identităţi adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine.* Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: „Tu eşti valoros”*. În 1 Corinteni 6: 19 – 20 citim: „Voi nu sunteţi ai voştri. Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ”.

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Sunt atât de valoros pentru Dumnezeu încât el m-a cumpărat plătind un preţ foarte mare”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te iubeşte atât de mult încât a fost dispus să plătească un preţ atât de mare pentru tine, nu datorită faptelor tale, ci pur şi simplu pentru că te consideră valoros?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care a

9

dăruit viaţa scumpului Său Fiu ca să-ţi dovedească valoarea înaintea Lui?

2. *Dumnezeu spune: „Tu îmi aparţii Mie; eşti al Meu”*. În Isaia 43: 1, citim: „Te chem pe nume: eşti al Meu”.

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Dumnezeul universului m-a chemat pe nume. El spune că eu îi aparţin Lui”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că îi aparţii lui Dumnezeu?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te

9

cheamă pe nume şi ţi-a oferit un loc care să fie al tău?

Fă-ţi timp să îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ţi le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele şi săptămânile următoare adresându-ţi personal

aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta şi să-ţi formeze identitatea.

CAPITOLUL 12

Noul sentiment al capacităţii

R

on este pastor la o biserică de 1500 de membri care se află în permanentă creştere. El conduce activitatea unor angajaţi foarte ocupaţi, moderează şedinţele comitetului de conducere şi predică de trei ori în fiecare duminică dimineaţa.

Dar Ron este şi un tată devotat. În primii am ai căsătoriei, Ron şi soţia sa, Jorie, s-au hotărât să-şi facă timp pentru a-şi ajuta copiii să descopere şi să exceleze fiecare în cel puţin un domeniu care îl atrage. Ei doreau să-i pregătească pe cei patru băieţi pentru a avea succes în viaţă, sădind în ei sentimentul competentei şi încrederii în ei înşişi.

Deoarece Ron şi Jorie sunt pasionaţi de tenis, nu este de mirare faptul că trei din cei patru copii ai lor au fost atraşi de sport. I-au înscris pe cei trei băieţi la un club sportiv pentru a învăţa tenis şi a participa la turnee. Tad, David şi Joel au ajuns în fruntea ierarhiei naţionale la grupele lor de vârstă. Ron şi Jorie au asistat la cât mai multe turnee posibil, călătorind prin toată ţara numai ca să-şi încurajeze copiii.

Dar cel de-al treilea fiu al lor nu era interesat de tenis la fel ca fraţii lui. Luke adora caii, aşa că Ron şi Jorie au devenit cei mai mari suporteri ai lui. La cea de-a unsprezecea aniversare a lui Luke, părinţii săi i-au cumpărat un cal. Fiul lor a rămas mut de uimire. Luke a economisit din banii lui de buzunar şi, la scurt timp după aceea, şi-a mai cumpărat un cal. După ce i-a împerecheat, Luke, acum în vârstă de 16 ani, are cinci cai. Ron şi Jorie au fost atât de preocupaţi de reuşita lui Luke încât şi-au vândut casa şi s-au mutat într-un mediu

5

rural, unde Luke să-şi poată ţine caii.

Toţi cei patru copii au continuat să se bucure şi să

exceleze în hobbyurile lor, în timp ce părinţii continuau să îi încurajeze. Băieţii cresc şi devin tineri adulţi cu o imagine clară că sunt iubiţi, valoroşi şi competenţi. Ron şi Jorie au planificat să aplice aceeaşi metodă şi cu cei patru copii pe care i-au adoptat.

Tu ai avut părinţi care se asemănau cu aceştia? Ca şi copil ai fost tu încurajat să-ţi urmezi înclinaţiile şi să te consideri competent şi util? Sau ai crescut într-un mediu în care ai simţit că tot ce încerci să faci se prăbuşeşte deoarece persoanele importante din viaţa ta au arătat puţină încredere în abilităţile tale? Poate că aceste influenţe negative din copilăria şi adolescenţa ta se manifestă şi mai intens acum când eşti adult, deoarece mulţi oameni din jurul tău nu te consideră un om competent. Sau poate unele eşecuri din viaţa ta – o slujbă pierdută, o căsătorie sau o prietenie nereuşită, un copil rebel – te-au făcut să crezi că *tu* eşti un ratat.

Al treilea pilon al fundaţiei adevăratei tale identităţi este să te consideri competent în Cristos. Aşa ne vede Dumnezeu. Pavel nu s-a pripit şi nici nu a fost mândru atunci când a afirmat: „Pot totul în Cristos, care mă întăreşte” (Filipeni 4: 13). El pur şi simplu s-a considerat înzestrat şi capabil să-L slujească pe Dumnezeu şi aşa trebuie să ne vedem şi noi. Aceasta nu înseamnă că trebuie să fim identici cu apostolul Pavel şi nici că trebuie să excelăm în tot ceea ce facem în

5

viaţă. Dumnezeu doreşte să vedem că El ne-a dăruit anumite

9! abilităţi fizice, mentale şi spirituale şi că ne-a înzestrat cu tot ce estre necesar pentru a folosi aceste capacităţi cu succes. Dumnezeu are încredere în abilităţile tale şi te-a chemat să împlineşti Marea Lui însărcinare. Portretul tău va fi transformat atunci când vei înţelege adevărul că Dumnezeu te consideră capabil şi util.

TRĂIND VIAŢA IMPOSIBILĂ PRIN PUTEREA DUHULUI

Cheia transformării unui sentiment neadecvat al

competenţei este relaţia cu Dumnezeu Duhul Sfânt. Biblia are multe de spus despre relaţia noastră cu Duhul Sfânt.

- Noi suntem născuţi din nou din Duhul (Ioan 3: 3 – 5).
- Duhul Sfânt trăieşte în noi şi va fi cu noi mereu (Ioan 14: 16 – 17).
- Duhul Sfânt ne învaţă ceea ce trebuie să ştim (Ioan 14: 26).
- Duhul Sfânt ne dovedeşte faptul că noi îi aparţinem lui Dumnezeu (Romani 8: 16).
- Duhul Sfânt ne călăuzeşte (Romani 8: 14).
- Duhul Sfânt ne înzestrează cu talente, abilităţi şi daruri spirituale ca vieţile noastre să fie folositoare în slujba lui Dumnezeu (1 Corinteni 12: 4, 11).
- Duhul Sfânt ne ajută în slăbiciuni, mijlocind pentru noi (Romani 8: 26 – 27).
- Duhul Sfânt dezvoltă în noi roada neprihănirii lui Dumnezeu: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, blândeţea, bunătatea, facerea de bine şi înfrânarea poftelor (Galateni 5: 22 – 23).

Cea mai directă cale de a te vedea competent în Duhul Sfânt este să înţelegi resursele care se află la dispoziţia ta ca rezultat al prezenţei Duhului Sfânt în viaţa ta. În ziua Rusaliilor, cu zece zile înainte de înălţarea Domnului Iisus

9

s-a întâmplat un lucru minunat şi miraculos în viaţa ucenicilor lui Cristos. Ei au fost umpluţi cu Duhul Sfânt şi au mers înainte prin puterea Lui pentru a schimba cursul istoriei. Acelaşi Duh Sfânt care i-a împuternicit pe ucenici să trăiască o viaţă sfântă şi să devină martori ai lui Cristos acum două milenii doreşte

9 9 să lucreze şi în vieţile noastre astăzi. Faptul că Iisus Cristos trăieşte în noi prin Duhul Sfânt şi îşi exprimă prin noi dragostea Sa faţă de lume este unul dintre cele mai importante adevăruri din Cuvântul lui Dumnezeu.

Este imposibil să trăim prin puterea noastră după standardele biblice ale vieţii de creştin. În mod inevitabil vom cădea. Eşecurile vor întuneca sentimentul

competenţei noastre de copii ai lui Dumnezeu. Creştinii care încearcă prin propriile puteri să se asemene cât mai mult cu Cristos au un simţ al competenţei şi al utilităţii lor mai redus decât necreştinii care trăiesc după standardele acestei lumi. Standardele biblice sunt mult prea înalte pentru ca noi să le putem atinge singuri. Singura persoană care a reuşit să le îndeplinească a fost Iisus Cristos. Viaţa de creştin poate fi trăită doar cu ajutorul Duhului Sfânt. Fără El avem toate motivele să ne simţim inutili în

5

slujirea sa.

Iisus a arătat rolul esenţial pe care îl joacă Duhul Sfânt în dezvoltarea capacităţii noastre atunci când le-a spus ucenicilor: „Ci voi veţi primi o putere, când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului” (Faptele Apostolilor 1: 8). Fără Duhul Sfânt este imposibil nu numai să devii creştin, dar şi să produci roadele Duhului şi să-i aduci pe alţii la credinţă. Iisus se referea la Duhul Sfânt când a afirmat: „Căci despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic” (Ioan 15: 5).

Din momentul în care l-am primit pe Cristos şi Duhului Sfânt locuieşte în noi, ni se pune la dispoziţie tot ce avem nevoie pentru a deveni competenţi şi utili în Cristos. Cheia o constituie permisiunea acordată Duhului Sfânt de a ne umple în fiecare zi pentru a putea folosi tot ce a fost pus la dispoziţia noastră. Pavel ne transmite acest mesaj prin cuvintele: „Fiţi plini de Duh” (Efeseni 5: 18). Tradus literal versetul spune: „Continuă să te laşi umplut de Duhul Sfânt”. Pentru creştin, competenţa zilnică înseamnă umplerea continuă.

Umplerea zilnică de Duh Sfânt, nu înseamnă că avem nevoie ca mai mult din Duhul Sfânt să intre în noi din afară. Dimpotrivă, înseamnă să permitem Duhului Sfânt, care este deja în noi, să ocupe mai mult din vieţile noastre. De aceea îmi place să folosesc expresiile *a fi pătruns* sau *a fi împuternicit* de Duhul Sfânt. Să fii umplut în fiecare zi de Duhul Sfânt înseamnă să primeşti putere ca să poţi trăi

pentru Cristos şi să poţi să-l fii martor.

Noi primim putere de la Duhul Sfânt prin credinţa în atotputernicul Dumnezeu, care ne iubeşte. Deoarece El ne porunceşte să fim umpluţi în fiecare zi de Duhul Sfânt, El ne va umple atunci când noi ne vom deschide inimile în faţa Lui. Poţi fi sigur de aceasta! Este ca şi cum ţi-ai scoate bani de la bancă atunci când ai în cont o sumă mare. Nu te duci la bancă plin de panică sau speriat că nu vei putea scoate banii pe care îi doreşti. Nu trebuie să cerşeşti de la bancher. Mai degrabă mergi la bancă „plin de credinţă”, depui cererea de retragere a banilor la ghişeu şi îţi primeşti banii care erau şi sunt ai tăi. În mod similar, primirea zilnică a Duhului Sfânt înseamnă să îţi însuşeşti ceea ce este deja al tău.

PLANUL LUI DUMNEZEU DE A NE DA PUTERE

Când scoţi bani de la bancă prin credinţă, tu trebuie să îndeplineşti anumite proceduri pentru a obţine suma dorită. De exemplu, nu poţi să stai afară la uşă, să strigi: „Daţi-mi banii!” şi să te aştepţi să fii servit. Trebuie să completezi un formular de scoatere a banilor şi trebuie să te prezinţi la ghişeu. La fel trebuie să faci câţiva paşi importanţi de pregătire pentru a primi putere în fiecare zi de la Duhul Sfânt

1. *Trebuie să fii flămând şi însetat după Dumnezeu şi să doreşti să fii umplut de Duhul Sfânt.* Iisus a spus: „Ferice de cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi” (Matei 5: 6). Tu eşti flămând după Dumnezeu când eşti conştient că nu poţi face nimic fără El, că eşti neajutorat. Dacă nu eşti flămând după Dumnezeu, înseamnă că tu eşti deja plin de încredere în persoana ta, nu în Duhul Sfânt. Iar dacă eşti deja plin, nu mai simţi nevoia să fii umplut.

2. *Cedează direcţia şi controlul vieţii tale lui Cristos.* Pavel a scris: „Vă îndemn dar, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduce-ţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Romani 12: 1). Pentru ca Dumnezeu să te înzestreze cu competenţa Sa, trebuie să-ţi

înăbuşi încercările de a-ţi conduce singur viaţa.

3. *Mărturiseşte toate păcatele de care Duhul Sfânt îţi aduce aminte şi acceptă curăţirea şi iertarea lui Dumnezeu, care ţi-a fost promisă.* Minunata promisiune scrisă în 1 Ioan 1: 9 ne aminteşte: „Dacă ne mărturisim păcatele El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire". Mărturisirea păcatelor şi curăţarea de ele este condiţia umplerii zilnice cu Duhul Sfânt.

Umplerea cu Duhul Sfânt nu este doar o opţiune pentru credincios, este o poruncă. Dumnezeu ne porunceşte să fim plini de Duhul Său (Efeseni 5: 18). Dar Dumnezeu nu ne dă nicio poruncă fără a pregăti condiţiile necesare împlinirii ei. El ne-a făcut următoarea promisiune: „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Şi dacă ştim că ne ascultă, orice i-am cere, ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut" (1 Ioan 5: 14 – 15). Nu trebuie decât să-l cerem lui Dumnezeu să ne umple şi, deoarece ştim că El ne ascultă, putem fi încrezători că El ne va umple.

Atunci când ceri să fii umplut de Duhul Sfânt, nu ceri

Duhului să vină în viaţa ta. El se află deja în flinta ta. Duhul Sfânt se coboară să *locuiască* în creştini o singură dată, atunci când Cristos intră în vieţile noastre prin Duhul Său. Noi cerem Duhului Sfânt care locuieşte în noi să umple şi să ia sub controlul Său fiecare aspect al vieţii noastre, fiecare colţişor şi parte ascunsă. Procedând astfel, folosim resursele Lui. Frustrarea şi inutilitatea eforturilor de a trăi prin puterea proprie sunt eliminate dacă trăim prin puterea Duhului Sfânt. El ne dăruieşte capacitatea de a trăi o viaţă sfântă şi de a-L sluji pe Dumnezeu cu eficienţă folosind abilităţile cu care El ne-a înzestrat.

Doreşti să ai o viaţă plină de Duhul şi de puterea Sa? Nu trebuie decât să-l ceri Tatălui acest lucru. Recunoaşte că până acum ţi-ai controlat singur viaţa, un păcat împotriva lui Dumnezeu, conducătorul de drept al vieţii tale. Mulţumeşte-l pentru iertarea păcatelor datorită morţii

pe cruce a lui Cristos pentru tine. Invită-L pe Cristos să preia controlul vieţii tale şi invită-L pe Duhul Sfânt să îţi dăruiască puterea să-L glorifici pe Cristos în tot ce faci. Apoi mulţumeşte-l pentru cererea ta. Nu eşti un îngâmfat dacă îi mulţumeşti lui Dumnezeu înainte de a primi ceea ce ai cerut. Este o dovadă a credinţei în adevărul că El îşi respectă promisiunea de a ne da tot ce îi cerem conform voii Sale. Deoarece umplerea cu Duhul Sfânt este porunca Sa, ştim că voia Sa este ca noi să cerem şi să primim această putere. Este deci potrivit să îi mulţumeşti lui Dumnezeu chiar înainte de a primi umplerea cu Duh.

Apostolul Pavel, bucurându-se de puterea pe care o avea din partea Duhului Sfânt, a spus: „Pot totul în Cristos, care mă întăreşte” (Filipeni 4: 13). Pavel nu pune accentul pe capacitatea Sa, ci pe puterea lui Cristos – sursa puterii lui. Pavel a făcut lucruri mari *pentru* Dumnezeu deoarece a aşteptat să primească lucruri mari *de la* Dumnezeu. Noi putem face lucruri mari pentru Dumnezeu datorită faptului că în

2 Corinteni 3: 5, citim: „Nu că noi prin noi înşine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu”.

DUMNEZEU POATE TRANSFORMA INCAPACITATEA TA ÎN COMPETENŢĂ

Cari lucra în cadrul unei companii financiare şi rezultatele sale în domeniul investiţiilor erau strălucite. Membrii

5

comitetului de conducere a bisericii s-au gândit să-l cunoască mai bine, plecând de la ideea: „Acest om ar fi de mare ajutor în comitetul care stabileşte bugetul bisericii. Are o pregătire şi o experienţă bogată în domeniul finanţelor. Ştie să administreze banii şi este omul potrivit pentru această slujbă în biserică”. La scurt timp după aceste discuţii, Cari a fost invitat să devină membru al comitetului financiar al bisericii. A acceptat, dornic să ajute cu ce putea biserica lui.

Primele luni de activitate ale lui Carl în cadrul

comitetului au fost un dezastru. Experienţa sa, care se spera că va contribui la funcţionarea mai bună a comitetului, s-a dovedit a fi o slăbiciune evidentă. Bazându-se doar pe pregătirea sa financiară, el a evaluat orice activitate a bisericii în funcţie

5

de „rezultatul final”. Dacă o anumită lucrare a bisericii nu aducea „profit”, adică o creştere numerică sau financiară, el susţinea abandonarea acelei lucrări. El considera că o lucrare >

care nu aducea rezultate palpabile şi imediate pentru biserică – de exemplu, misiuni de evanghelizare de pe urma cărora biserica nu beneficia în mod direct – era o risipire a fondurilor bisericii. Conducătorii bisericii şi-au dat repede seama că lui Carl îi lipsea darul spiritual al credinţei necesar pentru a investi banii strânşi în biserică din colecte şi zeciuieli. După o discuţie cu pastorul bisericii, un om înţelept şi plin dragoste, Cari şi-a dat demisia din comitet.

Cari, analizându-şi eşecul din această acţiune, putea trage concluzia că era un om lipsit de valoare, incapabil să aibă succes exact în domeniul în care excela prin pregătirea lui. Pastorul său l-a încurajat însă spunându-i că, deşi aptitudinile sale nu au fost utile comitetului de buget al bisericii, Dumnezeu îi poate arăta cum să-L slujească în alt mod.

Cari nu a renunţat. Pe măsură ce creştea în credinţă şi ceda tot mai mult controlul vieţii sale Duhului Sfânt, şi-a dat seama că ar putea lucra ca voluntar cu elevii de liceu. Nu mai lucrase deloc cu tinerii şi nu avea pregătire în acest domeniu. Inima lui însă era apăsată de dorinţa de a lucra cu tinerii care proveneau din familii necreştine. A fost surprins să afle că soţia lui, Brenda, simţea aceeaşi povară în inima ei.

După multă rugăciune, Cari şi Brenda s-au întâlnit cu pastorul de tineret. „Nu ştim prea multe despre lucrarea cu tinerii, i-au spus ei, dar îi iubim pe aceşti tineri şi suntem gata să învăţăm cum să ne ocupăm de ei. Dacă vă

putem fi de folos, vă stăm la dispoziţie”. Pastorul de tineret i-a invitat să devină voluntari în lucrarea cu tinerii.

Cuplul a început lucrarea cu tinerii cu acelaşi elan cu care o pasăre se lansează în zbor. Au început să organizeze studii biblice pentru tineri în casa lor şi să petreacă mult timp cu ei. Tinerii au început să se înghesuie să meargă la casa lor pentru că aici simţeau că sunt cu adevărat iubiţi. Cari şi Brenda râdeau şi se amuzau cu ei şi plângeau cu cei care treceau prin greutăţi. Grupul de tineri de vârsta respectivă a crescut foarte mult datorită faptului că Brenda şi Carl au fost disponibili la chemarea Duhului Sfânt, care le-a dat putere să facă o lucrare pentru care nu erau „înzestraţi”.

Faptul că te priveşti cu ochii lui Dumnezeu nu înseamnă că eşti un om fără defecte sau fără limite. Chiar şi oamenii

y controlaţi în întregime de Duhul Sfânt sunt imperfecţi şi creşterea lor nu este automată. Lucrurile stau altfel: te vezi

9

cu ochii lui Dumnezeu drept un om capabil în ciuda limitărilor şi slăbiciunilor tale. Dumnezeu nu cunoaşte limitele noastre.

9 >

Lucrarea Lui nu suferă din cauza slăbiciunilor noastre. Mai mult, Dumnezeu nu este impresionat de aptitudinile noastre, ca şi cum lucrarea Lui s-ar opri fără noi. Oricine eşti şi oricare este stadiul maturizării tale spirituale, Dumnezeu te va folosi dacă permiţi Duhului Sfânt să te umple zilnic de puterea Sa. Trăind o viaţă plină de Duhul Sfânt, poţi avea încredere în cuvintele din Filipeni 1: 6: „Sunt încredinţat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Iisus Cristos”.

FORMEAZĂ-ŢI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înţelegerea fiinţei lui Dumnezeu şi a sentimentelor Lui faţă de tine face parte din formarea unei imagini

adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ţi timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu se află pretutindeni*. În Psalmul 139: 7 – 10, citim: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău şi unde voi fugi departe de faţa Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu eşti acolo; dacă mă voi culca în locuinţa morţilor, iată-Te şi acolo; dacă voi lua aripile zorilor şi mă voi duce să locuiesc la marginea mării, şi acolo mâna Ta mă va călăuzi şi dreapta Ta mă va apuca”.

• Ce înseamnă pentru tine faptul că, oriunde te-ai afla, Dumnezeu te călăuzeşte şi te întăreşte?

9 9 9

• Simţi dragostea lui Dumnezeu faţă de tine manifestată prin dorinţa Sa de a fi cu tine oriunde?

2. *Dumnezeu este atotputernic*. În Iov 42: 2, citim: „Ştiu că Tu poţi totul şi că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale”.

• Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu poate face orice?

• Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeul atotputernic ţi-a dăruit tot ce este necesar pentru a fi un membru capabil al familiei Sale?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identităţi adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine.* Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: „Tu eşti ales să aduci roade”*. În Ioan 15: 16 citim: „Nu voi M-aţi ales pe Mine, Eu v-am ales pe voi; şi v-am rânduit să mergeţi să aduceţi roadă, şi roada voastră să rămână”.

• Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Dumnezeu m-a ales să aduc roadă”.

• Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a ales pe tine şi te-a înzestrat cu puterea necesară să fii un om capabil?

• îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care ţi-a încredinţat lucrarea Sa?

2. *Dumnezeu spune: „Tu eşti un om înzestrat”*. În 1

Corinteni 1: 7, citim: „Nu duceţi lipsă de niciun fel de dar, în aşteptarea arătării Domnului nostru Iisus Cristos”.

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Dumnezeu m-a înzestrat cu tot ce este necesar pentru a-l sluji Lui”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te preţuieşte atât de mult încât te-a înzestrat cu capacitatea de a-L sluji pe El?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care ţi-a pus la dispoziţie tot ce este necesar pentru ca tu să fii o persoană competentă?

Fă-ţi timp să îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ţi le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele şi săptămânile următoare adresându-ţi personal aceste cuvinte.

Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta şi să-ţi formeze identitatea.

?

Partea a **cincea**

Câştigând o identitate nouă

CAPITOLUL 13

Căutând un anturaj care te poate schimba ti creştini cu care am vorbit şi care au făcut ce au

5 5 5

jalnică şi inadecvată despre identitatea lor adevărată în Cristos. Poate că eşti unul dintre acei creştini. Dumnezeu te-a folosit’s >

Într-un mod minunat în trecut. Poate că eşti văzut de mulţi ca un exemplu de credinţă şi de maturitate spirituală. Dar tu continui să te vezi ca un exemplar nesemnificativ al creaţiei lui Dumnezeu. Nu poţi crede că Dumnezeu sau altcineva te consideră o fiinţă demnă de a fi iubită, valoroasă şi competentă.

Am prezentat deja din Scriptură pasajele care arată felul în care te vede Dumnezeu şi de ce ai dreptul să te consideri demn de a fi iubit, valoros şi competent. Dar cum poate să se întâmple acest lucru în realitate? Ce fel de anturaj poate să-i ajute pe oameni să se vadă cu alţi ochi?

Vei dobândi un nou simt al identităţii în acelaşi fel în

care l-ai dobândit pe cel actual. Încă din copilărie te-ai considerat nedemn de iubire, fără valoare şi incompetent pentru că anturajul tău – în special oamenii importanţi din jurul tău – ţi-au transmis acest mesaj. Pentru a-ţi schimba acest simt al identităţii trebuie să te afli într-un anturaj în care să intri în contact din plin cu adevărul referitor la identitatea ta. Trebuie să te laşi influenţat în mod pozitiv de oameni care se văd pe ei şi te văd şi pe tine prin ochii lui Dumnezeu. În această atmosferă impregnată de adevărul privitor la identitatea ta, imaginea greşită pe care ţi-ai format-o despre tine va fi schimbată.

În capitolul nouă am văzut istoria învierii lui Lazăr din morţi. Când a ieşit din mormânt, Lazăr era încă înfăşurat în fâşiile de pânză cu care fusese înmormântat. Iisus, care dorea să folosească alţi oameni pentru împlinirea scopului Său cu Lazăr, a cerut prietenilor şi familiei lui Lazăr să-l dezbrace de hainele cu care a fost înmormântat. Tot astfel se foloseşte

5

Dumnezeu de alţi credincioşi ca să te ajute să te eliberezi din robia unui simţ denaturat ai identităţii tale. El foloseşte alţi

5 5 >

creştini ca agenţi ai acestei schimbări.

UN ANTURAJ IMPREGNAT DE ADEVĂR

Cum arată un anturaj ideal, care te ajută să te transformi?

1. *Un anturaj care te poate schimba include oameni care-ţi vor spune adevărul cu privire la identitatea ta în Cristos.* Trebuie să petreci timp, cantitativ şi calitativ, cu oameni care ştiu cu certitudine că sunt iubiţi, valoroşi şi folositori lui Dumnezeu şi altora. Aceştia nu sunt neapărat cei mai ocupaţi oameni ai lui Dumnezeu. Creştinii „suprasolicitaţi” sunt deseori atât de ocupaţi cu lucrarea lui Dumnezeu pentru că încearcă să câştige aprobarea lui Dumnezeu, în loc să trăiască având încrederea că sunt deja acceptaţi de El. Creştinii care constituie un exemplu pozitiv al unui simţ adevărat al identităţii, vor răspândi în

jurul lor efectele unei relaţii apropiate cu Dumnezeu şi bucuria sinceră de a-L sluji. Aceştia, chiar dacă nu au aptitudini sociale deosebite, totuşi îi fac pe oameni să se simtă bine în prezenta lor, pentru că ei sunt pe deplin convinşi de adevărata lor identitate. Mulţi dintre aceşti oameni se ocupă, oficial sau neoficial, cu formarea de ucenici şi îndrumarea altor credincioşi.

2. *Un anturaj care te poate schimba este cel în care adevărul despre identitatea ta este în mod clar preluat din Scriptură.* Poate că atunci când erai copil, cineva, unul dintre părinţi, învăţătoarea sau un alt adult important din viaţa ta te-a convins că eşti lipsit de valoare. Această informaţie despre identitatea ta este greşită. E nevoie să cunoşti adevărul scriptural despre felul în care te vede Dumnezeu. Ai nevoie să fii înconjurat de învăţători biblici, de conducători de studiu biblic şi de alţi creştini maturi care să te înveţe prin lecţiile şi conversaţiile lor faptul că eşti acceptat de Dumnezeu şi că ai valoare în ochii Lui.

3. *Un anturaj care te poate schimba îţi oferă o atmosferă de iubire şi relaţii strânse.* Când credincioşii din anturajul tău sunt exemple vii ale adevărului, vei *observa* cum oamenii se consideră unii pe ceilalţi fiinţe demne de iubire, valoroase şi capabile. Când credincioşii te vor *învăţa* adevărul, vei *afla* din Scriptură că Dumnezeu te vede şi pe tine la fel. Dar numai în măsura în care vei avea *legături strânse* cu oamenii care-şi înţeleg adevărata identitate, vei *experimenta* şi tu acest adevăr, în contextul acestor relaţii pline de dragoste oamenii îşi exprimă iubirea unii faţă de alţii, îşi arată preţuire reciprocă şi îşi slujesc unii altora în mod practic.

De exemplu, gândeşte-te la acest scenariu: înainte de a pleca de la serviciu, şeful tău te cheamă şi te anunţă că nu vei fi promovat şi că nu vei beneficia de o mărire a salariului. Un coleg nou, cu o pregătire mai avansată, a fost propus pentru acel post. În drumul spre casă eşti cuprins de gânduri negre. Vechile sentimente de inferioritate şi inutilitate te fac pe moment să renunţi şi la întâlnirea de studiu biblic din acea seară.»

Totuşi, îţi spui că trebuie să mergi, chiar dacă vei sta în colţul tău şi îţi vei plânge de milă.

Când le vei spune prietenilor tăi de la studiu despre neşansa pe care ai avut-o, ei te vor înconjura şi se vor arăta preocupaţi de starea ta. Ştii că dragostea lor este sinceră pentru că te-au mai încurajat şi te-au mai susţinut şi în trecut. Iar tu, la rândul tău, ai făcut acelaşi lucru pentru alţii când s-au aflat în situaţii dificile. Ei îţi vor reaminti că eşti un om înzestrat şi

? 5 eşti încă foarte folositor, nu numai pentru serviciul tău, dar şi pentru grupul de studiu din care faci parte.

În timpul studiului biblic, unul dintre cei prezenţi va sublinia din pasajul pe care-l discutaţi faptul că Dumnezeu ne vede ca membri deosebit de utili pentru trupul Său. El le reaminteşte celor din grup gestul tău de săptămâna trecută, când l-ai ajutat să se mute într-un apartament nou. El va vorbi despre darul tău de a-i ajuta pe alţii. Vei pleca de la această întâlnire ştiind că eşti iubit, apreciat şi de folos prietenilor din acel grup. Aceste relaţii marcate de dragoste te ajută să vezi clar că eşti o persoană valoroasă, folositoare lui Dumnezeu şi altora. Vei pleca de fiecare dată cu o imagine mai bună despre tine însuţi.

Acesta este anturajul care poate schimba imaginea interioară distorsionată pe care o ai despre tine însuţi încă din copilărie. Este vital să menţii tot timpul o relaţie plină de iubire şi de ajutor reciproc cu alţi credincioşi. Poate fi o clasă de şcoală biblică pentru adulţi, un grup de studiu biblic cu vecinii tăi sau un grup de familii din biserica ta. Grupul trebuie să fie destul de mic pentru a-i putea cunoaşte pe toţi membrii destul de bine şi pentru a fi foarte apropiaţi. Timpul petrecut la biserică duminica nu va fi de ajuns pentru închegarea unor astfel de relaţii. Caută un grup mic în care relaţiile consistente şi dragostea reciprocă vor reîmprospăta adevărul cu privire la propria-ţi identitate, aşa cum o vede Dumnezeu.

PROGRAMUL LUI DUMNEZEU PENTRU SCHIMBARE

Programul pe care l-a pregătit Dumnezeu ca să ne ajute să ne schimbăm simţul identităţii se poate vedea în descrierea bisericii primare:

Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frângerea pâinii, şi în rugăciuni. Fiecare era plin de frică, şi prin apostoli se făceau multe minuni şi semne. Toţi cei ce credeau, erau împreună la un loc, şi aveau toate de obşte. Îşi vindeau ogoarele şi averile, şi banii îi împărţeau între toţi, după nevoile fiecăruia. Toţi împreună erau nelipsiţi de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă, şi luau hrana, cu bucurie şi curăţie de inimă. Ei lăudau pe Dumnezeu, şi erau plăcuţi înaintea întregului norod. Şi Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiţi. (Fapte, 2: 42 – 47)

Accentul, aici şi în tot Noul Testament, pare să fie pus pe trei experienţe la care fiecare creştin este chemat să ia parte. Observaţi cum aceste trei elemente corespund celor trei aspecte ale anturajului propice schimbării, pe care le-am prezentat anterior.

1. Fiecare credincios are nevoie de o experienţă vitală în privinţa învăţăturii. Biserica primului secol era devotată învăţării Cuvântului lui Dumnezeu, iar noi trebuie să fim la fel. Noi studiem Biblia în primul rând nu pentru a învăţa ce să *facem* ca şi creştini, ci cum să *fim* creştini. Pe măsură ce înţelegem din Scriptură cine suntem şi ce trebuie să devenim, partea practică a credinţei noastre va merge de la sine.

2. *Fiecare credincios are nevoie de o experienţă vitală în privinţa relaţiilor.* Credincioşii din Ierusalim erau la fel de devotaţi comuniunii – erau împreună, se rugau împreună, mâncau împreună – pe cât erau de devotaţi studierii Cuvântului. Astfel ei puteau experimenta zilnic Cuvântul şi învăţau să se poarte cu dragoste unii cu alţii şi să se considere membri valoroşi şi utili în familia lui Dumnezeu.

propice vestirii Evangheliei. Observăm, prin exemplul pozitiv al altor credincioşi ce înseamnă să fim iubiţi şi apreciaţi de Dumnezeu. Dar şi oamenii care nu sunt creştini au nevoie să

5 ştie că Dumnezeu îi iubeşte şi îi apreciază. Conform Noului Testament, a fi un martor al Evangheliei înseamnă mai întâi a trăi adevărul că îi aparţinem lui Cristos, şi apoi a propovădui adevărul oriunde este cu putinţă. Aplicarea acestui principiu a condus la creşterea zilnică a numărului membrilor bisericii primare. Arătând oamenilor că suntem siguri de propria identitate ca oameni iubiţi, valoroşi şi competenţi pentru Dumnezeu, vom avea la dispoziţie un instrument esenţial pentru a proclama Evanghelia mântuirii.

Textul din 1 Tesaloniceni 2: 1 – 12 ne oferă un excelent exemplu despre felul în care apostolul Pavel a pus în aplicare acest proces printre credincioşi. El descrie felul cum i-a tratat pe credincioşii din Tesalonic şi cum s-a purtat cu ei ca o doică plină de dragoste pentru copiii ei (versetul 7). Apoi scrie cum i-a încurajat şi i-a sfătuit ca un adevărat părinte (versetul 11). El accentuează relaţia pe care o avea cu ei: „Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar şi viaţa noastră, atât de scumpi ne ajunseserăţi" (versetul 8).

Angajarea lui Pavel în procesul transformării este evidentă în acest pasaj. El *i-a învăţat* pe noii convertiţi adevărul despre felul în care îi vede Dumnezeu. El a stabilit *o relaţie* cu ei în dragoste şi înţelegere. Apoi le-a *mărturisit şi a fost un model* astfel încât ei să înţeleagă ce înseamnă să fii o persoană evlavioasă, cu un simţ adecvat al identităţii.

Pavel îi numeşte pe cititorii săi *fraţi,* de două ori în acest pasaj, chiar dacă poziţia lui de apostol îi dădea dreptul să fie mai autoritar. Trebuie să reţinem această distincţie importantă privitoare la relaţiile noastre în

trupul lui Cristos. Fiecare dintre noi este în acelaşi timp şi ascultător şi învăţător. Uneori crezi că tu poţi doar să dai sau doar să primeşti ceva. Dar o relaţie între fraţii şi surorile în Cristos înseamnă să le faci pe amândouă. Într-un anturaj propice transformării, fiecare dă şi primeşte, slujeşte şi este slujit.

S-ar putea să spui: „Acest proces seamănă foarte mult cu formarea de ucenici”. Da, schimbarea simţului propriei noastre identităţi face parte din acest proces. Cu toate aceste, adesea noi considerăm formarea de ucenici doar ca o metodă de-a învăţa cum să trăim viaţa creştină. În sensul său mai

5 5 J

larg, formarea de ucenici înseamnă să înveţi cum să *fii* creştin. Este nevoie să ştii cine eşti înainte de a putea înţelege cum să trăieşti. Sper că faci parte dintr-un grup de credincioşi al cărui scop în mărturisirea, învăţarea şi aplicarea adevărului este acela de a descoperi adevărata identitate şi de a face ceea ce trebuie făcut.

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ÎN PROCESUL SCHIMBĂRII

Duhul Sfânt lucrează printr-un grup de credincioşi şi prin

Cuvântul sfânt pentru a ne ajuta să ne vedem aşa cum ne vede Dumnezeu. Petru scrie: „ca nişte prunci născuţi de curând, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi spre mântuire, dacă aţi gustat în adevăr că bun este Domnul” (1 Petru 2: 2 – 3). Cuvântul lui Dumnezeu este agentul principal al înnoirii minţii noastre pentru a gândi cum gândeşte Dumnezeu şi pentru a ne vedea cum ne vede El (Romani 12: 2).

Observaţi cum lucrarea Cuvântului prin alţii este destinată să producă în noi maturitate, care începe cu o concepţie adecvată despre identitatea noastră:

Şi El a dat pe unii apostoli; pe alţii, proroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de ***slujire, pentru zidirea*** trupului lui Cristos, până vom ajunge toţi

la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Cristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioşi adevărului, în dragoste, să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos (Efeseni, 4: 11 – 15).

Prin Cuvântul Său, Dumnezeu ne descoperă atributele, caracterul şi personalitatea Sa. Prin trupul lui Cristos, Biserica, Dumnezeu face ca aceste calităţi să devină reale şi tangibile pentru noi. Iisus le-a spus ucenicilor Săi: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl [...] Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuieşte în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan, 14: 9 – 10). În forma Sa umană, Iisus L-a descoperit pe Dumnezeu într-un mod în care să-L putem înţelege. De exemplu, iubirea lui Dumnezeu se vede clar în compasiunea lui Cristos faţă de ucenicii Săi, pentru cei suferinzi şi pentru cei pierduţi.

Iisus a făcut reale pentru noi caracterul şi atributele lui Dumnezeu. El a îmbrăcat în came şi oase personalitatea lui Dumnezeu. Ştim cum este Dumnezeu pentru că Iisus ni L-a făcut de cunoscut. Ştim că suntem iubiţi, valoroşi şi folositori lui Dumnezeu, pentru că acest adevăr reiese din relaţiile lui Iisus cu oamenii. Oare nu cumva scopul Bisericii este de a arăta caracterul lui Dumnezeu aşa cum a făcut-o Iisus? Cu siguranţă, da! Noi, fiind trupul lui Cristos, trebuie să demonstrăm caracterul şi atributele lui Dumnezeu Tatăl, unii faţă de alţii şi

5 *9 9 9*

faţă de lume. Cum putem cunoaşte mai bine adevărul că suntem iubiţi şi preţuiţi de Dumnezeu dacă nu prin cunoaşterea, iubirea şi preţuirea de care ne bucurăm din partea copiilor Lui? Cum ne putem vedea mai bine prin ochii lui Dumnezeu decât prin alţi credincioşi plini de dragoste care ne spun şi ne dovedesc cum ne priveşte

Dumnezeu? Este un lucru să citeşti despre Dumnezeu în Scriptură sau să auzi despre El într-o predică. Dar adevărul primeşte mai multă forţă când ai experienţe cu Dumnezeu prin membrii Bisericii Sale.

APLICĂ PROGRAMUL LUI DUMNEZEU LA NEVOILE TALE

Imaginea noastră interioară se transformă pe măsură ce ne supunem programului lui Dumnezeu de realizare a adevăratei noastre identităţi. Mai jos sunt câţiva paşi simpli care te ajută să aplici programul lui Dumnezeu la situaţia ta specifică.

1. *Stabileşte nevoia ta specifică.* Care dintre cei trei stâlpi ai identităţii tale pare să aibă mai multă nevoie de transformare? Mai concret, care din următoarele afirmaţii ţi se pare mai greu de acceptat: Dumnezeu te iubeşte aşa cum eşti şi doreşte să fii copilul Său (eşti iubit); Dumnezeu L-ar fi trimis pe Iisus să moară pentru tine, chiar dacă tu ai fi fost singura persoană de pe pământ (tu eşti valoros); Dumnezeu are încredere în tine că vei fi o mărturie şi pentru alţii (eşti folositor)? Atunci când pui aceste întrebări, este un domeniu care îţi atrage mai mult atenţia? Poate că este domeniul în care ar trebui să începi procesul transformării.

Dacă ţi se pare dificil să descoperi acest domeniu, atunci roagă-te. Cere-i lui Dumnezeu să lucreze la inima ta în aşa fel încât imaginea ta interioară despre tine însuţi să devină similară cu imaginea lui Dumnezeu despre tine. Roagă-te cu încredere şi speranţă. Aminteşte-ţi că El este Acela care te cunoaşte cel mai bine şi te iubeşte cel mai mult. El doreşte ca percepţia ta despre propria-ţi identitate să fie tot mai asemănătoare cu percepţia Lui despre tine. Poate că vei dori să-ţi începi rugăciunea cu dorinţa psalmistului: „Cercetează-mă, Dumnezeule şi cunoaşte-mi inima! încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea şi du-mă pe calea veşniciei” (Psalmul 139: 23 – 24).

Poate că doreşti ca un alt om să fie alături de tine în această căutare, în special dacă ea va duce la descoperirea

unor amintiri sau experienţe dureroase din trecut. Cere soţiei tale, unui prieten creştin de încredere, pastorului sau unui consilier spiritual să se roage împreună cu tine pentru ca Dumnezeu să facă această lucrare de transformare.

2. *Găseşte ajutor în Scriptură.* O dată ce cunoşti domeniul în care ai nevoie de schimbare, începe să studiezi Scriptura gândindu-te la această nevoie. Ori de câte ori citeşti, cere-l lui Dumnezeu să poţi găsi aplicaţia acelui cuvânt în inima şi mintea ta ca să te poţi vedea aşa cum te vede El. Pe măsură ce studiezi, vei descoperi versete şi expresii care par croite chiar pentru situaţia ta. Poţi să citeşti pasaje pe care le-ai mai citit de multe ori şi să descoperi ceea ce nu ai remarcat înainte, ceva potrivit pentru tine. Un astfel de studiu biblic specific, orientat spre un anumit scop, te va ajuta să vezi cum portretul tău interior se va schimba.

Cuvântul lui Dumnezeu are puterea să transforme vieţi. Când studiezi şi meditezi la pasajele din Scriptură care se aplică unei nevoi specifice, sunt posibile rezultate deosebite. De cele mai multe ori aceste rezultate pot fi explicate doar ca lucrări supranaturale ale Duhului Sfânt. Duhul foloseşte Cuvântul lui Dumnezeu pentru a restructura şi a transforma felul în care ne vedem pe noi înşine.

3. *Găseşte ajutor la alţi credincioşi.* În cele din urmă, permite membrilor trupului lui Cristos să fie instrumentele Duhului Sfânt pentru transformarea ta. Suntem sfătuiţi în Galateni 6: 2: „Purtaţi-vă sarcinile unii altora, şi veţi împlini astfel legea lui Cristos”. Nu eşti singurul creştin care are nevoie de o imagine mai clară a propriei identităţi. Toţi suntem în procesul de a învăţa să ne privim pe noi aşa cum ne priveşte Dumnezeu. Pavel ne îndeamnă să ne ajutăm unii pe alţii în acest scop. Cum? în orice mod este posibil. Dar acest lucru nu se va întâmpla decât dacă avem suficientă încredere unii în alţii ca să ne purtăm sarcinile. Aceasta înseamnă să fii dispus să-ţi împarţi poverile grele cu alţii, să le soliciţi ajutorul şi, la rândul

tău, să oferi ajutor celor încercaţi. Trebuie să dai dovadă de transparenţă şi să comunici celorlalţi problemele cu care te confrunţi. Trebuie să le permiţi să te iubească şi să aibă grijă de tine, aşa cum şi tu îi iubeşti şi le porţi de grijă.

Prin intermediul acestor relaţii în trupul lui Cristos noi experimentăm personal atributele şi dragostea lui Dumnezeu. Stabilind astfel de relaţii, conform acestui program, devenim beneficiarii caracterului şi personalităţii Sale, iar rezultatul este că vieţile noastre vor fi transformate. Relaţiile noastre cu alţi credincioşi sunt elementele care aduc vindecare în vieţile noastre. De exemplu, în timp ce primesc mângâierea, mila şi iertarea lui Dumnezeu prin tine, încep să mă văd aşa cum mă vede Dumnezeu. Pe măsură ce tu primeşti acceptarea lui Dumnezeu şi încurajare prin mine, te vei vedea cu mai multă claritate aşa cum te vede Dumnezeu. Dacă voi fi tratat ca o persoană valoroasă şi folositoare, mă voi vedea şi eu valoros şi folositor. Dacă vei fi tratat ca o persoană demnă de încredere, îţi vei întări încrederea în tine însuţi ca şi copil al lui Dumnezeu. Portretul nostru interior este transformat pe măsură ce Duhul Sfânt ne foloseşte pe fiecare pentru a-L arăta pe Cristos altora.

Acest proces continuu de transmitere a dragostei şi acceptării reciproce produce o spirală ascendentă a transformării în trupul lui Cristos. Cu cât ne vedem mai mult aşa cum ne vede Dumnezeu, cu atât este mai uşor să acceptăm că suntem iubiţi, valoroşi şi folositori. Cu cât ne acceptăm mai mult identitatea, cu atât ne va fi mai uşor să răspundem altora cu dragoste şi îngăduinţă. Şi pe măsură ce alţii simt dragostea lui Dumnezeu şi acceptarea Lui prin noi, ei vor deveni mai încrezători că sunt iubiţi, valoroşi şi folositori lui Dumnezeu. Apoi ei vor creşte în dragostea şi acceptarea lui Dumnezeu şi ne vor fi folositori şi nouă. Acest proces continuă cât timp „ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune” (Evrei 10: 24).

În acest context al unui anturaj care poate produce schimbare, lumina lui Dumnezeu va spori. Ea va pătrunde

în vieţile noastre şi ne va fi imposibil să nu ne vedem aşa cum ne vede El, exact lucrul pe care-l doreşte Dumnezeu.

FORMEAZĂ-ŢI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înţelegerea fiinţei lui Dumnezeu şi a sentimentelor Lui faţă de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ţi timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este răbdător*. În Romani 2: 4, citim: „Sau dispreţuieşti tu bogăţiile bunătăţii, îngăduinţei şi îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăinţă?”

• Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu este răbdător?

• Ce înseamnă pentru tine faptul că un Dumnezeu răbdător doreşte să creşti şi să experimentezi personal dragostea Sa prin dragostea şi grija altor credincioşi fată de tine?

2. *Dumnezeu îţi poartă de grijă.* În Psalmul 103: 4, citim: „El îţi izbăveşte viaţa din groapă, El te încununează cu bunătate şi îndurare”.

• Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te încununează cu bunătate şi îndurare?

• Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu se îngrijeşte atât de mult de tine, încât te înconjoară cu oameni iubitori şi plini de bunătate?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identităţi adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine.* Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. *Dumnezeu spune: „Eşti o persoană deosebită”*. În Deuteronomul 4: 20, citim: „Dar pe voi, Domnul v-a luat, şi v-a scos din cuptorul de fier al Egiptului, ca să-l fiţi un popor pus de o parte, cum sunteţi azi”.

• Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Dumnezeu m-a salvat pentru a fi al Său, fiinţa Lui deosebită. Pot spune cu încredere că sunt omul Său deosebit”.

• Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu doreşte

să fii un copil deosebit al Său?

• îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te-a salvat şi te-a făcut copilul Său deosebit?

2. *Dumnezeu spune: „Tu creşti în permanenţă*. În

1 Tesaloniceni 3: 12, citim: „Domnul să vă facă să creşteţi tot

7 5! mai mult în dragoste unii faţă de alţii şi faţă de toţi, cum facem şi noi înşine pentru voi”.

• Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Domnul va face ca dragostea mea să crească şi să se reverse peste alţi oameni din jurul meu, aşa cum şi dragostea altor credincioşi se revarsă peste mine”.

• Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu doreşte să creşti şi îţi asigură condiţiile necesare pentru aceasta?

• îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te ajută să creşti în asemănare cu El?

Fă-ţi timp să îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ţi le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele şi săptămânile următoare adresându-ţi personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta şi să-ţi formeze identitatea.

5

CAPITOLUL 14

O concepţie mai largă despre identitatea ta

C

Înd am privit în capitolul 9 din Ioan la relatarea felului în care Iisus l-a adus pe Lazăr la viaţă, am arătat că, imediat după aceasta, Iisus le-a cerut prietenilor şi familiei lui Lazăr să-l dezlege şi să-l lase liber. Liber pentru ce? Care era scopul acestei libertăţi?

Să punem aceeaşi întrebare şi cu privire la noi. Care este scopul noii percepţii asupra propriei noastre identităţi? Este doar pentru a ne face să ne simţim mai bine? Este doar pentru a ne face să ne simţim mai întregi? Sau pentru a ne simţi liberi de dragul libertăţii?

Nu. Dumnezeu are un scop mult mai profund atunci când doreşte refacerea imaginii despre noi înşine. El

doreşte să fim pe deplin convinşi că suntem iubiţi, valoroşi şi competenţi pentru că El are o lucrare pe care vrea să ne-o încredinţeze.

Poţi înţelege că eu şi tu suntem darul lui Dumnezeu pentru această lume? Dacă n-ar fi aşa, n-am avea niciun motiv să fim aici. Ar fi mult mai logic ca Dumnezeu să ne ia direct la cer în momentul în care am crezut în Cristos. Faptul că suntem încă pe pământ, chiar şi după ce am devenit ai Lui, ne duce la concluzia că noi suntem daruri oferite oamenilor şi că avem un scop aparte pentru care suntem aici. Scopul nostru este direct legat de felul în care Dumnezeu ne vede şi de felul în care trebuie să ne vedem şi noi. Este vital pentru simţul identităţii noastre să ne cunoaştem scopul în viaţă.

Bob este un adevărat „vânător de capete”, mai precis, unul care recrutează în mod agresiv directori pentru alte firme, într-o zi mi-a explicat felul în care prospectează această piaţă. „Josh, când găsesc candidaţi pe care doresc să-i cunosc mai bine, îmi place să-i dezarmez. Îi aduc în biroul meu şi le ofer ceva de băut. Apoi îmi dau jos haina, îmi scot cravata şi-mi pun picioarele pe birou. Îi întreb apoi despre ocupaţiile lor: sport, excursii, familie, cărţi sau orice altceva. Când îi văd relaxaţi şi netimorâţi, mă aplec spre ei, îi privesc drept în ochi şi îi întreb: Care este scopul tău în viaţă?” Este uimitor să vezi directori de renume care reacţionează lamentabil la

5

auzul acestei întrebări. Pur şi simplu nu ştiu ce să răspundă”.

Bob a continuat. „Unul dintre ei m-a surprins însă într-una din zile. Stăteam cu picioarele pe birou şi vorbeam cu el despre fotbal. Era relaxat total. Deodată m-am aşezat în faţa lui şi i-am pus întrebarea ucigaşă: ’Nathan, care este scopul tău în viaţă?” Fără să clipească din ochi, Nathan mi-a răspuns: Scopul meu în viaţă este să merg în cer şi să iau cu mine cât mai mulţi oameni. Pentru prima oară în cariera mea am rămas fără replică”.

Mi-a plăcut răspunsul lui Nathan şi l-am folosit eu însumi de multe ori. Nathan ştia că el fusese „desfăşurat" din hainele de înmormântare şi că putea să-i elibereze şi pe alţii din robie. Nathan mai ştia că Iisus Cristos i-a dat viaţă, l-a eliberat şi l-a înzestrat cu puterea necesară de a face parte din trupul lui Cristos şi de a-i putea elibera şi pe alţii.

O concepţie realistă despre adevărata noastră identitate de copii ai lui Dumnezeu, iubiţi, apreciaţi şi capabili ar trebui să dea naştere dorinţei de a fi inclus în planul de răscumpărare al lui Dumnezeu. Când ai înţeles faptul că Dumnezeu l-a creat pe fiecare om după chipul Său şi că L-a trimis pe Cristos să moară pentru fiecare om, ajungi să doreşti să împărtăşeşti dragostea Sa cu toţi oamenii. Ca şi Nathan, nu eşti mulţumit de faptul că te afli pe drumul care duce în cer. Doreşti să iei cu tine şi pe alţii, fiindcă şi pentru ei a murit Cristos. Acesta este scopul pentru care ne aflăm încă pe pământ.

Poate că spui: „Josh, foarte puţini oameni au venit la Cristos datorită faptului că le-am spus eu despre El". S-ar putea să fie adevărat. Dar este la fel de adevărat faptul că alţi oameni se află pe calea către încrederea în Cristos pentru că tu eşti deja în Cristos şi îi iubeşti. Pentru a-ţi împlini scopul nu trebuie să-i conduci pe necredincioşi până în faţa amvonului ca să facă o mărturie publică. Felul în care trăieşti le poate vorbi în alt mod despre identitatea ta. Dacă te consideri un copil al lui Dumnezeu, iubit, valoros şi competent, deja ai vestit o parte a Evangheliei celorlalţi. Dacă vei adăuga la mărturia ta trăită mărturia vorbită, spunându-le despre Cristos ori de câte ori ai ocazia, vei vedea, probabil, mai mulţi oameni venind la Cristos datorită eforturilor tale.

VESTIREA EVANGHELIEI: CONSECINŢA IDENTITĂŢII NOASTRE

Învăţătura creştină insistă asupra faptului că trebuie să-L mărturisim pe Cristos şi altora. Pentru aceia dintre noi cărora nu le este clar care este identitatea lor de copii ai lui Dumnezeu, iubiţi, apreciaţi şi competenţi, porunca de

a-L mărturisi pe Cristos creează în ei o vină care creşte pe măsură ce trec anii şi ei văd că nimeni nu se întoarce la Cristos prin ei. De fapt, imaginea interioară despre ei înşişi devine şi mai distorsionată, pentru că ei cred că Dumnezeu îi iubeşte mai puţin datorită faptului că nu au rezultatele aşteptate.

Mulţi creştini cred că vieţile lor nu sunt îndeajuns de bune pentru a avea şi o mărturie verbală. „Trebuie mai întâi să trăiesc eu, înainte de a spune altora”, cred ei. Problema este că nu vor fi niciodată mulţumiţi de felul în care trăiesc.

9 9

Ei se vor strădui să trăiască vieţi „îndeajuns de bune”, dar întotdeauna vor avea eşecuri, iar acestea vor crea în ei sentimente de vinovăţie, frustrare şi deznădejde. Alţi creştini se tem de reacţia negativă a celor cărora le vorbesc despre Cristos. Ei nu doresc să-i ofenseze sau să-i supere pe aceşti oameni, de aceea mai bine nu le spun nimic. Alţii se tem de faptul că nu se pricep prea bine să împărtăşească Evanghelia şi că vor produce confuzie în mintea ascultătorilor.

Aceste temeri şi scuze demonstrează că mărturia pe care trebuie să o ducem lumii este văzută de mulţi ca un lucru pe care îl *facem* noi, în loc de să fie considerată rezultatul a cine *suntem.* Accentuarea faptelor reflectă un sentiment neadecvat al identităţii în Cristos, deoarece creştinismul înseamnă mai mult să *fii,* decât să *faci.* Dacă una din temerile pe care le-am menţionat te caracterizează şi pe tine, înseamnă că există cel puţin un domeniu în care simţul identităţii tale are nevoie de transformare.

Dacă îţi imaginezi că nu eşti „îndeajuns de bun” pentru a-L mărturisi pe Cristos, înseamnă că ai o concepţie limitată despre dragostea lui Dumnezeu pentru tine. Cu cât te vezi mai mult aşa cum te vede Dumnezeu, adică acceptat necondiţionat, iertat şi creat după chipul Său, cu atât mai puţin vei vedea imperfecţiunile tale ca o piedică. Fii convins că Dumnezeu te iubeşte şi doreşte să te folosească, chiar dacă te afli încă în procesul maturizării ca

şi creştin. Dacă Dumnezeu ar aştepta să ajungem la maturitate deplină înainte de a ne trimite să vestim Evanghelia, înseamnă că ar trebui să aştepte până vom ajunge în cer! mai mult, dacă am fi perfecţi, cei cărora le-am vorbi despre Cristos ar fi descurajaţi, pentru că ar crede că nu vor putea ajunge niciodată la nivelul nostru. Adevărul este că ei vor primi mărturia mai uşor din partea celor pe care-i văd că sunt ca şi ei, cu imperfecţiuni, dar care sunt iubiţi şi acceptaţi de Dumnezeu.

Dacă te temi de reacţii negative din partea oamenilor cărora le mărturiseşti, înseamnă că ai o concepţie limitată despre propria ta valoare în faţa lui Dumnezeu. Dependenţa exagerată de aprobarea altora arată că ai un punct de vedere inadecvat despre valoarea intrinsecă pe care ţi-o atribuie Creatorul. De ce-ţi este teamă, de fapt? Dumnezeu are o părere atât de înaltă despre tine încât L-a trimis pe Fiul Său să moară pentru tine. Eşti iubit şi apreciat chiar de Regele universului. Şi dacă toţi ar refuza să te asculte, valoarea ta în ochii lui Dumnezeu rămâne la fel de mare. Frica de felul în care vor reacţiona alţii la mărturia ta ar trebui să te îndrepte spre a-ţi clădi, în rugăciune, cel de-al doilea stâlp al identităţii tale, valoarea ta în ochii lui Dumnezeu.

Dacă eziţi să mărturiseşti pentru că te temi că vei spune ceva greşit sau că te vei încurca în propriile-ţi cuvinte, înseamnă că ai o concepţie limitată despre competenţa ta în faţa lui Dumnezeu. E ca şi cum I-ai spune lui Dumnezeu: „Ştiu că trebuie să te mărturisesc, dar ar trebui să foloseşti pe cineva mai înzestrat şi mai încrezător, pentru că eu nu am aceste calităţi”. Accentul în vestirea Evangheliei nu cade pe conţinutul mesajul sau pe felul în care exprimi acest conţinut. Mai important este adevărul că tu eşti un copil preaiubit al lui Dumnezeu. Eşti unic şi eşti folositor aşa cum eşti. Niciunul dintre miliardele de oameni de pe pământ nu este ca tine. Dumnezeu îţi cunoaşte şi calităţile şi slăbiciunile, iar El te poate folosi indiferent de faptul că te simţi incompetent la un moment dat. Rugăciunea ta ar trebui să sune aşa:

„Doamne, vreau să fiu exact aşa cum m-ai creat Tu. Îmi voi mărturisi credinţa cum ştiu eu mai bine

J

şi voi lăsa rezultatele în seama Ta”.

CÂŞTIGĂ DREPTUL DE A FI ASCULTAT

Un element esenţial al mărturisirii lui Cristos în faţa lumii

5 /N >

este pur şi simplu să faci bine celor din jur. În toată Scriptura suntem sfătuiţi să facem altora ce este bine şi drept. Pavel ne îndeamnă: „Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora” (Romani 15: 2). În altă parte el scrie: „Aşa dar, cât avem prilej, să facem bine la toţi, şi mai ales fraţilor în credinţă” (Galateni 6: 10). Apoi ne încurajează:

„Voi, fraţilor, să nu osteniţi în facerea binelui” (2 Tesaloniceni

3: 13) şi „Să nu obosim în facerea binelui” (Galateni 6: 9).

Când facem fapte bune pentru alţi oameni, aceştia au ocazia să-L vadă pe Mântuitorul în noi.

Pe lângă faptul că Dumnezeu se descoperă prin noi altor oameni atunci când le facem bine, El se mai face de cunoscut şi atunci când noi facem fiecare lucru cât de bine ne stă în?

putere. Pavel îi îndeamnă pe galateni: „Fiecare să-şi cerceteze fapta lui, şi atunci va avea cu ce să se laude numai în ce-l priveşte pe el, şi nu cu privire la alţii” (Galateni 6: 4). A face un lucru cât mai bine cu putinţă nu este acelaşi lucru cu a fi cel mai bun într-un anumit domeniu. Aceasta înseamnă să te compari cu alţii, lucru dezaprobat de Biblie. A te strădui ca lucrul pe care-l faci pentru alţii să fie cât mai bun posibil înseamnă să nu atragi atenţia asupra ta, ci să permiţi ca Dumnezeu să fie glorificat prin ceea ce faci. Atunci când îţi foloseşti darurile, talentele şi abilităţile în puterea Duhului Sfânt, nu contează ce fac alţi oameni. Dumnezeu va folosi

eforturile tale pentru a-i conduce pe oameni la Sine.

FĂ PACE CU PROPRIA TA IDENTITATE

Într-o zi, pe când mă îmbarcam într-un avion, am văzut un lucru ciudat. Femeia care întâmpina pasagerii la bord ţinea în braţe un buchet mare de trandafiri. Pot spune că am zburat de mii de ori cu avionul, dar niciodată n-am mai văzut aşa ceva.

M-am oprit şi am întrebat-o:

— Aţi primit aceste flori de la prietenul dumneavoastră?

— Nu, mi-a răspuns ea.

— Atunci, le aveţi de la soţul dumneavoastră?

Mi-a făcut semn cu capul că nu.

— Ei, bine, am insistat eu, atunci de la cine sunt?

— Eu le-am cumpărat pentru mine, a răspuns ea cu un zâmbet larg.

M-am îndreptat spre locul meu şi, după ce mi-am aranjat bagajele, m-am întors la ea să mă prezint. I-am spus că lucrez într-o organizaţie creştină, iar ea mi-a spus că este şi ea credincioasă.

Eram curios încă să aflu mai multe despre flori şi am întrebat-o:

— De ce v-aţi cumpărat un buchet de flori?

Ea mi-a răspuns imediat:

— Pentru că îmi place de mine.

Ce punct de pornire extraordinar pentru a-L mărturisi pe Cristos altora! Felul în care ne percepem pe noi înşine poate însemna mult în mărturia noastră trăită şi vorbită. Crescând împăcaţi cu ideea că Dumnezeu ne iubeşte, ne apreciază şi ne foloseşte, vom deveni ceea ce Pavel numeşte „o mireasmă de la viaţă spre viaţă”, pentru cei care caută disperaţi pacea de care ne bucurăm noi ca şi copii ai lui Dumnezeu (2 Corinteni 2: 16).

Nimeni nu a fost mai împăcat cu identitatea pe care i-a dat-o Dumnezeu decât împăratul David. Iată un psalm în care el se bucură de prezenţa, cunoaşterea şi autoritatea lui Dumnezeu asupra tuturor aspectelor vieţii sale:

Doamne, Tu mă cercetezi de aproape şi mă cunoşti

ştii când stau jos şi când mă scol, şi de departe îmi pătrunzi gândul. Ştii când umblu şi când mă culc, şi cunoşti toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, şi Tu, Doamne, îl şi cunoşti în totul. Tu mă înconjori pe dinapoi şi pe dinainte, şi-ţi pui mâna peste mine. O ştiinţă atât de minunată este mai presus de puterile mele: este prea înaltă ca s-o pot prinde. Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, şi unde voi fugi departe de Faţa Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu eşti acolo; dacă mă voi culca în locuinţa morţilor, iată-Te şi acolo; Dacă voi lua aripile zorilor, şi mă voi duce să locuiesc la marginea mării, şi acolo mâna Ta mă va călăuzi, şi dreapta Ta mă va apuca. Tu mi-ai întocmit rinichii, Tu m-ai ţesut în pântecele mamei mele: Te laud că sunt o făptură aşa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, şi ce bine vede sufletul meu lucrul acesta! Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, ţesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; şi în cartea Ta erau scrise toate zilele cari-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele. Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, şi cât de mare este numărul lor! (Psalmul 139: 1 – 10, 13 – 17).

Acestea sunt gândurile unui om împăcat cu el însuşi, care a înţeles că Dumnezeu l-a creat şi îl iubeşte. Nu trebuie să ne

9 9 9

mirăm că Dumnezeu l-a putut folosi în mod eficient ca rege al Israelului, în ciuda unor greşeli evidente din viaţa lui. Nu trebuie să ne mirăm nici de faptul că psalmii săi au mărturisit cu putere de-a lungul secolelor despre dragostea şi mântuirea lui Dumnezeu. Exemplul lui David îmi spune că o cunoaştere crescândă a lui Dumnezeu şi a felului în care ne vede El este

9

elementul indispensabil al unei mărturii eficiente. Memorarea

Bibliei şi un plan amănunţit, pas cu pas, de vestire a

Evangheliei sunt şi ele elemente importante. Dar ele nu pot înlocui mărturia provenită dintr-o viaţă de creştin care îşi cunoaşte identitatea în Cristos şi care, din acest motiv, se iubeşte şi pe sine.

O CAMERĂ PLINĂ CU FLORI

Câţiva ani la rând am petrecut Anul Nou într-o cameră de motel în Laguna Beach, în California, departe de casă şi familie. În acele zile aveam un program foarte încărcat de conferinţe, între Crăciun şi Anul Nou. Porneam de pe coasta de est, unde petreceam Crăciunul cu familia mea şi cu părinţii lui Dottie. A doua zi plecam în săptămâna mea de călătorie, vorbind zilnic la conferinţe studenteşti, şi îmi sfârşeam călătoria pe coasta de vest, chiar în ajunul Anului Nou. Familia mea rămânea în New England, iar eu mă simţeam epuizat din punct de vedere fizic şi spiritual. Au fost unele dintre cele mai singuratice momente pe care le-am trăit vreodată.

Într-un an am plecat spre sudul Californiei şi am fost luat de la aeroport de prietenul meu Don Stewart. În timp ce mergeam prin Laguna Canyon, în drum spre motel, am zărit la marginea drumului un bărbat şi o femeie care vindeau flori direct din maşina lor. L-am rugat pe Don să oprească şi am cumpărat un buchet uriaş din cinci duzini de flori. A fost destul de dificil să încap şi eu şi florile în micuţa Honda, dar până la urmă am reuşit.

Don conducea tăcut, dar sunt sigur că se gândea tot timpul la sensul ciudatei mele cumpărături. Sunt sigur că gândea cam aşa: *Ce face omul acesta? Este singur. Soţia lui şi copiii sunt la mii de kilometri depărtare. El îşi va petrece Anul Nou singur într-o cameră de motel, cu atâtea flori. îl cunosc pe Josh de atâţia ani. Este el conducătorul creştin pe care l-am cunoscut?*

Am continuat să mergem aşa o bucată de drum. La un moment dat, Don a izbucnit: „Scuză-mă, Josh, dar ce faci cu atâtea flori?”

Atunci i-am povestit entuziasmat despre întâlnirea pe care am avut-o cu femeia care şi-a cumpărat singură flori. În final i-am spus: „Aceste flori îmi amintesc cine este

Dumnezeu, ce a făcut Iisus pentru mine şi cine sunt eu prin harul lui Dumnezeu. În noaptea aceasta voi pune toate aceste flori în camera mea de la motel, ca să-mi reamintească faptul că Dumnezeu mă iubeşte, este interesat de mine, mă iartă, iar eu pot să accept faptul că sunt creatura Lui. Aceste flori mă ajută să-l pot mulţumi lui Dumnezeu că în această săptămână m-a ajutat să împărtăşesc multora dragostea Sa, chiar dacă am să petrec Anul Nou singur, într-o cameră de motel”.

Poate că a venit timpul şi pentru tine să ieşi şi să-ţi cumperi un buchet mare de flori. Sau poate că simţi nevoia să-l spui simplu lui Dumnezeu: „Îţi mulţumesc pentru cine sunt. Îţi mulţumesc că mă iubeşti necondiţionat şi mă consideri demn

9 9 9 9

de jertfa Fiului Tău, că mă foloseşti să împărtăşesc dragostea Ta cu alţii. Vreau să mă văd aşa cum mă vezi Tu. Vreau să-i văd şi pe alţii aşa cum îi vezi Tu. Îţi încredinţez Tic toate slăbiciunile şi îndoielile mele, ca să pot deveni un instrument mai bun, prin care dragostea Ta să fie împărtăşită lumii”.

FORMEAZĂ-ŢI O IMAGINE CLARĂ DESPRE IDENTITATEA TA

Înţelegerea fiinţei lui Dumnezeu şi a sentimentelor Lui faţă de tine face parte din formarea unei imagini adecvate despre identitatea ta. Reflectează la următoarele adevăruri despre Dumnezeu. Fă-ţi timp să scrii răspunsurile la întrebări într-un caiet sau în jurnalul tău.

1. *Dumnezeu este nemărginit în dragostea Sa*. În Deuteronomul 7: 7 – 8, citim: „Nu doar pentru că întreceri la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi şi v-a ales, căci voi sunteţi cel mai mic dintre toate popoarele. Ci, pentru că Domnul vă iubeşte [...] pentru aceea v-a scos Domnul cu mâna Lui puternică şi v-a izbăvit din casa robiei”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te copleşeşte cu dragostea Sa?
- Ce înseamnă pentru tine faptul că acest Dumnezeu

nemărginit în dragoste doreşte ca să împărtăşeşti dragostea Lui cu alţii?

2. *Dumnezeu îţi este suficient*. În Evrei 13: 20 – 21, citim: „Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veşnic, a sculat din morţi pe Domnul nostru Iisus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârşiţi în orice lucru bun, ca să faceţi voia Lui, şi să lucreze în noi ce-l este plăcut, prin Iisus Cristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin”.

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te înzestrează şi îţi dăruieşte tot ce este necesar ca să

— 5 5

Înfăptuieşti voia Lui?

- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu va lucra în tine tot ce-l este plăcut?

Al doilea element care contribuie la formarea unei identităţi adecvate îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre *tine.* Ascultă ce spune Dumnezeu despre tine:

1. Dumnezeu spune: „Tu eşti martorul meu”. În Fapte 1: 8, citim: „Ci voi veţi primi o putere, când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori”.

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt în viaţa mea. Prin puterea acestui Duh Sfânt mărturisesc altora tot ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mine”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că viaţa ta este o mărturie vie a dragostei lui Dumnezeu?
- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care

5

te-a ales să fii unul dintre martorii Săi?

2. Dumnezeu spune: „Eşti chemat de Dumnezeu”. În Romani 1: 6, citim: „Între care sunteţi şi voi, cei chemaţi să fiţi ai lui Iisus Hristos”.

5

- Aplică acest verset în viaţa ta şi spune-ţi: „Sunt chemat de Dumnezeul universului să fiu copilul Său, să-l aparţin şi să împărtăşesc dragostea Lui cu alţii”.
- Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te-a

chemat şi te-a înzestrat să-l poţi fi martor?

- îţi dai seama de sentimentele lui Dumnezeu care te-a chemat?

Fă-ţi timp să îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ţi le-a descoperit despre Sine. Ascultă-L în zilele şi săptămânile următoare adresându-ţi personal aceste cuvinte. Permite acestor adevăruri din Scriptură să pătrundă adânc în inima ta şi să-ţi formeze identitatea.